158

COLECȚIA ROMANTIC

Robert Forest

FRUMOASA ȘI DRAGONUL

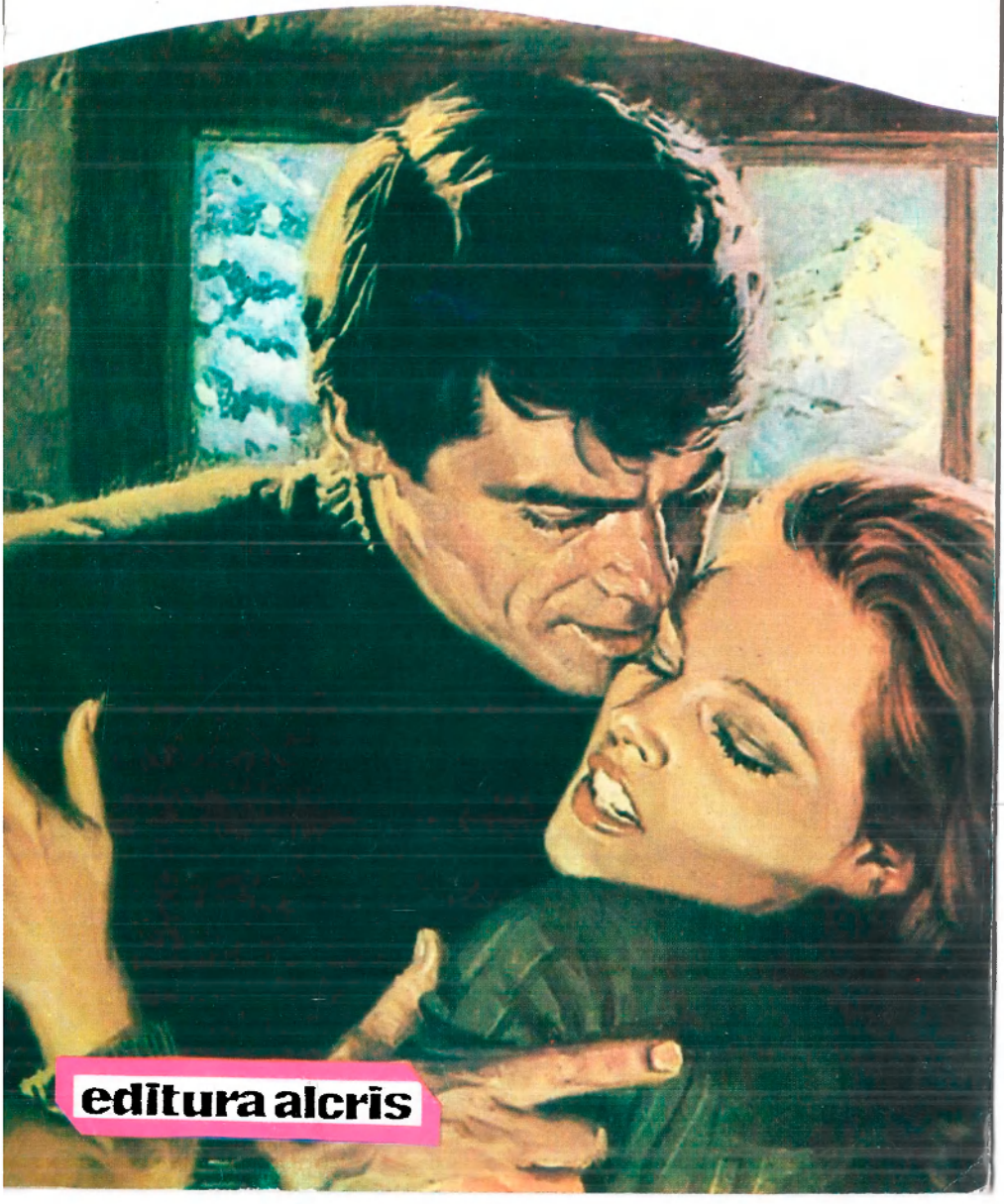

editura alcris

REGAN FOREST

FRUMOASA ŞI DRAGONUL

EDITURA GALCRIS 94

BUCUREŞTI

Redactor : **AURELIAN MICU ANDY**
Consilier editorial : **TRAIAN IANCU**
Lector : **ANGELA VASILE**

ISBN 973-580-109-4

Colecția „ROMANTIC"

Coperta : **ANDY**

© 1991, Regan Forest

LA BELLE ET LE DRAGON

In românește de : **LULI FILIPESCU**

Toate drepturile asupra acestui titlu în limba română aparțin editurii ALCRIS.

CAPITOLUL I

– Tată, trebuie s-o împiedici pe femeia aia să vină la castel, e prea periculos ! exclamă Michael traversând cu paşi mari sala imensă pardosită cu dale de piatră. Ca dovadă...

Şi vorbindu-i astfel, îşi aranjă în mod ostentativ bandajul însângerat care-i strângea braţul. Acest gest îi smulse o strâmbătură de durere.

– Periculos ? reluă tatăl lui turnându-şi al doilea pahar de whisky. Din cauza vechiului şi bătrânului dragon ? Haida-de ! Adevărul e că n-ai chef să faci cunoştinţă cu Katherine, asta e.

În aceeaşi clipă, lumina slăbi, păru gata să se stingă, apoi reveni la normal. Blestematul ăsta de grup electrogen îşi făcea în continuare de cap ! gândi Michael servindu-se şi el cu o porţie zdravănă de whisky.

– Nu-i vorba de dragon ! reluă el. Îţi vorbesc de agresiunea a cărui victimă am fost pe scări.

Şi din nou îi atrase atenţia tatălui său asupra bandajului.

– O agresiune, o agresiune... bombăni bătrânul. Poate ai alunecat pe scară înainte să cazi peste trusa de scule, ce zici... ?

Michael suspină. Se instală apoi pe canapeaua acoperită cu blănuri, își întinse picioarele lungi și înghiți o gură de whisky.

— Daaa ? Și șurubelnița mi s-a înfipt poate singură în braț ? Hai, recunoaște, se petrec lucruri stranii și periculoase în acest castel. Și ar fi mai bine acum să evităm prezența cuiva străin aici.

Michael Thomas Senior își mângâie gânditor barba albă.

— Katherine e obișnuită cu „lucrurile stranii și periculoase", afirmă el în cele din urmă. E profesoară de istorie medievală și se interesează în mod deosebit de dragoni... de altfel, în felul ăsta am și intrat în corespondență.

— Da, dar ceea ce o interesează sunt legendele. Or, ființa care mi-a sfâșiat brațul pe scară e foarte reală !

Mike își întinse cu precauție brațul rănit. Privirea lui de un albastru intens o întâlni pe cea a tatălui său.

— N-ar fi trebuit s-o atragi aici, tată... Nici măcar n-ar fi trebuit s-o faci să viseze cu poveștile tale despre castelul bântuit de dragoni...

— Era deja la curent, înainte să fi început să ne scriem. Apoi, bineînțeles, în scrisorile pe care i le-am trimis, mărturisesc că i-am povestit tot ce s-a întâmplat de la sosirea mea aici...

— Ca să-i trezești curiozitatea ! Ce nebunie...

— Prea târziu ca să-și anuleze călătoria, fiule. Va fi aici peste o săptămână.

– Un mod de a-mi aminti că peste o săptămână, colac peste pupăză, va trebui să joc rolul tău. Doamne ! Probabil că băusem prea mult whisky în ziua când m-ai convins să mă lansez în această comedie ridicolă.

Lustrele clipiră din nou, proiectând umbre neliniştitoare pe tapiseriile vechi în culori şterse, care reprezentau scene de vânătoare, cai în galop şi o căprioară îngrozită înconjurată de haită.

Apoi urmă un zgomot de labe şi de lătrături pe scara în spirală. Doi prepelicari apărură în prag scuturându-şi blana udă de ploaie. Talbot, un câine alb pătat cu negru, se rostogoli pe covor, în timp ce Pembroke, o căţeluşă albă cu pete roşcate, veni să-şi sprijine botul pe genunchii lui Michael.

– Plouă încă, remarcă el mângâindu-i urechile.

– Mike, reluă tatăl lui, sper că n-ai de gând să mă laşi baltă tocmai acum ? Trebuie să-mi faci serviciul pe care mi l-ai promis... e poate ultimul pe care ţi-l cer.

Făcu o pauză, apoi adăugă cu un aer vinovat :

– Katherine mă crede mult mai tânăr decât sunt în realitate. M-aş simţi teribil de umilit dacă ar descoperi că nu sunt decât un biet bătrân !

– E vina ta ! De ce ai înşelat-o ?

– Fiindcă nu mă gândeam că o s-o întâlnesc vreodată ! Nici nu mi-ar fi trecut prin cap că o să vină până la Aaw^ ! Ascultă, e prea târziu ca să ne mai răzgândim. Îţi cer doar să te dai drept mine timp de câteva zile. Şi de altfel, dacă are într-adevăr nevoie de protecţie în castel, vei fi un bodyguard mai bun decât mine !

Mike suspină şi o împinse pe Pembroke.

– Şi cum o să-i explicăm acestei femei că sătenii îmi spun Michael şi nu Thomas, ca ţie ?

– Nici o problemă. Corespondenţa mea cu Katherine a rămas destul de formală şi mi-am semnat totdeauna scrisorile cu primul meu prenume, Michael.

– Formală ? Pariez pe ce vrei că, dacă fata asta bătrână bate atâta drum până aici, o face fiindcă s-a îndrăgostit de tine, scriindu-ţi... De fapt, de **mine** ! O s-o las mai moale văzându-mă !

O luminiţă maliţioasă străluci în ochii bătrânului Thomas.

– Da ? Şi de ce, mă rog ? Dacă m-aş lua după vorbe, băiete, tu ai **tot** ce-şi poate dori o femeie.

– Cine ţi-a mai zis şi asta ?

– Toate fetele din sat au ochii pe tine. Tu, tânărul şi frumosul miliardar american care trăieşte la castel !

Michael ridică plictisit din umeri.

– Ce mai castel ! Am cumpărat o ruină, căreia n-am reuşit să-i repar nici măcar acoperişul ! Mă întreb dacă eşti măcar conştient de condiţiile în care trăim ! Nici nu se pune problema ca femeia asta să locuiască aici.

– De acord. Oricum am prevenit-o că acest castel e lipsit de confort.

– E un mod delicat de a prezenta lucrurile ! Câteodată mi se pare că aud strigăte şi gemete pe coridoarele îngheţate...

– Răgetele unei fiare ? întrebă Thomas cu o voce sugrumată.

– Da... Pe scurt, planul tău nu-mi surâde deloc. Ai ţesut o adevărată pânză de păianjen în jurul bietei fete.

– Nu-ţi face griji pentru Katherine, e în stare să se apere şi singură, răspunse tatăl umplându-şi pipa. Şi fii sigur că n-o să stea prea mult aici.

– Cât timp, exact ?

– Are de gând să stea patru săptămâni în Ţara Galilor. Durata şederii ei la Aawn depinde de primirea pe care i-o vom face.

– Altfel zis, totul depinde de mine, bombăni Mike. Ah...

Braţul îl făcea să sufere teribil şi dispoziţia lui era mai mult decât proastă.

– Pe naiba ! O lună întreagă să rezist asalturilor unei fete bătrâne ! Ce perspectivă încântătoare !

Tatăl lui zâmbi forţat.

– Timpul va trece mai repede decât crezi. Tu o să lucrezi ca de obicei, iar mie îmi revine sarcina s-o însoţesc pe Katherine prin zonă. Şi până atunci, trebuie să facem pe detectivii. Căci trebuie să descoperim cât se poate de repede cine profită de misterele care înconjoară acest castel ca să se ascundă în ruine, dându-se drept bătrânul nostru dragon... Cine şi de ce. În locul tău, adăugă Thomas, m-aş duce să consult un medic pentru rana de la mână.

– Nici vorbă ! Dacă cineva din sat vede urmele astea de gheare pe braţul meu, bârfele nu vor mai conteni. Mai bine să păstrăm povestea asta pentru noi şi să ne lămurim singuri.

Thomas se ridică şi se îndreptă spre bucătăria-oara amenajată într-un dormitor. Talbot ciuli urechile şi-l urmări din ochi interesat.

– Da... dar castelul e prea mare ca să-l explorăm în întregime numai noi doi.

– E şi prea întunecos ! Mâine o să mă ocup de blestematul ăsta de grup electrogen ! exclamă

Mike privind becurile care difuzau o lumină nesigură.

– Ăsta e singurul tău plan ? Să înlocuiești becurile ? întrebă Thomas bătând niște ouă pentru o omletă.

– Nu-ți convine ? În cazul ăsta să rămânem în întuneric ! Dacă mica ta profesoară de istorie caută emoții tari, nu și-a cheltuit banii degeaba, o să le aibă pe întuneric.

– Hai... Fii drăguț cu ea, Mike ! Promite-mi că o duci să viziteze castelul și că o s-o previi asupra pericolelor pe care le-ar putea întâlni. Nu trebuie să-și rupă vreun picior pe scări !

– Sper că o s-o supraveghezi personal. Am prea mult de lucru ca să-i țin companie în timpul zilei. Hai, Pembroke ! Să vedem dacă a încetat ploaia.

Câinele își urmă stăpânul pe scara îngustă de piatră. Michael plimbă fascicolul lanternei pe pereții umezi. Zgomotul pașilor săi răsună pe treptele tacite de timp. Cele două turnuri ale fortăreței nu fuseseră niciodată distruse, dar castelul propriu-zis fusese de mai multe ori devastat de războaie și de mai multe ori reconstituit. Câteodată, în taiul nopții, lui Michael i se părea că aude niște vaiete... Or fi fost ale dragonului ? Sau ale oamenilor care, în decursul secolelor, își găsiseră moartea în donjon ?

*
* *

Ultima scrisoare sosise într-o zi ploioasă de mai. În timp ce ploaia bătea cu înverșunare în ferestrele camerei sale, Katherine despături foile și le citi pentru a zecea oară, la lumina lămpii de pe biroul ei :

„Draga mea Katherine,

După toţi aceşti ani de corespondenţă, în sfârşit o să ne întâlnim... Ce veste extraordinară ! Niciodată n-aş fi crezut că vei face o asemenea călătorie. Mi-ar plăcea să cred că ideea de a mă cunoaşte te atrage la Aown, dar din păcate, scumpă Katherine, ştiu că e vorba de el... El, dragonul, care după atâtea secole a ales acest castel ca să-şi facă din nou apariţia. În ciuda prezenţei lui înspăimântătoare, o să fac tot posibilul ca şederea ta aici să fie cât mai plăcută."

Katherine zâmbi şi privirea i se opri pe o fotografie. Un bărbat brunet, cu un surâs misterios şi seducător, fusese surprins de fotograf într-o canoe.

„Michael... nu ştiu cum eşti cu adevărat, dar... îmi placi... nespus" îşi zise ea.

Cămaşa udă a lui Michael era întredeschisă, lăsând să se vadă un piept puternic, iar muşchii se reliefau pe braţele bronzate. Din nefericire, trăsăturile nu se distingeau prea bine... dar chipul părea frumos şi viril. Când fusese luat acest instantaneu ? Probabil cu mulţi ani în urmă, pe vremea când mai locuia în Statele Unite. Probabil că pe atunci nu avea mai mult de treizeci de ani.

Iar acum se hotărâse să trăiască într-un castel bântuit de monştri. Ce personalitate ciudată şi fascinantă ! De patru ani de când coresponda cu el, Michael nu înceta s-o surprindă.

În post-scriptum; el adăugase :

„Nu vreau să te sperii, scumpa mea Katherine, dar pregăteşte-te să-l întâlneşti pe dragon. E aici, viu şi nevătămat. I-am auzit răsuflarea pe coridoare, i-am zărit umbra pe ziduri. Răspândeşte prin castel

un miros neplăcut de sulf... Așa că aș fi mai liniștit dacă ai accepta să dormi în sat."

Voia s-o sperie, s-o facă să se răzgândească și să renunțe la călătoria la Aawn ? Sau, din contră, căuta să-i atâțe curiozitatea ?

În curând toate aceste mistere vor fi elucidate... În curând va auzi vocea lui Michael. În curând va fi în carne și oase în fața ei...

Niciodată Katherine nu așteptase vara cu atâta nerăbdare ca anul acesta. Florile înfloriseră în toate grădinile din Allendale. Venise momentul să tragă ușa în urma ei și să fugă... ca să devină o cu totul altă femeie. O femeie a cărei existență n-o bănuia nimeni la Allendale.

Cu inima ușoară, ieși și se îndreptă spre casa surorii sale Rosalind, care se găsea în afara orașului. Când Katherine ajunse la ea, o găsi îngenuncheată în fața unui amărât de arbust, înarmată cu o foarfecă de grădinărit. Capul ei era protejat împotriva soarelui de o pălărie cu boruri mari și purta o bluză albă brodată cu lalele galbene.

– Bună, Roz !

– Oh, Kathy ! Nu te-am auzit venind !

– Ce-i mai faci bietului arbust ?

– Îi dau caracter, replică sora ei observându-și opera cu un aer satisfăcut.

– Încă una din crimele tale împotriva naturii !

Rosalind se ridică și își scoase mănușile.

– Kath, scumpa mea, habar n-ai de grădinărit. Hai, intră, nu mai sta la soare.

– Îmi oferi o cafea ?

– Bineînţeles.

Katherine se instală la masa din bucătărie.

– Unde sunt copiii ?

– La lecţia de pian, ca în fiecare sâmbătă.

Rosalind turnă cafea în două cești albastre, perfect asortate cu nuanţele pereţilor şi mobilei.

– Ai o bluză frumoasă, remarcă ea.

– Am cumpărat-o pentru călătoria mea.

Surâsul lui Rosalind dispăru.

– Oh, nu ! N-o să dispari **iar** pentru toată vara ! Mama nu-i aici ca să mă ajute şi am o groază de treburi pe cap... clubul, tombolele de caritate, problemele copiilor. Am nevoie de tine.

– Ai nevoie mai ales de o guvernantă. Nu-mi poţi cere să rămân pentru asta, Roz. E nedrept. Am şi eu viaţa mea.

– Ce viaţă ? Despre ce vrei să vorbeşti ? De misterioasele tale escapade din fiecare vară ? Tot oraşul vorbeşte pe seama ta, Kath. Şi asta nu-mi place deloc.

Katherine îşi puse puţină frişcă în ceaşcă.

– Am mai avut discuţia asta de o mie de ori, Roz. Mă doare în cot de ce gândesc oamenii.

– Ei bine, pe mine nu ! Mi se pare o situaţie jenantă.

Katherine îşi fixă sora cu privirea ei de culoarea turcoazelor.

– Ascultă, Roz... tu ai pasiunea ta pentru grădinărit, iar eu am vacanţele mele. La naiba cu bârfele !

– Katherine, încearcă să înţelegi. Avem o oarecare poziţie socială în Allendale şi toate aceste zvo-

nuri sunt teribil de jenante ! Spune-mi măcar unde te duci...

Katherine își lăsă privirea să rătăcească pe peluza luminoasă. Razele soarelui scăldau bucătăria impecabilă. Vara venise cu magia pe care i-o aducea libertatea...

— Foarte bine, Rozzie, o să-ți spun. Plec în Țara Galilor.

— În Anglia ? Oh ! Înțeleg... din cauza cercetărilor tale asupra folclorului britanic. Dar... așteaptă... Țara Galilor... nu acolo trăiește americanul ăla excentric cu care corespondezi ?

— Așa e. Castelul pe care l-a cumpărat e înconjurat de o mulțime de legende... Se povestește, precizează ea dintr-o dată visătoare, că un dragon dă târcoale prin împrejurimi de mai multe secole. Unele persoane l-au văzut bântuind pe coridoare în nopțile cu lună plină. Chiar Michael l-a auzit și a simțit mirosul de sulf pe care-l lasă în urma lui...

— Doamne, Katherine ! Dar e mai grav decât am crezut ! Dacă te-ar auzi colegii tăi de la Fielding, te-ar închide la nebuni !

— Fii serioasă ! Toți specialiștii în domeniu se dau în vânt după legende și dragoni.

— Daaa ? Și cine e, mă rog, Michael ăsta, care a ales bârlogul unui dragon ca locuință ? Nu te încrede în el, Katherine. După mine, probabil că e nebun de legat să se închidă într-un castel bântuit de dragoni unde miroase a sulf !

Katherine izbucni în râs.

— Nu-i așa ? Vrea să transforme castelul în hotel și numai niște probleme de sănătate i-au întârziat proiectele.

— Cum l-ai cunoscut ?

– Am scris la primărie ca să primesc o documentaţie despre legenda dragonului din Aawn. Cineva i-a transmis scrisoarea noului proprietar al castelului şi acesta mi-a răspuns. Şi aşa, dintr-una în alta, am devenit... prieteni. Am făcut chiar şi schimb de fotografii. E frumos şi bogat, şi...

– Frumos şi bogat ?

Rosalind se însenină în mod vizibil şi întrebă cu un aer detaşat :

– Câţi ani are ?

– După câte am înţeles, se apropie de cincizeci.

– Hmm... Căsătorit ?

– Văduv. Dar eu nu mă duc la Aawn ca să...

– Ei bine, te înşeli ! Doamne, Katherine, la anul faci treizeci şi cinci de ani ! Vrei să rămâi fată bătrână ?

– Oh, nu mai începe iar cu cicăleala !

– Ba da ! De fapt, Kath, sunt îngrijorată : bănuiesc că-ţi petreci vacanţele de vară cu un bărbat **căsătorit.**

– Nu-i adevărat ! exclamă Katherine înroşindu-se.

Rosalind se strâmbă şi-şi puse ceaşca pe masă.

– Nu pot să sufăr sortimentul ăsta nou de cafea, e de-a dreptul scârboasă. Şi de ce dispari aşa în fiecare an, dacă nu pentru a te întâlni în secret cu un bărbat ?

– Am eu motivele mele...

– Care anume ? Te rog, Kath, sunt sora ta, poţi să-mi spui totul.

Tot vorbind, Rosalind luă maşinal ceaşca, înghiţi o gură de cafea şi se scuturâ, cu un aer dezgustat.

– Ce-ai zice... începu Katherine, dacă ți-aș mărturisi că dresez elefanți într-un circ ?

– Aș prefera să-mi spui adevărul.

– Ei bine, **este** chiar adevărul.

– Oh, Kath... de ce-ți bați joc de mine ? întrebă Rosalind, simțind că-i tremură buzele.

– Nu-mi bat deloc joc. Privește...

Și, deschizându-și geanta, scoase trei fotografii pe care le întinse surorii sale. Rosalind scoase o exclamație surprinsă. Îmbrăcată într-un costum cu paiete, Katherine stătea cocoțată pe un elefant și saluta surâzând publicul. În altă fotografie stătea în mijlocul a zece canișI mititei, împopoțonați cu pălărioare.

– Oh, Doamne ! Tu ! Într-un circ ! Dar cum...

– Ți-l amintești pe Tony ? Logodnicul meu de la facultate ?

– Bineînțeles, bietul Tony. A murit de așa mult timp...

Katherine își sprijini coatele de masă și se aplecă spre sora ei.

– Familia lui e proprietara unui circ. N-am pomenit niciodată acasă despre așa ceva, fiindcă știam că mama s-ar opune la căsătoria noastră dacă ar afla. Eram împreună cu trupa când Tony a murit strivit de un zid care s-a prăbușit. Din prietenie, în anul următor, m-au invitat din nou și apoi i-am însoțit în fiecare vară în turnee. Știu că ar fi trebuit să-ți spun asta mai de mult, dar n-am îndrăznit s-o fac, atâta timp cât a trăit mama.

– Tu călătoreai cu un circ... tu ! Tu, o respectabilă profesoară de istorie... De necrezut ! Oh, de fapt, ești superbă în costumul ăsta sclipitor. Ce mult

te schimbă faţă de felul cum arăţi în taioarele tale cu croială clasică ! Ne-ai păcălit pe toţi. Oh... mă simt rău... un pahar cu apă ! O să leşin...

Katherine se îndreptă râzând spre chiuvetă, umplu un pahar cu apă pentru sora ei şi i-l întinse. Tânăra îl bău pe nerăsuflate, apoi fu cuprinsă de un râs nebun ?

– Oh, Kath ! Dacă ar şti lumea... Oh !

– Nici nu bănuiam că vei primi atât de bine vestea.

Pe Rosalind o pufni din nou râsul. Dintr-o dată, ca prin minune, cele două surori deveniseră din nou nişte feţiţe poznaşe.

– Oh, Kathy, eşti nebună ! Elefanţi ! Şi acum, un dragon ! Şi un bărbat ! Un bărbat ciudat, excentric... Crezi că ar putea fi periculos ? întrebă ea redevenind brusc serioasă.

– Scrisorile lui mi-au dezvăluit multe, Roz. E un adevărat gentleman, cultivat, delicat... Prietenia pe care o împărtăşim e fascinantă. Şi, deşi nu l-am văzut încă, am deja sentimentul că îl cunosc foarte bine.

CAPITOLUL II

Castelul din Aown era ascuns în spatele unor coline de un verde posomorât. Când autocarul ajunse în satul Llanhafod, drumul se lărgi brusc. Doar atunci castelul se zări în mijlocul câmpiei, cu cele patru turnuri gri care se avântau spre cerul purpuriu. Katherine își ținu răsuflarea. Tovarășii ei de călătorie scoaseră niște exclamații admirative și se auzi țăcănitul aparatelor de fotografiat.

Șoferul autocarului încetini. Katherine deschise geamul din dreptul ei și o burniță rece îi bicui obrajii. Îi era imposibil să-și desprindă privirea de la castel... Turnurile rotunde și masive lăsau să se vadă găuri uriașe în flancurile lor. Nici o fereastră nu lumina fațada sinistră. Câteva obloane lăsate contribuiau la misterul care înconjura clădirea veche. Castelul, construit într-o epocă războinică, fusese conceput în așa fel ca să nu poată fi cucerit de dușmani. Legenda povestea că în timpurile de demult, un dragon intrase în el... ca să nu mai iasă niciodată.

Drumul urmă un timp cursul sinuos al unui râu. Apoi autobuzul traversă un pod vechi și trecu pe lângă un drum nepietruit care ducea în mod sigur la castel. Acesta domina tot peisajul, asemenea unui

monstru sur înconjurat de colinele acoperite de o vegetație sălbatică.

Legenda mai pretindea că nimeni nu petrecuse mai mult de trei nopți consecutive în donjonul construit pe bârlogul monstrului, iar cei ce încercaseră nu mai apăruseră niciodată. Se mai povestea că în cea de-a treia noapte, cea fatală, se puteau vedea din sat flăcări înalte care scăpau prin crăpăturile donjonului. Chiar Michael renunțase să se ocupe de acea parte a castelului.

— Azi n-o să ne apropiem mai mult, anunță șoferul. Dar dacă sunteți interesați, din Llanhafod se organizează excursii până la fortăreață.

Vocea șoferului o readuse cu brutalitate pe Katherine la realitate.

— Așteptați ! Opriți ! Trebuie să cobor, strigă ea.

— Aici ? Dar satul e la mai mult de trei kilometri, domnișoară. E un drum lung și, dacă privesc cerul, în curând va începe să plouă. Iar castelul e mai departe decât pare și în plus e o proprietate particulară.

Katherine simți privirile curioase ale excursioniștilor fixate asupra ei.

— Domnul Michael Reese e unul din prietenii mei. Trebuia să-l întâlnesc în sat, dar am ajuns cu întârziere. Având în vedere că nu există un telefon la castel, o să mă duc pe jos. Și nu vă faceți griji, am umbrelă.

Șoferul îi deschise ușa.

— Vreți să vă duc bagajele la domnișoara Mill ? Parcă am înțeles că o să locuiți la ea.

— Da, mulțumesc. Și spuneți-i că ajung diseară.

Stând în picioare lângă podul de piatră, Katherine privi autocarul îndepărtându-se în direcția sa-

tului. În curând dispăru la o cotitură și locul, din nou pustiu, își recăpătă aspectul sălbatic și misterios. Katherine auzi sunetul cristalin al apei care se rostogolea pe pietre, muzica vântului printre crengile dese. Și dintr-o dată, tânăra femeie avu impresia că este transportată în afara timpului, într-un loc magic.

– Aawn, iată-mă ! șopti ea potrivindu-și cureaua genții pe umăr.

Apoi, cu inima bătând nebunește, dar cu o înfățișare hotărâtă, o luă în direcția castelului. O să cunoască în sfârșit vizuina dragonului... Și ce era cu mult mai interesant, îl va întâlni pe bărbatul fascinant care se ascunsese până acum în spatele scrisorilor... Seniorul castelului !

De fapt nu-i trebui mai mult de un sfert de oră ca să ajungă la fortăreață. O pădure deasă o înconjura și era mărginită pe una din părți de un lac mare cu ape liniștite și întunecate, în care se reflectau zidurile de piatră. Dincolo de fortăreață nu se zăreau decât colinele împădurite. Un pod de lemn trecea peste șanțurile de apărare, pline de apă mâloasă, de o culoare verde-albăstruie. Niște păsări făceau să se miște stufărișul. De o parte și alta a podului se găseau ruinele a două turnuri, altădată posturi de pază.

Cu răsuflarea tăiată, Katherine se opri ca să admire în voie acest peisaj grandios. Dar dintr-o dată i se păru că fortăreața o învăluie într-o umbră umedă și rece. O trecu un fior. Și ținându-și respirația, intră în incinta castelului.

Se trezi imediat înconjurată de zidurile cenușii. După planurile și descrierile pe care i le trimisese Michael, recunoscu în fața ei donjonul și, într-o parte, marele turn în care trăia corespondentul ei. Iden-

tifică imediat celelalte două turnuri în curs de restaurare. Doamne... avea impresia că făcuse o călătorie în timp. Drumul ei o condusese până în lumea stranie a lui Michael.

Katherine și-l imagină ocupând turnul la fel ca un senior al vremurilor de mult apuse, îmbrăcat cu o haină de postav și trăgând din pipă. Așezat lângă șemineu, descifra documente îngălbenite de timp și... îi scria.

Un pasaj cu arcade, închis cu o poartă grea de fier, ducea la turnul principal. Această parte a castelului era remarcabil de bine întreținută. Dar Michael îi scrisese atât de mult despre lucrările întreprinse încât nu se miră. De altfel, scânduri și o serie de alte materiale acoperite cu o prelată erau depozitate lângă zidul nordic al turnului.

Dintr-o dată, un prepelicar negru cu alb apăru în fața ei dând frenetic din coadă. Privirea lui era blândă și prietenoasă și Katherine se aplecă să-l mângâie.

— Unde e stăpânul tău ? Acolo sus ? întrebă ea arătând turnul.

Cerul era încă întunecat. Simți câteva picături atingându-i obrajii, apoi, brusc, o ploaie deasă se abătu asupra ei. Urmată îndeaproape de prepelicar, ea fugi să se adăpostească în turn. O scară în spirală urca spre etaj, dar la stânga ei văzu o alta care ducea spre castel.

— Spune-mi încotro s-o iau, se adresă ea câinelui care o privea. Cunoști mai bine decât mine locurile !

Ezitând, puse mâna pe unul din pereți. Piatra era rece ca gheața. Un curent de aer o făcu să se înfioare. O lumină slabă se întrezări de la etaj și i se

păru că distinge un zgomot de voci. Ce să facă ? Unde să se ducă ? Michael îi vorbise de teribilele capcane ale castelului şi de pericolul pe care ele îl reprezentau pentru vizitatorul neavertizat...

Dintr-o dată simţi nasul rece al câinelui lipit de piciorul ei. Plecându-şi ochii spre el, îşi dădu seama că prepelicarul ţinea o lanternă electrică în bot.

– De unde ai scos asta ? Ştii cumva să-mi citeşti gândurile, şopti ea luând lanterna. Uite, în orice caz, ce înseamnă ospitalitatea ! Mulţumesc, căţelule !

Aprinse lanterna, privi în jurul ei şi zări mai multe alte lămpi care fuseseră lăsate în holul de la intrare. Precedată de prepelicar, începu să urce scara. Nu era uşor, fiindcă treptele tocite erau periculoase. Dar zgomotul vocilor care se auzeau din ce în ce mai tare o ghida şi auzi chiar cum cineva bătea cu un ciocan.

Inima începu să-i bată în galop : momentul crucial se apropia... De patru ani visa să-l întâlnească pe acest bărbat. Mai avea doar câteva trepte şi îl va vedea în carne şi oase...

Câinele se opri pe un palier şi Katherine făcu la fel, simţind că i se taie răsuflarea. O uşă cu arcadă se deschidea spre o sală spaţioasă, în care se desfăşura o intensă activitate. Vreo şase bărbaţi erau preocupaţi să taie nişte grinzi şi să le fixeze.

Încăperea era scăldată de lumină. Era vorba probabil de sala mare în care se ţineau pe vremuri banchete şi recepţii. Vatra şemineului era atât de mare încât mai mulţi bărbaţi puteau sta acolo în picioare. Michael îi scrisese, acum îşi amintea, că această încăpere va fi transformată în sufragerie.

Oamenii erau atât de absorbiți de munca lor încât nimeni nu-i remarcă prezența. Katherine făcu câțiva pași spre ei. Unul din lucrători — un bărbat înalt cu pieptul musculos, îmbrăcat în blugi și cu un tricou gri — lucra singur, mai retras față de ceilalți. Brațul și umărul îi erau bandajate. Avea un geam în mână, probabil în intenția de a-l monta la una din ferestrele deschise. Ploaia care intrase făcuse dușumeaua alunecoasă și omul era în mod vădit incomodat de rana lui. Se clătină, dezechilibrat de greutatea geamului și se lovi cu umărul de perete. Katherine se apropie să-l ajute. El îi simți prezența și strigă fără să se întoarcă :

— Nu mai sta degeaba ! Dă-mi o mână de ajutor !

Katherine se repezi și susținu geamul din toate puterile. Dar foarte curând, se cocoșă sub greutatea lui.

— Nu mai rezist mult, faceți ceva, îngăimă ea, cu fața crispată de efort.

— Ce naiba... ? Hei, cine-i acolo ?

Coborî încetișor geamul, sprijinindu-l cu grijă de pardoseală și de perete. Își îndreptă spatele strâmbându-se și abia apoi o privi în față pe Katherine.

„Ce șoc ! Nu mi-a sus nimeni niciodată că seniorii erau așa frumoși" gândi ea privindu-l.

— V-ați... v-ați lovit ? rosti ea cu voce tare.

Surprinsă de intensitatea privirii lui albastre, se dădu cu un pas înapoi și fu gata să se împiedice de câine. Bărbatul o studie câteva clipe în tăcere și în cele din urmă șopti :

— Katherine, nu-i așa ?

Vocea lui era atât de profundă încât răsună în hol.

– Da, eu sunt. Michael Reese v-a prevenit de sosirea mea ?

Bărbatul schiță un zâmbet, apoi îi întinse mâna cu un aer încurcat.

– Fii binevenită la Aawn, Katherine. Eu sunt Michael.

– Mi...chael ?

– Pari mirată ? Te-am dezamăgit ?

Michael ? Imposibil ! Cu blugii ăștia prespălați și umerii săi largi, acest bărbat părea venit direct din studiourile de la Hollywood. Părul era negru ca abanosul, ochii de un albastru intens, iar zâmbetul lui te dădea gata. Semăna într-adevăr cu fotografia pe care i-o trimisese, dar... originalul părea mai tânăr. Și mai ales, periculos de atrăgător.

Michael își șterse mâinile pline de rumeguș pe blugi.

– Te-am așteptat azi-dimineață.

– Avionul meu a avut întârziere și am pierdut legătura. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți degeaba.

– Nici o problemă. Cum ai ajuns la castel ?

– Șoferul autocarului m-a lăsat la pod.

– Și ai venit **pe jos** ?

– Nu mi s-a părut departe.

Michael se aplecă să mângâie prepelicarul care se învârtea în jurul lui. Apoi își ridică ochii spre ea :

– Îmi pare rău că am ridicat tonul adineaori, te-am luat drept unul din lucrătorii mei.

– Nu-i nimic. Te doare brațul ?

Michael nu păru să-i audă întrebarea. Continuă s-o studieze din cap până-n picioare, ca și cum nu-și revenise încă din surpriză.

– Fotografia nu prea te avantaja, declară el în cele din urmă.

Katherine își aminti de instantaneul în chestiune. Fusese luat la Universitatea din Fielding. Purta un taior gri, o bluză albă brodată cu perle, și ochelari iar părul îi era strâns cuminte la ceafă. Ce ar fi gândit el dacă i-ar fi trimis o poză în maioul cu paiete, sprijinită de capul unui elefant ? Gândul ăsta o făcuse adesea să zâmbească...

– Nici a ta nu te prea avantaja, replică ea.

– A mea ?

– Fotografia pe care mi-ai trimis-o.

– Ah... da.

„Bărbatul ăsta nu are mai mult de treizeci de ani" gândi Katherine năucită. Cum de o putuseră înșela în așa măsură scrisorile lui ? Scria într-o manieră atât de pudică, de romantică... Greu de imaginat în spatele acestui stil discret tipul sigur pe el care se proptise acum în fața ei.

Da, fusese departe de a-și imagina un bărbat tânăr cu alură de cowboy.

Tânărul cowboy îi surâse cu amabilitate și-i declară :

– Iartă-mă, Katherine, dar sunt așa de surprins... ești mult mai frumoasă ca în fotografie. **Croeso i Gymru,** Katherine. În galeză, asta înseamnă bine ai venit.

– Mulțumesc, Michael.

– Hai să plecăm din praful ăsta. Confortul apartamentului meu este destul de rudimentar, dar pot să-ți ofer totuși un whisky sau măcar un pahar de Porto. Hai !

Câinele o zbughi pe scară și Michael îl urmă cu o lanternă în mână. Intrară într-o cameră mobilată

cu fotolii de piele şi o masă din lemn masiv. Pereţii erau împodobiţi cu tapiserii vechi şi câteva lămpi cu petrol erau puse ici şi colo, probabil pregătite pentru cazul când generatorul se strica.

Katherine privi fascinată în jurul ei. Castelul, cel puţin, corespundea întru totul cu ceea ce îşi imaginase. Etajerele încărcate cu cărţi de-a lungul pereţilor, planurile privind renovarea castelului îngrămădite pe birou, un şemineu imens în care mai pâlpâiau încă flăcările.

– E o încăpere splendidă, Michael !

– Dar rece şi umedă în timpul iernii. Şi nici n-are ferestre ! Dar presupun că, dacă strămoşii noştri se simţeau bine în ea, o putem face şi noi. Cel puţin pentru câtăva vreme. Am intenţia să restaurez, după cum ştii, toată aripa de vest a castelului. Aşază-te, probabil că eşti obosită după atâta drum.

Katherine se instală pe un fotoliu şi îşi puse poşeta pe jos.

– Credeam că ştiu exact cum arată Aawn... mi-ai trimis atâtea planuri şi fotografii ! Totuşi, nu... nu ştiam... nu-mi imaginam...

– Nu-ţi imaginai ce ?

– Că e atât de... sinistru, şopti ea simţind că o trece un fior.

– De fapt e castelul cel mai sinistru pe care îl ştiu.

Privirile lor se încrucişară.

– Aawn e bântuit de stafii, nu-i aşa ? întrebă Katherine.

– Ştiai asta dinainte să vii, te-am prevenit doar. Nu-i aşa ?

– Da, dar... abia acum îmi dau seama ce înseamnă asta. Domneşte aici o **atmosferă...**

Michael surâse.

– În orice caz, castelul e la dispoziția ta, Kathy, şi-ți oferă atmosfera istorică pe care ți-o doreai. Poți să explorezi toate ungherele, cu excepția câtorva locuri periculoase...

– Care ?

– Scara care coboară sub acest turn, de exemplu. La fel ca şi zidurile de apărare şi donjonul. E prea întunecos pe acolo. Promite-mi că n-o să te aventurezi niciodată în beznă, nici în ruinele aripii sudice. Ce vrei să bei ?

– Un Porto. Îți faci prea multe griji pentru mine, Michael. Sunt convinsă că nu risc nimic. Dar bineînțeles, mai e şi dragonul... despre care mi-ai vorbit şi în ultima ta scrisoare.

– Ce ți-am scris, exact ?

– Nu-ți mai amintești ?

Michael puse două pahare pe masă şi le umplu cu Porto. Mâna lui tremura uşor şi Katherine se gândi că e din cauza rănii. Părea că-i vine greu să se concentreze.

– Am o memorie mizerabilă, admise el în cele din urmă. Mi-e imposibil să-mi reamintesc ce ți-am scris ultima oară... despre blestematul ăsta de dragon.

– Vorbeai despre mirosul de sulf şi despre zgomotul ghearelor lui pe dalele donjonului. Era... o glumă ?

Michael îi întinse un pahar şi se instală în fața ei cu o figură gravă.

– Conform legendei, Kathy, dragonul nostru este o ființă nefastă. Prefer să ştii asta şi să fii conştientă de pericolul pe care-l reprezintă. O ființă misterioasă, om sau fiară, bântuie noaptea prin castel.

– Chiar vorbești serios ?

– Din păcate, da.

– Și eu care mă gândeam că încerci doar să mă sperii ! Asta urmăreai ?

– Poate. Dar acum ești aici. Și n-aș vrea să ți se întâmple ceva, Kathy.

Kathy ? În scrisorile lui îi spusese totdeauna Katherine. Era atât de diferită de femeia pe care se așteptase s-o întâlnească ? Fără îndoială și-o închipuia mai tânără. Nu, nu putea fi asta, fiindcă îi sousese vârsta ei. În schimb, el nu și-o menționase pe a lui. În mod limpede, tot ceea ce-l interesa la ea era ce putea să-l învețe despre dragoni. Un bărbat așa tânăr și frumos nu avea nimic de-a face cu o femeie de aproape treizeci și cinci de ani, profesoară și pe deasupra și nemăritată.

Dar în acest caz, de ce-i trimisese acele poeme romantice, de ce atâtea aluzii îndrăznețe ? **De ce ?**

Continuă să-l privească uimită pe bărbatul din fața ei. Mușchii puternici i se reliefau sub tricou, surâsul lui senzual era nespus de tulburător. Nu era cel pe care și-l închipuise citindu-i scrisorile ! Acest Michael trezea în ea sentimente de mult îngropate în fundul sufletului.

– Am trimis pe cineva să te aștepte în sat azidimineață, spuse el smulgând-o din gânduri.

– Șoferul autocarului o s-o anunțe pe doamna Mill că sunt aici, îi răspunse ea.

– Perfect. În următorul sfert de oră tot satul va fi la curent. Doamna Mill e foarte bună la suflet și e cea mai pricepută bucătăreasă pe care o cunosc. Dar și cea mai indiscretă. O să te simți foarte bine la ea, cu condiția să-ți controlezi spusele. E mai bine să nu știe unele lucruri...

– Faci aluzie la dragon ?

– Da. Sătenii cunosc bineînțeles legenda dragonului. Unii cred în ea, alții sunt sceptici. Dar toți sunt curioși de ceea ce se petrece la castel. Muncitorii care lucrează aici au răspândit deja câteva zvonuri. N-aș vrea ca oamenii să se aventureze în preajma castelului, mai ales noaptea.

– Zvonurile vor atrage poate turiștii în hotelul tău ?

– E adevărat, dar nu sunt încă pregătit să-i primesc. Iar dacă, din întâmplare, i s-ar întâmpla o nenorocire unuia dintre ei, lucrurile ar lua o întorsătură proastă pentru mine.

CAPITOLUL III

O voce gravă se făcu auzită în spatele Katherinei.

– Ce ploaie nesuferită ! Dar uită-te la păstrăvii ăştia, Mike, sunt superbi.

Un prepelicar alb cu pete roşcate intră în goană în încăpere. Katherine se întoarse şi-l privi pe nou-venit : era un bărbat trecut bine de şaizeci de ani. Barba şi părul lui erau complet albe. Puse un coş pe masă şi se uită la Katherine ca şi cum era o ciudăţenie.

– Katherine, ţi-l prezint pe tatăl meu, spuse atunci Michael. Thomas, pentru prieteni.

Katherine rămase din nou uimită. Michael nu-i menţionase în nici o scrisoare prezenţa tatălui său la castel.

Thomas Reese se hotărî să-i zâmbească.

– Fii binevenită la Aawn, Katherine ! Deci ai făcut tot acest drum ca să vizitezi ruina asta ? Michael mi-a spus că te interesează dragonul nostru...

– Da, dragonul m-a atras aici.

„...La fel ca şi fiul tău, dar în ce scop ? Ce capriciu l-a făcut să procedeze astfel ?" ar fi putut ea să adauge.

– Draga meo, aduci în acest loc sinistru mai mult farmec şi frumuseţe decât a văzut de secole, replică plin de galanterie Thomas. Dar te rog să mă ierţi pentru câteva clipe, fiindcă trebuie să pun păstrăvii ăştia în frigider.

Veni peste câteva momente în salon şi se servi cu un pahar de whisky.

– Clădirea asta veche e pretenţioasă. Ne petrecem zilele reparând zidurile astea vechi. Ţi-e frig ? Afară cade o ploaie ca gheaţa. Fă focul pentru invitata noastră, Michael.

Fiul său puse mai multe buturugi în vatră.

– Sper că nu te deranjează mirosul ăsta de câine ud ! adăugă Thomas râzând. Ţi-i prezint pe Talbot şi Pembroke, sunt de rasă pură. Strămoşii lor vânau pe terenurile din Aawn acum trei secole. Talbot îşi ia foarte în serios rolul de paznic, dar Pembroke preferă să fugă după iepuri pe câmp sau să sperie broaştele din apă. Mike te-a dus să vizitezi castelul ?

– Abia am ajuns şi l-am întrerupt din treabă. Îmi pare rău. N-aş vrea să vă deranjez...

În realitate, în spatele calmului şi politeţii ei, Katherine îşi ascundea dorinţa nebună de a se lansa în descoperirea castelului. Era nerăbdătoare să străbată culoarele fortăreţei, să pândească şoaptele stafiilor, să simtă vibraţia sufletelor care trăiseră între aceste ziduri străvechi.

Michael nu părea să înţeleagă că ea se îndrăgostise de Aawn cu mult înainte de a pune piciorul aici. Nu-şi dăduse el seama de asta din scrisorile ei ? Şi nu ştia că se îndrăgostise în aceeaşi măsură şi de el ? Totuşi, dacă pentru ea castelul reprezenta

o veche cunoștință, Michael, în schimb, i se părea complet străin.

Totuși, el o privea cu bunăvoință și-i făcuse o primire călduroasă... Katherine își imaginase de mii de ori sosirea la Aawn : zidurile de piatră, imensul șemineu, Michael îmbrăcat în vechiul său costum de tweed, etalând în fața ei planurile arhitecților și dezvăluindu-i tainele castelului.

Realitatea era însă puțin diferită. Pentru început prezența lui Thomas, tatăl lui, era cel puțin neașteptată... încă o dată îi privi pe furiș pieptul puternic, blugii strâmți, părul negru ondulat pe ceafă... Unde era Michael al ei ? Un gentleman de țară ?

— Rămâi să cinezi cu noi, nu-i așa ? se interesă dintr-o dată Thomas.

— Nu m-am dus încă în sat. Probabil că doamna Mill mă așteaptă.

— Bineînțeles. N-ai decât de câștigat, doamna Mill e o bucătăreasă foarte pricepută !

Michael atâță focul și flăcări înalte se înălțară în șemineu.

— Și tu gătești bine, tată ! Ce ciudat... dacă cineva ne-ar fi spus vreodată că o să punem pe grătar păstrăvi pescuiți din torent și că o să scoatem apă din puț ca să bem...

— Nu suntem întotdeauna obligați să scoatem apă din puț. Câteodată pompa consimte să funcționeze. Ca și grupul electrogen. Câteodată încetează chiar și ploaia, și colinele sunt acoperite de flori și verdeață.

— Vă invidiez, spuse Katherine surâzând. Ați avut curajul să vă realizați un vis, să trăiți departe de lumea modernă, într-un castel legendar.

– Mă întreb dacă e vorba de curaj sau de nebunie ! remarcă Thomas râzând.

Michael se ridică și se întoarse spre Katherine.

– Nebunia e ceea ce am lăsat în urma noastră. Vrei să vizitezi turnul, Kathy ? Sau preferi să aștepți să plece lucrătorii ? După plecarea lor, liniștea își reintră în drepturi și atmosfera e cu totul alta.

– O să aștept. Sigur că vrei să termini și cu geamul. Dacă brațul nu te mai doare, bineînțeles...

Thomas, care tocmai își aprindea pipa, își ridică brusc capul.

– Încă te mai doare ?

– Da, și mă împiedică la lucru. De fapt trebuie să-ți mulțumesc, Katherine. Dacă n-ai fi sărit să mă ajuți, aș fi dat drumul la geam.

– Aș putea să te ajut și la lucru, sunt destul de îndemânatică.

– Doamne, nu ! exclamă Thomas. Doar n-o să punem la muncă o invitată.

Michael îi aruncă tatălui său o privire ciudată. Îi venea destul de greu să-și ascundă nervozitatea, își spuse Katherine.

– Munca nu mă sperie, replică ea cu un aer provocator.

Din scrisorile lui Michael înțelesese că lucrările de renovare nu începuseră decât de patru luni. De ce nu se hotărâse mai devreme să întreprindă această restaurare ? Din lipsă de bani ? Sau din cauza problemelor de sănătate, pe care le menționase destul de vag în scrisorile lui ?

Michael își dădu drumul pe un scaun și închise ochii.

– Nu te simți bine ? întrebă Katherine. O să rog lucrătorii să mă ducă în sat.

– Nici vorbă. Sunt gazda ta și eu sunt cel care o să te conducă. Nu-mi ia mai mult de zece minute.

– Sunt multe lucruri de văzut aici, interveni Thomas. Dar blestemata asta de ploaie strică totul ! Acum nu avem nimic mai bun de făcut decât să stăm în jurul focului.

– Michael era foarte ocupat când am sosit...

– Îmi acord o zi de repaos în cinstea sosirii tale ! declară Michael. În sfârșit te văd în carne și oase ! Nu seamănă deloc cu fotografia, nu-i așa, tată ?

– Nu, într-adevăr.

– Ba da ! exclamă Katherine râzând.

– Nu... pentru nimic în lume. Ce surpriză... Poate într-o zi o să mă urăști.

Urmă o tăcere apăsătoare.

– De ce ? se interesă Katherine după câteva clipe.

Thomas tuși încurcat iar Michael ridică din umeri.

– Nu-mi da atenție, spuse el în cele din urmă, vorbesc numai prostii.

Ce bărbat ciudat ! gândi Katherine.

– Tu, dragul meu Michael, ești o surpriză pentru mine, îl asigură ea.

– Eu ? De ce ?

De ce ? Îndrăznea să-i mai pună și întrebări ?

– Să zicem că ești foarte diferit de cum mi te imaginasem în urma scrisorilor tale.

Michael se mai servi cu un pahar de Porto.

– Realitatea nu corespunde niciodată cu imaginația. Și tu puteai fi cine știe ce acriturâ. Ce părere ai, tată ? De unde să-mi treacă prin cap că e așa frumoasă ?

– Fiule, s-a făcut târziu şi ar fi mai bine s-o conduci pe Katherine. Ai putea profita de asta ca să treci şi pe la spitalul din Llanhafod.

– Inutil. Nu vreau să mă vadă un medic.

Spital ? Doctor ? Privirea tinerei femei trecu de la unul la altul.

– Ce s-a întâmplat ?

– Nimic grav, îi replică Michael. M-am rănit acum câteva zile, dar plaga asta blestemată nu vrea deloc să se cicatrizeze. Ba cred chiar că s-a infectat.

– Lasă-mă să văd. Am urmat nişte cursuri de prim-ajutor şi sunt obişnuită să îngrijesc oamenii.

Michael îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Unde asta ? La facultate ?

– În toate verile; însoţeam în turnee un grup de artişti. Eram infirmiera lor şi ştiu să apreciez gravitatea unei răni.

Michael ezită, apoi declară :

– Braţul meu nu prea e plăcut la vedere. N-aş vrea să te supun la o asemenea încercare.

– Greşeşti, Mike, interveni tatăl său.

Michael dădu din umeri.

– Foarte bine, Katherine. Sper că n-o să leşini.

Katherine îl prinse de braţ şi începu să-i desfacă pansamentul.

– Cum te-ai rănit ?

Nici un răspuns. O tăcere grea se instală în încăpere şi, timp de mai multe minute, nu se auzi decât trosnetul vreascurilor din şeminău. Apoi Katherine descoperi trei plăgi roşii şi umflate pe braţul lui Michael. Simţi că i se înteţesc bătăile inimii.

– Ai zice că sunt urme de... gheare ! Cum te-ai rănit ? repetă ea cu o voce dură şi autoritară.

Privirea ei se opri întâi la Michael, apoi la Thomas. Ce-i ascundeau ei ?

— Fiindcă ai intenția să explorezi castelul, ar fi mai bine să știi... răspunse în cele din urmă Michael, parcă cu regret. Am fost atacat în întuneric de cineva pe care nu l-am văzut...

— Cineva sau ceva, preciză Thomas.

— Ceva... Te-a atacat ? îngăimă Katherine neîncrezătoare.

— Era un miros puternic de sulf în acea noapte în turnul unde e postul de pază. Am coborât să arunc o privire. Nu era prima oară când se întâmpla asta, auzisem câteodată și niște zgomote ciudate acolo. Dar niciodată n-am găsit nimic. În acea seară însă, mi-a smuls lanterna din mână și mi-a sfâșiat brațul. Talbot a sărit pe **creatură** dar a fost respins cu brutalitate. Am auzit un strigăt înfricoșător, provenind din fundul tunelului, un zgomot de pași, apoi nimic. Bunul și bătrânul meu Talbot a găsit lanterna și, când am aprins-o, am văzut dâre de sânge pe jos și urmele noastre, dar nimic altceva.

Katherine îl privea fix, cu ochii măriți de groază.

— Voiai să știi, Kathy... ei bine, asta e. Înțelegi acum de ce este periculos să te aventurezi în anumite părți ale castelului ?

— În scrisorile tale menționai mirosul de sulf, bătăi puternice din aripi, zgomote de pași. Credeam că e vorba de o... fantomă... de un spirit... de o ființă inofensivă.

— Ei bine, nu. Rana este dovada că o ființă vie locuiește în donjonul de la Aawn. O ființă periculoasă.

Katherine examină rana.

— Plaga este profundă. Ne trebuie antibiotice.

Michael se strâmbă de durere când Katherine îl apăsă ușor pe braț.

— Te doare rău, nu-i așa ?

— Da.

— E normal. Rana este infectată. N-ai de ales, Michael. Trebuie să te vadă imediat un doctor.

— Urmează sfatul lui Katherine, interveni Thomas. Dacă personalul spitalului îți pune întrebări, inventează o poveste plauzibilă.

— Daaa ? N-o să mă creadă niciodată dacă o să le spun că m-a zgâriat pisica ! Și dacă mă suspectează că mint, zvonurile nu vor întârzia să se împrăștie. Toți locuitorii din împrejurimi au auzit vorbindu-se de dragonul din Aawn. Legenda spune că, după mai multe secole de somn, bestia se va trezi și va lovi din nou.

— Aparent, legenda se verifică. În așteptare însă, fie că există sau nu dragonul, dacă nu iei o doză serioasă de antibiotice o să ai mari probleme, afirmă Katherine.

Refăcu pansamentul cu pricepere apoi reluă cu o voce joasă :

— Cine te-o fi atacat în donjon ?

— Cineva se distrează pe socoteala noastră, încercând să ne bage în sperieți și asta nu-mi place deloc, reluă Michael. O să-l găsesc eu pe **cel** ce m-a rănit, chiar dacă ar fi să întorc cerul și pământul pentru asta.

Suspină adânc și continuă :

— Abia ai sosit și te și necăjesc...

— Nu-ți face griji din cauza mea. Dar trebuie să plecăm imediat.

Thomas se ridică și scutură din cap.

— Ai zice că bestia asta vrea să-ți strice sejurul la Aawn, Katherine !

— Hai, Thomas, se miră ea, doar nu crezi cu adevărat că un animal i-a făcut rănile astea ?

Privirea lui Thomas se întunecă.

— Dacă dragonul nu există, cineva încearcă să ne facă să credem contrariul. Iată care este părerea mea.

Descumpănită, Katherine nu știu ce să-i răspundă.

„Totul nu este decât un vis, își spuse ea. Sunt încă în avion deasupra Atlanticului și în curând o să mă trezesc."

Michael își puse repede o cămașă și un impermeabil, apoi îi întinse mâna Katherinei.

— Vino, o să te ajut să cobori scara, spuse el. Treptele sunt periculoase.

*
* *

Mâna lui era fermă, virilă... Nu era mâna amicală și blândă a lui Michael **al ei. Bărbatul din scrisori,** cum îl numise ea, dispăruse. Brusc, avu impresia unei singurătăți apăsătoare. Totuși, castelul o atrăgea, se simțea aici ca acasă...

Ce sentiment ciudat ! Era dezamăgită și totodată surescitată. Mână în mână cu tânărul și frumosul ei tovarăș, ea îl urmă, renunțând pentru moment să înțeleagă ce i se întâmpla.

O clipă mai târziu se urcară într-o camionetă și Michael demară.

Înaintau cu greutate pe drumul plin de noroi și gropi. Ploaia bătea cu putere în parbriz.

– Şi chiar nu te gândeai să te duci la doctor ? se miră Katherine.

– Ba da. Rana este într-adevăr infectată, răspunse Michael.

– Şi cum te simţi ? Probabil că a fost un şoc pentru inima ta bolnavă.

– Poftim ?

– Ei bine, da... Am fost foarte îngrijorată din cauza ta când mi-ai scris anul trecut că ai fost internat în spital şi mi-e teamă ca aceste evenimente să nu aibă urmări asupra sănătăţii tale. Nu ?

– Te asigur că mă simt foarte bine.

– Aha... Cu atât mai bine, în acest caz... şopti Katherine, doar pe jumătate convinsă. De fapt pari într-o formă bună. Probabil datorită aerului bun de la ţară.

– Da, aerul, nimic mai adevărat, bombăni Michael.

Katherine îl privi cu coada ochiului. Se părea că preferă să evite orice subiect în privinţa sănătăţii lui. Poate fusese mai puţin bolnav decât îşi închipuise ea ? Totuşi, în scrisorile lui, îl mărturisise că e destul de îngrijorat.

Scrisorile lui... îi venea destul de greu să şi-l închipuie pe bărbatul ăsta tânăr şi robust aşezat în faţa focului şi scrîndu-i pagină după pagină... În schimb Thomas...

– Tatăl tău e un om încântător, spuse ea atunci. Nu mi-ai pomenit niciodată despre el în scrisorile tale. M-am mirat...

– Adevărat ? Oh...

Îşi şterse fruntea şi suspină.

– Michael, ce s-a întâmplat ? se sperie Katherine. Ţi-e rău ?

– Cred... cred că am puțină febră.

– Sper că nu din cauza rănii...

Și îi puse mâna pe frunte.

– Dar nu ai febră, se miră ea.

– Eu... nu prea sunt astăzi în formă. Îmi pare rău...

În acea clipă, camioneta făcu un salt și Michael schimbă cu stângăcie viteza.

– Probabil că brațul te jenează la condus, remarcă ea. Vrei să trec eu la volan ?

– Nu, n-o să reușești să conduci rabla asta. Și în plus, nici nu ești obișnuită să conduci pe stânga ! adăugă el surâzând în colțul gurii.

– Pe stânga ? Dar ești în mijlocul drumului !

Michael începu să râdă.

– Nu-ți mai face griji, în cinci minute ajungem.

Katherine privi resemnată peisajul. Erau înconjurați de coline înverzite pe care pășteau o mulțime de oi.

– Ce oi ciudate ! exclamă ea mirată. Negre, cu cozi lungi și albe.

– Da, sunt oile din Țara Galilor. E o rasă deosebită.

– Încă un amănunt pe care l-ai omis în scrisorile tale.

– Hmm... aveam alte lucruri mult mai interesante să-ți povestesc. Nu-i așa ?

– Da... fără îndoială. Spune-mi, Michael, cine crezi că te-a atacat ?

– Probabil un om cu o unealtă în mână. Zgârieturile astea adânci sunt lăsate de un fel de greblă sau vătrai.

– Și mirosul de sulf ? Și zgomotele ?

– Da... Castelul a fost întotdeauna teatrul unor fenomene stranii. De când am venit la Aawn, am auzit tot felul de zgomote... Dar într-adevăr, în ultimul timp, mirosul de sulf a devenit mai puternic iar zgomotele de paşi sau gheare s-au amplificat. Cineva încearcă să ne sperie. Dar de ce oare... ?

– Poate sătenii ar fi vrut să cumpere ei castelul ?

– Din contră, sunt mulţumiţi să-l vadă restaurat. Hotelul o să atragă turiştii în sat. Nu văd cine ar avea interesul să mă alunge din Aawn.

– Totuşi, cineva se încăpăţânează s-o facă.

– Da, ai dreptate.

– Nu pari însă neliniştit. Toate aceste evenimente sunt totuşi... de groază.

– Nu trebuie să te alarmezi, Katherine. O să fiu mereu în preajma ta ca să te protejez.

Katherine surâse.

– Înţeleg. Există un pericol la castel, legenda a devenit realitate şi a făcut din tine cavalerul care trebuie să doboare dragonul ca să-şi protejeze...

Ezită şi Michael termină fraza în locul ei.

– ...ca s-o protejeze pe doamna inimii sale.

Pe Katherine o trecu un fior. Aceste cuvinte făceau să renască un trecut îndepărtat şi misterios, al credinţelor Evului Mediu. O lume plină de poveşti cu zâne, dar şi de căpcăuni sau de spiriduşi dansând pe câmpie în nopţile cu lună plină. Gentlemanul din scrisorile ei se transformase într-un cavaler îndrăzneţ şi ea era doamna inimii lui...

Şi dintr-o dată avu impresia că pătrunsese într-un univers fantasmagoric.

CAPITOLUL IV

Acoperișurile din ardezie gri ale satului apărură în vale : un grup de căsuțe albe, strânse unele în altele și dominate de turla bisericii.

Traversară un pod îngust și se angajară pe strada principală. Aceasta era mărginită de fiecare parte de niște dughene mici cu firme viu colorate : o brutărie, o măcelărie, o librărire, o mercerie, o băcănie. Cea mai mare parte a caselor, construite în stil elisabetan, erau din paiantă.

— Ce sătuc adorabil ! E la fel cum mi l-ai descris în scrisorile tale. Dar în scrisorile tale nu-mi spuneai niciodată Kathy, adăugă ea aruncându-i o privire cu subînțeles.

— Pe atunci nu te cunoșteam. Acum mi se pare că ți se potrivește mai bine Kathy. Și Mike îmi convine mai mult decât Michael.

— În acest caz, de ce semnai **Michael** ? Dar ai dreptate, Mike ți se potrivește mai bine.

— Nu prea corespund imaginii pe care ți-ai făcut-o despre mine, nu-i așa ?

— Deloc.

— Ești dezamăgită ?

O văzu că ezită și preciză :

— Ce anume nu-ți convine la mine ?

Katherine schiţă un zâmbet sfios.

– Te credeam... mai bătrân.

Strada era animată. Michael se opri la o trecere de pietoni.

– Nu-mi arăt adevărata vârstă, glumi el.

„Nici eu" gândi Katherine. Dar nu îndrăzni să pronunţe aceste cuvinte cu voce tare : să mărturisească faptul că e probabil mai în vârstă decât tipul ăsta seducător o făcea, ciudat, să nu se simtă în largul ei. Nu le trebuiră decât trei minute să traverseze centrul satului. Michael o luă apoi la stânga şi se opri în faţa unei căsuţe cu un aspect plăcut.

– Iată locuinţa ta, frumoasă doamnă.

– Mulţumesc. O să te duci acum să consulţi un doctor ?

– Mă duc direct la spital ca să mă vadă medicul de gardă. Dar nu-i sufla nici un cuvânt doamnei Mill, dacă nu vrei ca tot satul să fie imediat la curent.

Katherine privi grădina înflorită şi perdelele din dantelă care împodobeau fereastra gazdei sale.

– Ai sosit la timp pentru cină, remarcă Michael. O să vin să te iau mâine dimineaţă pe la unsprezece.

– N-are rost. Mă descurc eu singură.

– Nici vorbă. Satul e doar la zece minute de castel, mergând cu maşina.

El traversă grădina şi intră în casă fără să bată. O femeie grăsuţă, îmbrăcată într-o fustă din lână de culoare închisă şi un pulovăr roz pal, le ieşi în întâmpinare. Chipul ei, încadrat de bucle argintii, era surâzător.

– Mike Reese ! Te aşteptam mai devreme !

– Am avut niște probleme, doamnă Mill. V-o prezint pe Katherine Glenn.

– Fii binevenită, scumpa mea. Șoferul autocarului mi-a transmis mesajul, știam că ești la Mike.

– Katherine este o veche prietenă, îi spuse Mike cu un aer detașat. Era nerăbdătoare să ne vadă și de aceea a preferat să treacă întâi pe la castel.

Privirea curioasă a doamnei Mill trecu de la unul la altul. Katherine își ținu răsuflarea. Ce-o fi fost în mintea bătrânei doamne ?

– Michael, băiatul meu, ce-ai zice să rămâi cu noi la cină ?

– Vă mulțumesc pentru invitație, dar mi-e imposibil să accept. Mai am o groază de drumuri de făcut. Pe mâine, Katherine.

Privirea lui întârzie câteva clipe asupra ei și Katherine simți din nou că o trece un fior. Bărbatul ăsta era atât de frumos... din el se degaja un asemenea farmec, o asemenea senzualitate, care o făceau să se simtă un pic nervoasă.

– Pe mâine, repetă el cu jumătate de glas, ca și cum aceste cuvinte ascundeau un secret.

Apoi le întoarse spatele și ieși.

– Băiatul ăsta muncește ca un nebun ! declară atunci doamna Mill. Îi admir curajul și tenacitatea. Dar hai să-ți arăt camera ta. Nu vrei să te aranjezi puțin înainte de cină ?

Tot vorbind, ea începu să urce scara îngustă care ducea spre camerele de la etaj.

– Ce părere ai de Aawn ? Este o construcție impresionantă. În ciuda secolelor care au trecut peste ea și a nenumăratelor războaie, cele două turnuri vechi n-au putut fi niciodată distruse de dușmani.

Se povesteşte că e din cauza dragonului care trăieşte în fortăreaţă.

În acea clipă doamna Mill se întrerupse şi deschise o uşă albă, invitând-o să intre într-o cameră cochetă, decorată în întregime în roz. Patul era acoperit cu o cuvertură înflorată şi câteva acuarele încântătoare împodobeau pereţii. Bagajele fuseseră puse lângă un dulap înalt din acaju. Fereastra dădea spre coline. În fundul văii se zăreau turnurile castelului Aawn şi colinele care-l dominau. În lac se reflectau razele soarelui la asfinţit.

Dintr-o dată, după această călătorie teribil de lungă şi toate emoţiile prin care trecuse, Katherine se simţi cuprinsă de oboseală.

— Cred că n-o să pot mânca nimic, îi mărturisi gazdei. Călătoria şi decalajul orar m-au dat gata. Mor de somn.

Doamna Mill îi surâse cu amabilitate.

— Foarte bine. O să recuperezi la micul dejun. Sper că o să te simţi bine în casa mea. Şi dacă ai nevoie de ceva, indiferent ce-ar fi, nu ezita să-mi spui. De obicei, turiştii nu-şi petrec decât o zi sau două în sat. Sunt încântată deci să ştiu că o să rămâi mai mult. E minunat să vezi că cineva se interesează cu adevărat de istoria comitatului nostru. Dar acum te las să te odihneşti...

Închise încet uşa în urma ei şi Katherine îi auzi paşii îndepărtându-se spre scară. Un sfert de oră mai târziu, era deja întinsă în aşternuturile proaspăt spălate care miroseau a lavandă.

Împotriva oricărei aşteptări, îi veni greu să-şi găsească somnul. Prea multe gânduri i se învălmăşeau în cap.

Michael... Cine era cu adevărat acest bărbat? Categoric nu cel pe care şi-l imaginase timp de patru ani.

Îşi rememoră întreaga lor corespondenţă... La început scrisorile erau destul de seci, referindu-se numai la castel, la istoria lui şi la legendele ţesute în jurul acestuia. Dar de-a lungul timpului, scrisorile lor deveniseră mai personale. Katherine începuse să-i scrie despre proiectele ei, despre cărţile pe care le citea, despre munca ei la facultate. Michael îi descria schimbarea anotimpurilor la Aawn, plecările şi sosirile păsărilor migratoare, baletul pescăruşilor care se aventurau până la lac. Îi povestea despre serile lungi în care stătea singur în faţa focului, despre nopţile de iarnă petrecute în castelul îngheţat. Apoi primăvara se anunţa prin apariţia primelor păraluţe în grădină, şi-i scria despre nuanţele de roz pe care le îmbrăcau colinele înflorite.

Se asemănau atât de mult amândoi... calmi, studioşi, ducând o viaţă discretă... În sfârşit, ea fusese în mod sigur discretă fiindcă nu-i făcuse nici o aluzie la verile ei petrecute printre saltimbanci...

Ceea ce fusese de altfel o greşeală. Ar fi trebuit să-i vorbească despre asta, să încerce să-l facă să împărtăşească entuziasmul ei pentru lumea circului. Dacă ea nu i-ar fi ascuns acea parte fantezistă a vieţii ei, poate şi el şi-ar fi deschis mai mult sufletul. Atât de mult timp se pretaseră la un joc stupid şi ipocrit, neîmpărtăşindu-şi decât ceea ce aveau comun, ascunzând asperităţile personalităţilor lor.

Michael păruse mai mult decât uimit când o văzuse pentru prima oară. De ce? Doamne, la ce s-o fi aşteptat?

Şi el care avea o alură atât de tinerească !

Cum de putuse ea să-l ia drept un gentleman în vârstă şi rezervat ? O eroare monumentală... Dar şi mai surprinzător era că Michael cel real nu semăna deloc cu stilul scrisorilor sale ! Îşi imaginase oare o fiinţă ideală care nu exista ? Sau el jucase în mod deliberat teatru ? Acest utim gând o consterna.

Şi o tulbura totodată... Căci în ochii lui Michael, când acesta o privea pe furiş, Katherine descoperea câteodată privirea plină de un farmec misterios a lui Michael **al ei.** La fel, remarca făcută asupra cavalerului şi „doamnei inimii sale" era o frază pe care **celălalt** Michael ar fi putut-o scrie în corespondenţa lor romantică.

În cameră se făcea din ce în ce mai întuneric şi Katherine suspină. Vacanţa ei va fi mult diferită faţă de cea pe care o visase. Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji. Ce naiba ! Trebuia să-şi înghită dezamăgirea şi să se odihnească puţin.

Ce lucruri stranii şi contradictorii... Şi pe deasupra, mai era şi creatura aia blestemată care împrăştia în jurul ei un miros de sulf, bântuia pe coridoarele umede ale castelului şi-l ura pe Michael...

*

* *

A doua zi de dimineaţă, după micul dejun, Katherine se hotărî să facă un tur prin Llanhafod. Dimineaţa era răcoroasă. Nori negri întunecau cerul. Tânăra femeie se plimbă pe strada principală, întârziind prin faţa vitrinelor şi obişnuindu-se cu accentul aspru galez. În cele din urmă intră în libră-

rie și încercă să aleagă câteva vederi. Dar mintea ei era în întregime preocupată de Michael.

Din scrisorile lui reieșea că venise să se instaleze în Țara Galilor după ce îi murise soția. Așa tânăr și deja văduv ? Prea tânăr ca să aibă un trecut ? Niciodată nu-i vorbise despre viața lui dinainte de Aawn...

Și Roz care probabil îi aștepta cu nerăbdare veștile ! Ce să-i spună ? Că acolo unde credea că va găsi un galez romantic întâlnise un adevărat fotomodel de revistă ?

Katherine alese cu greu câteva vederi de pe un suport. Apoi se îndreptă spre vânzătoare, o tânără cu fața plină de pistrui.

— Ați fost la castel ieri, doamnă ? o întrebă tânăra vânzătoare.

— Da, am trecut pe acolo.

— După accent, îmi dau seama că sunteți americană. Sunteți prietena lui Michael Reese ?

Katherine îi zâmbi.

— Da, dar...

— Cea mai mică veste se răspândește în sat cu iuțeala fulgerului. Michael a fost văzut când v-a condus aseară. Iar vederile fac o liră și zece pence.

Katherine îi întinse banii.

— Mike e unul din prietenii dumneavoastră ? se interesă ea.

— Nu chiar. Dar lumea îl cunoaște aici. Un american celibatar și... în fine, știți...

Tânăra își feri privirea, roșind.

— Oamenii se interesează de el fiindcă a cumpărat castelul, nu-i așa ? continuă Katherine hotărâtă să afle cât mai mult posibil.

– Bineînţeles. Majoritatea sătenilor îi pândesc faptele şi gesturile. În sfârşit..?

Tânăra se sprijini de tejghea şi îşi încreţi nasul.

– ...trebuia să zic, majoritatea **fetelor** din sat.

Katherine aruncă o privire spre ceas. Michael nu va întârzia să-şi facă apariţia. Şi în următoarea oră, tot satul va şti că venise la ea.

*

* *

Înarmată cu un pămătuf din pene, doamna Mill ştergea praful de pe mobilele din salon, ascultând o operă la radio.

– Ştiţi de unde aş putea împrumuta o bicicletă ? o întrebă Katherine.

– Aş putea să-ţi procur eu una, drăguţa mea. Când o vrei ?

– Pentru mâine. Nu vreau să-l oblig pe Mike să-mi servească mereu drept şofer.

– O să-i întreb pe vecini. Ai fost prin sat ?

– Da. Am făcut o cunoştinţă la librărie şi am aflat că deja se ştie că Mike m-a condus aseară.

Doamna Mill izbucni în râs.

– Toate fetele din Llanhafod visează la Michael.

– Aşa cred şi eu.

– Dar nu le poţi blama pentru asta, nu-i aşa ?

– Şi ce zice Mike de toate astea ? se interesă Katherine sprijinindu-se de uşa salonului. A reuşit vreuna dintre ele să-i atragă atenţia ?

– Ah, nu. Se ţine la distanţă, în castelul lui. Se vorbeşte deja că a mai fost căsătorit, o fi adevărat ?

– Nu prea vorbeşte despre trecutul lui, răspunse prudentă Katherine. Dar uite camioneta. Sunt în-

vitată la castel în seara asta, așa că o să mă întorc târziu.

Încă o veste care va face înconjurul satului! gândi ea așezându-și pe umăr cureaua genții.

O aștepta însă o surpriză. Thomas era cel care conducea camioneta. Se scuză că nu are decât amărâta asta de mașină, apoi o complimentă în privința toaletei. Îmbrăcat într-o haină de tweed și o pereche de pantaloni din catifea, Thomas Reese era tipul perfect al gentlemanului englez. De fapt era genul de bărbat pe care s-ar fi așteptat să-l întâlnească la Aawn.

– Mike trudește din zori, declară el luând-o pe drumul spre castel.

– Cum îi merge brațul ?

– Medicii l-au sfătuit să mai treacă pe la spital și în această după-amiază. Dar nu-ți face griji pentru el : era foarte prost dispus azi-dimineață, semn că se simte mai bine.

– Dar cu o asemenea rană nu e recomandabil să muncească.

– Când Michael își bagă ceva în cap, e imposibil să-l oprești. E capabil să lucreze șaisprezece ore pe zi.

– Probabil că a fost foarte supărat în timpul bolii. Toate acele săptămâni cât a stat imobilizat la pat...

Thomas își întoarse privirea de la ea și privi fix drumul. Această tăcere bruscă o hotărî pe Katherine să ceară câteva explicații.

– Ascultă, reluă ea, știu că asta nu mă privește dar mi-a pomenit în unele scrisori de problemele lui de sănătate. Crezi că în cazul lui este prudent să lucreze atât ?

– Acum... e foarte bine, îngăimă Thomas cu o voce nesigură.

Foarte bine ? În acest caz, de ce părea încurcat ? de ce degetele lui Thomas erau crispate pe volan ?

Ieri, Michael îi ocolise în acelaşi mod întrebările. Îi era acum limpede că nici unul dintre cei doi bărbaţi nu dorea să discute acest subiect. Ce secret împărtăşeau ei ? Starea sănătăţii lui Michael avea vreo legătură cu creatura care bântuia prin castel ? Sau cu trecutul lui Mike ?

Orice ar fi fost, Katherine era sigură acum : cei doi îi ascundeau un lucru foarte important.

* * *

Mike lucra în curte cu muncitorii. Din când în când câte unul îl striga, trebuind să-i pună aceeaşi întrebare de trei ori ca să-l smulgă din visare. Când răspundea în cele din urmă, îl mai întrebau dacă „ielele i-au furat minţile", iar unul dintre ei nu scăpa prilejul să facă vreo remarcă asupra tinerei americance sosite în ajun.

De fapt, nimereau drept la ţintă. Fiindcă era adevărat că Mike nu-şi putea desprinde gândurile de la Katherine. Nu întâlnise niciodată o femeie ca ea... râsul ei, zâmbetul ei, gesturile ei pline de graţie, frumuseţea ei deosebită. Katherine Glenn era femeia la care visase toată viaţa, fără s-o întâlnească vreodată. În persoana ei era un nu ştiu ce... care-l fascina.

Ba vesel, ba trist, se căznea să facă diferite măsurători. Toate femeile întâlnite până acum îl dezamăgiseră. Printre care şi Jenny, soţia lui, de care di-

vorțase acum câțiva ani. Știa prea puține lucruri despre Katherine, dar simțea în mod instinctiv că e diferită.

Prin minte i se perindară ultimii ani din viața lui... După divorțul de Jenny, lăsase fără pic de regret totul în urmă ca să vină să locuiască în Țara Galilor cu tatăl lui. Bătrânul excentric achiziționase un castel autentic cu niște stafii la fel de veritabile ! Timp de doi ani, Thomas trăise aici fără confort, așa cum o făcuseră strămoșii lor timp de secole. Apoi sosise Mike, care fusese cucerit de farmecul castelului Aawn. El avusese ideea să transforme fortăreața în hotel și tot el finanțase proiectul.

Nu trecuse mult timp de când avea o vilă în cartierul cel mai luxos al orașului Chicago, două mașini, o viață profesională supraîncărcată și o soție a cărei unică preocupare era de a trece din cocktail în cocktail și de a fi în pas cu moda din New York. O viață pe care o detesta. O căsătorie fără planuri de viitor, fără vise, fără ambiții, fără comunicare. Încercase mereu să-și ascundă dezamăgirea. Dar soția lui era o străină pentru el.

Acum își găsise un cămin adevărat... Castelul din Aawn. Și pe surprinzătoarea Katherine Glenn care făcuse o lungă călătorie ca să-l vadă. Cine era ea ? O ființă plăsmuită de visurile lui ? O femeie care nu semăna cu nici o alta... ?

Se vedea însă de la o poștă că fusese dezamăgită. De data asta fizicul lui de vedetă nu-l ajutase la nimic, gândi el zâmbind ironic la adresa propriei persoane.

Totuși, în frumoșii ei ochi albaștri, câteodată veseli alteori misterioși, sesizase uneori o luminiță care nu-i era destinată decât lui. O complicitate pe

care n-o împărtăşise niciodată cu Thomas. Şi după cum i se părea lui, sau doar spera, nici cu altcineva.

*
* *

Spre mijlocul după-amiezii, Mike îşi încetă lucrul şi ieşi din donjon. Katherine se juca împreună cu câinii în grădina interioară.

— Am pus în sfârşit blestematele alea de ferestre. Thomas mi-a spus că eşti aici.

— După ce a ezitat îndelung, a fost de acord în cele din urmă să mă lase să rătăcesc la întâmplare, cu condiţia să mă însoţească Talbot !

— Picioarele lui nu mai sunt aşa puternice ca odinioară şi nu mai îndrăzneşte să se aventureze în anumite părţi ale castelului, declară Mike acţionând vechea pompă din grădină.

O apă limpede şi rece ţâşni şi-l stropi.

— Îmi pare rău că te-am lăsat în părăsire aşa mult timp, dar trebuia neapărat să termin ce începusem.

— Nu-ţi face probleme, Mike, am petrecut o zi nemaipomenită. Explorarea castelului Aawn reprezintă pentru mine o plăcere de care nu m-aş sătura niciodată. Thomas mi-a indicat amplasamentul criptei şi al misteriosului sarcofag în care s-a descoperit amprenta dragonului. Din aceste pietre străvechi se degajă un asemenea mister încât te simţi obligat să dai crezare legendei. La fiecare pas mi se părea că simt sulful dragonului şi aud şoapte pe coridoare.

Michael o privi fix.

– Şoaptele nu sunt rodul imaginaţiei tale, Kathy. Aparţin fantomelor care bântuie prin castel. Le-am auzit şi eu, chiar de mai multe ori, dar este un privilegiu de care au parte puţini muritori.

– Adevărat ? Dar în acest caz... de ce noi ?

– Pentru că pentru noi, acest castel nu este mort. În ochii noştri el trăieşte încă şi o dată cu el şi trecutul său misterios.

– Eşti foarte legat de acest castel, nu-i aşa, Mike ?

– Da. Şi acum îmi dau seama că încerci pentru el aceeaşi atracţie ca şi mine... Din acest motiv îţi vorbesc spiritele.

Mike îşi scoase cămaşa şi se spălă până la brâu. Katherine îl admira fascinată musculatura puternică. Picăturile alunecau sclipitoare pe pielea bronzată. O tulburare ciudată, dar în acelaşi timp nespus de plăcută, o cuprinse.

Uimită de propria ei reacţie, îşi drese vocea şi spuse pe un ton detaşat :

– Văd că o infirmieră ţi-a refăcut pansamentul. Cum îţi merge braţul ?

– Trebuie să mă mai duc la spital. Ce bătaie de joc !

– Tatăl tău pretinde că atunci când eşti prost dispus, nu are de ce să-şi facă griji pentru tine.

– În acest caz a nimerit-o ! Turbez de furie de câte ori mă doare braţul ! Înnebunesc fiindcă nu ştiu cine dă târcoale noaptea prin castel ! În plus, durerea mă împiedică să lucrez aşa cum aş vrea.

– Spune-mi, Mike... Dacă n-aş fi fost oici, mi-ai fi scris despre faptul că ai fost rănit ?

Mike se încruntă şi păru că ezită.

– Sigur... răspunse el în cele din urmă, cu un aer nu prea convins.

Apoi, schimbând vocea, adăugă :

– Vrei să mă însoţeşti la spital ? N-o să stau decât câteva clipe şi la întoarcere o să avem timp să ne plimbăm prin împrejurimi.

– Bună idee ! Dar cine prepară cina ?

– Thomas, ca în fiecare seară de altfel. Îi place la nebunie să gătească. Mâine o să te duc să vizitezi locurile mai puţin accesibile din castel. Nici nu se pune problema să te aventurezi singură acolo.

Mike îşi puse din nou cămaşa şi se scutură pe pantaloni de rumeguş.

– Hai să mergem în sat.

* * *

– Ştii că eşti principalul subiect de discuţie în sat ? se interesă ea după ce se instalară în camionetă.

– Bineînţeles. Eşti deja la curent ?

– Imposibil să nu afli imediat totul. Toate plecările şi venirile tale sunt observate şi comentate !

– Presupun că acelaşi lucru se întâmplă în toate localităţile mici.

– În mod sigur. Un străin tânăr, frumos, şi mai ales neînsurat atrage întotdeauna atenţia. Eşti o partidă interesantă pentru tinerele de aici.

Cu ochii fixaţi pe drum, Mike şopti :

– Degeaba sunt neînsurat, dacă nu sunt candidat la însurătoare.

– De ce ? Eşti prea absorbit de restaurarea castelului ca să te mai gândeşti şi la altceva ?

– Mi se pare că mi-ai oferit cel mai bun pretext.

Katherine zâmbi şi dădu din cap.

– Ştii, Mike, castelele sunt construite să dureze mii de ani. Generaţii de oameni se nasc, trăiesc şi mor în ele. Un castel e aproape etern... dar un om, nu.

Michael îşi limpezi vocea înainte să spună, cu figura posomorâtă de data asta :

– De fapt... am gustat deja din plăcerile căsătoriei. S-a terminat... şi nu mi-aş dori s-o mai iau de la capăt.

– Mi-ai pomenit foarte puţin în scrisori despre soţia ta. Ştiu doar că o iubeai şi că reprezintă pentru tine un subiect dureros.

Mike îşi ţinu respiraţia. Katherine observă cum degetele lui se crispează pe volan.

Se părea că acest subiect era încă prea sensibil pentru a fi abordat într-o conversaţie obişnuită. Anii nu reuşiseră să vindece durerea lui Michael.

– Katy, eu... nu mai pot continua aşa..., exclamă el brusc. Nu pot...

Katherine îi puse cu blândeţe mâna pe braţ.

– Reacţia ta e normală, Mike. Toţi simţim mânie şi amărăciune când o fiinţă scumpă dispare şi ne lasă singuri pe lume. Te înţeleg... şi îţi promit că n-o să mai vorbim niciodată despre soţia ta.

Michael îşi muşcă buzele şi rămase tăcut, cu privirea în gol.

– Ce ciudat. Păreai furios adineaori, iar acum în ochii tăi se citeşte doar tristeţea.

– Nu sunt trist totuşi.

– Atunci la ce te gândeşti ?

– La păianjeni, răspunse el.

Katherine fu descumpănită. Numai la răspunsul ăsta nu s-ar fi așteptat.

— Ai observat vreodată, continuă el, un păianjen țesându-și pânza ?

— Da. E fascinant și totodată înspăimântător. Mă întreb dacă aceste mici insecte sunt conștiente de frumusețea capcanei mortale pe care o pregătesc altora.

— Mă îndoiesc. Că sunt proști și cruzi, de asta sunt sigur. Ți-e frică de păianjeni, Kathy ?

— Da, admise ea înfiorându-se fără să vrea. Dar de ce mă întrebi asta ? Sunt păianjeni în ungherele întunecoase ale castelului ?

— Mi-e tare frică, replică el cu jumătate de glas. Și mă tem să nu fie **foarte** proști.

Alta acum ! Păianjeni ? La ce-o fi făcând aluzie ? se întrebă Katherine, perplexă.

Misterul ce-l înconjura pe acest bărbat se îndesea din minut în minut.

CAPITOLUL V

Săracul Mike ! gândi Katherine privind cu tristeţe sala de aşteptare a spitalului. Viaţa îi dăruise frumuseţe şi bogăţie, dar îi răpise femeia pe care o iubea. În ciuda tinereţii lui, cunoscuse deja durerea şi disperarea de a pierde o fiinţă dragă.

Katherine înţelegea de ce îşi petrecea serile scriind, în loc să se ţină de fustele tinerelor din sat. Încercările îl maturizaseră. Puţin câte puţin îl regăsea pe „celălalt" Michael, cel pe care-l cunoscuse prin intermediul scrisorilor lui.

Spitalul din Llanhafod era în mod sigur unul din cele mai mici din lume. Era o clădire veche, cu ferestrele înalte şi înguste. Agăţate de pereţii cenuşii ai sălii de aşteptare, două gravuri vechi reprezentau nişte cai păscând. Din timp în timp, tânăra de la informaţii, aşezată în spatele unui birou vechi din acaju, îi arunca o privire curioasă. „În seara asta tot Llanhafod-ul va şti că l-am însoţit pe Mike la spital" îşi spuse Katherine suspinând.

Peste un sfert de oră Mike îşi făcu în sfârşit apariţia.

— Cum îţi merge braţul ?

— Mult mai bine. Am fost inspirat să-ţi urmez sfatul şi să vin să consult un doctor. Îmi porţi no-

roc, Katherine. Am înţeles asta din primul moment când te-am văzut.

Katherine îi adresă un zâmbet sceptic.

– Vrei să ştii ce am gândit văzându-te ? reluă Mike.

Cum ea nu-i răspundea, el îi deschise portiera şi apoi înconjură maşina.

– M-am gândit că eşti foarte frumoasă, declară el instalându-se la volan.

Luată prin surprindere, Katherine nu ştiu ce să-i răspundă. Michael flirtase întotdeauna cu ea în scrisorile lui, dar acum, faţă în faţă, situaţia era diferită. Acest bărbat era de o senzualitate care o atrăgea ca un magnet. Era conştient oare de farmecul lui ? Probabil...

Propria ei reacţie însă o enerva. De ce se purta ca o elevă de liceu ? Era atât de tulburată încât îi venea greu să se concentreze asupra conversaţiei lor, de altfel destul de banală.

La Allendale toată lumea o considera fată bătrână. Dar acum nu mai era la Allendale... De ce să nu se debaraseze de această etichetă şi să scoată la iveală cealaltă faţă a personalităţii sale ? Pentru Mike ea era Kathy, o femeie tânără, frumoasă şi plină de viaţă. Ce putea fi mai plăcut decât să se lase fermecată de acest vremelnic dar încântător tovarăş de drum ?

Merseră mai mult de o oră prin împrejurimi, admirând în trecere fermele, satele ascunse între coline. Apoi Michael opri pe malul unui râu unde două lebede maiestuoase înotau printre trestii.

– Oh ! Şi eu care mi-am uitat aparatul de fotografiat ! se lamentă Katherine. Ce păcat !

– Fiindcă îți place locul, vom reveni într-o zi la un picnic pe malul apei.

Iarba verde forma un covor de catifea pe sub sălcii și florile sălbatice înmiresmau aerul cu parfumul lor suav.

– Malurile lacului Aawn sunt probabil la fel de frumoase, remarcă atunci Katherine.

– Desigur, dar nu știu de ce râul m-a atras mereu. Locul este atât de liniștit... nu se aude decât zgomotul apei rostogolindu-se peste pietre.

– Îți place liniștea, nu-i așa ?

Michael îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Da. Am câștigat o groază de bani pe vremea când lucram în Statele Unite, dar viața de acolo m-a înnebunit. Îi plâng pe cei care sunt încă înlănțuiți acolo ca niște sclavi. Prietenii mei din Chicago mă iau drept un visător sau un leș. În realitate, n-au înțeles nimic. Admiră acest colț pierdut de lume, Kathy, savurează liniștea profundă care ne înconjoară. Nimeni nu mă va convinge vreodată să mă întorc în zgomotul și nebunia de acolo.

– În concluzie, ai abandonat carnavalul grotesc al civilizației moderne ca să te întorci la viața adevărată cu valorile ei autentice.

– Da, dar puțini oameni înțeleg asta. Simt o atracție irezistibilă pentru... pentru...

Fiindcă ezita, Katherine sfârși fraza în locul lui :

– Pentru natură ?

– Exact. Îmi înțelegi sentimentele, Katherine, așa cum le înțeleg și eu pe ale tale. Am impresia că știu atâtea lucruri despre tine...

Nu era normal ? Îi citea scrisorile de atâția ani ! gândi Katherine uimită.

— E și firesc că mă cunoști mai bine decât oricine, îi răspunse ea încet.

— Vrei să spui... din cauza scrisorilor ? o întrebă el, rămânând cu privirea ațintită asupra apei liniștite.

— Bineînțeles, dar... e ciudat. Îți amintești destul de puține lucruri din cele pe care ni le împărtășeam în scrisori.

Michael suspină.

— Îmi place mai mult să-mi imaginez că tocmai ne-am cunoscut. Suntem atât de diferiți de ceea ce ne-am închipuit unul despre celălalt. Ceea ce doresc e să-ți descopăr personalitatea... ca și cum n-ar exista un trecut între noi. Ideea ți se pare absurdă ?

— Deloc. Și eu sunt foarte mirată. Mike... în mod deliberat... m-ai mințit în scrisorile tale ?

— Nu. Dar tu ?

Katherine îl privi uimită.

— Ce vrei să spui ?

Michael ridică din umeri.

— Aveam impresia că ești mai bătrână și... cu o alură mai severă. Cam același lucru îl gândeai și tu despre mine, nu-i așa ? Cred că amândoi am **camuflat** adevărul... Hai, Kathy, a sosit timpul să ne întoarcem la castel.

Katherine dădu din cap în semn că e de acord. Mike avea dreptate, îi ascunsese o mulțime de lucruri. Amândoi se distraseră scriind scrisori frumoase, dar lipsite de sinceritate. Era de prisos să nege.

— Să trăiesc în acord cu natura, este în prezent singura mea ambiție, îi declară Michael îndreptându-se spre mașină. Nu cred că o să fac vreodată avere cu hotelul meu, dar cel puțin o să trăiesc așa

cum îmi place. Dacă reușesc să realizez acest proiect, voi fi omul cel mai fericit din lume.

Katherine zâmbi și-l urmă gânditoare, după ce aruncă o ultimă privire spre râu. Cele două lebede se apropiaseră una de cealaltă și gâturile lor lungi și grațioase se atinseră într-un gest blând de afecțiune. Sub razele soarelui în asfințit, trestiile aruncau umbre lungi pe mal. Un sturz ciripi din desiș.

Mike o luă de mână și o strânse ușor. Plecându-și ochii, constată, nu fără mirare, că degetele lungi și puternice ale însoțitorului ei tremurau puțin. Inima începu să-i bată nebunește. Mike... acest bărbat cu un fizic de star... era deci atras de **ea ?**

Imposibil.

Totuși, și unul și celălalt erau tulburați.

— Kathy, sunt bucuros că ai venit. Mai bucuros decât credeam... că voi fi.

— Și eu, Mike.

— Adevărat ? N-ai putut totuși să-ți disimulezi surpriza când m-ai văzut prima oară.

— Nici tu.

— E adevărat. Dar acum suntem aici, împreună...

Katherine îi simți căldura mâinii, a trupului viril aflat atât de aproape. Fiecare fibră a corpului ei era sensibilă la atingerea lui. Ce se întâmpla oare cu ea ?

*
* *

La fel ca doamnele și seniorii de odinioară, mâncară somon prins în torentul din preajma castelului și legume culese din grădina proprie. După ce terminară masa, Thomas le servi cafea însoțită de un

lichior irlandez. Apoi, după ce își aprinse pipa, se instală lângă foc și le citi câteva poeme.

— Îți place și poezia, nu-i așa, Mike ? îl întrebă la un moment dat Katherine. În scrisorile tale strecurai mereu și câteva versuri.

— Hm... nu, nu. De fapt, nu citesc niciodată poezii.

— Nu-l crede, Katherine, interveni imediat tatăl lui. Mike adoră poezia, dar nu vrea să recunoască. Petrecem seri întregi discutând literatură și-ți spun că-l apreciază în mod deosebit pe Whitman.

Michael îi aruncă tatălui său o privire neagră, în timp ce Thomas continua să tragă liniștit din pipă. Katherine sesiză o oarecare tensiune între cei doi bărbați, ca și cum își lansau o provocare. Ce semnificație să fi avut atitudinea lor ?

— Katherine, schimbă brusc subiectul Thomas, ai pescuit vreodată ?

— Da, când eram copil.

— Eu pescuiesc în fiecare dimineață în lacul Aawn. Ți-ar plăcea să mă însoțești în timp ce Michael lucrează ?

Înainte ca ea să-i fi putut da un răspuns, Michael se ridică și spuse :

— După partida de pescuit, te duc să vizitezi donjonul. O să vezi grota dragonului, aflată sub castel. Știi că e vorba de o grotă naturală ?

— I-ai menționat precis asta în scrisori, se băgă Thomas în vorbă.

Katherine îl privi cu atenție pe Michael.

— Doar n-ai uitat și asta, Mike. Mi-ai scris chiar că grota stă probabil la originea legendei dragonului.

Michael ridică din umeri cu un aer degajat.

– La început credeam că e o subterană săpată de mâna omului, o ieșire secretă folosită de locuitorii castelului în caz de asediu. Dar m-am înșelat fiindcă nu există decât o singură intrare în grotă și ea se găsește sub donjon. Sper că nu te sperie ideea să vizitezi bârlogul monstrului.

– Acolo ai fost atacat ?

– De fapt eram într-un pasaj strâmt care duce la grotă. Ceea ce mă face acum să mă întreb dacă e prudent să te duc și acolo.

– Oh, Mike, am făcut atâta drum tocmai pentru asta !

– Știu, știu. Atunci te duci la pescuit mâine dimineață.

– Oh, da ! Mi-ar plăcea foarte mult.

– Ei bine, vin mâine cu noaptea-n cap să te iau de la doamna Mill, hotărî atunci Thomas.

– N-are rost, m-am orientat deja spre o bicicletă.

– Cum ? Doar n-ai de gând să te cațări cu ea până la castel ? N-am văzut niciodată o cărare atât de abruptă !

– Ba da, o să vedeți !

– Ce idee caraghioasă, Katherine ! O să ajungi frântă de oboseală.

Katherine izbucni în râs.

– Îmi plac exercițiile fizice, mă țin în formă.

– În cazul ăsta, ne întâlnim la ora opt pe malul râului.

– Voi fi acolo.

* * *

Cu mintea în altă parte, Mike o conduse pe Katherine în sat. I-ar fi plăcut să ştie mai multe despre invitata lui, despre unele aspecte ale vieţii ei pe care le trecuse sub tăcere în scrisorile către Thomas. În viaţa unei femei atât de frumoase ca ea trebuia să existe bărbaţi. Sau şi mai rău, **un singur** bărbat. Totuşi o legătură romantică se ţesuse între Thomas şi ea, prin intermediul scrisorilor lor. Ceva o atrăsese la el... dragostea pentru poezie, poate delicateţea lui, acea parte a personalităţii lui înclinată spre frumos dar şi spre aventură. La urma urmei, Thomas descoperise castelul Aawn şi-l achiziţionase.

Dar nici Michael nu era lipsit de aceste calităţi pe care ea le descoperise la tatăl lui. Chiar şi în ceea ce priveşte poezia.

Ceea ce nu ghicise însă Katherine, era că „bărbatul din scrisori" cum îl numea ea, corespondentul ei, depăşise binişor şaizeci de ani.

De fapt, ce venise ea să caute ? Un bărbat sau un dragon ? Ce fel de aventură spera ea să găsească la capătul drumului ei ? Un fel de gelozie îl cuprinse brusc pe Michael. O gelozie îndreptată împotriva tuturor bărbaţilor pe care Katherine îi cunoscuse, mai mult sau mai puţin bine, începând chiar cu Thomas. El era cel ce o atrăsese aici, pentru **el** bătuse ea atâta drum. Mai devreme sau mai târziu, o să descopere că Mike nu este decât un impostor şi... o să fie furioasă foc.

Totuşi, nu mai putea continua mult timp să joace teatru. Devenise insuportabil.

Când ajunseră la casa doamnei Mill, Mike o strânse de mână. După o scurtă ezitare, o privi în ochi ca și cum era pe punctul de a-i face o mărturisire importantă. Dar în cele din urmă îi șopti doar un „la revedere".

Inima Katherinei bătea. De ce farmecul acestui bărbat avea un asemenea efect asupra ei ? Întâi fuseseră scrisorile, stilul lui galant, cuvintele lui învăluitoare... și acum ochii lui, atingerea lui tulburătoare.

Mike nu era deloc cel pe care și-l imaginase. Dar chiar deloc.

Când Michael reveni la castel, Thomas era așezat tot în fotoliul lui de lângă șemineu.

– Cufundat în poemele tale ? se interesă Michael sarcastic.

– Mi se pare că am vorbit destul despre poezie în seara asta. Ce s-a întâmplat ? Pari contrariat.

– Nu mai suport minciunile astea. Și, printre altele, Katherine nu e deloc fata bătrână și arțăgoasă pe care mi-ai descris-o.

– Știu. Chiar și eu eram departe de a-mi imagina o femeie atât de tânără și plină de viață.

– Unde sunt scrisorile ? Vreau să le citesc !

– Ar fi și timpul ! Te-am rugat s-o faci înainte de venirea ei, dar nici n-ai vrut să auzi.

– Da, dar habar n-am ce i-ai povestit și fac greșeli după greșeli. O să sfârșească prin a bănui ceva.

Mike trase unul din sertarele biroului şi scoase un teanc de scrisori. Se instală pe o canapea ca să le studieze şi câinii se culcară la picioarele lui. O tăcere profundă învălui castelul din Aawn.

– Îţi dai seama ? Îşi închipuie că mi-a murit nevasta şi că am fost bolnav luni în şir ! bombăni Michael furios.

Thomas trase îndelung din pipă înainte să vorbească :

– Bineînţeles. Doar asta i-am scris.

Mike mormăi printre dinţi şi citi o scrisoare la întâmplare. Nu conţinea nici o informaţie personală asupra lui Katherine. Menţiona doar o vizită la o galerie de artă modernă, apoi făcea o remarcă despre sosirea întârziată a primăverii. Michael şi-o imagină îmbrăcată într-o frumoasă rochie înflorată, culegând liliac din grădina ei.

– Tată, comedia asta a durat destul ! exclamă el ridicând capul. E ridicol şi... urât faţă de Katherine. O să-i spun adevărul şi dacă o să se supere... o meritam !

Thomas sări în picioare.

– Nu poţi să-mi faci una ca asta !

– N-o să-mi fie uşor, dar nu pot continua s-o mint.

Un sentiment de panică păru să-l cuprindă pe Thomas.

– Nu mă trăda, Mike ! Tu, fiul meu, propriul meu sânge, n-o să-mi faci aşa ceva !

– Şi **ea,** tată ? La ea nu te gândeşti ?

– Katherine n-o să stea prea mult la Aawn. O să plece cu nişte amintiri minunate şi comedia se va sfârşi de la sine. Dacă îi zici totul acum, se va simţi foarte încurcată şi eu... o să mor de ruşine.

O să mor, Mike. Te rog... ai milă de bătrânul tău tată. Nu face asta.

– De ce naiba te-ai băgat într-o asemenea situație ? Tu și blestematul tău orgoliu !

– Orgoliu ? Crezi că am procedat așa din orgoliu ?

– Exact. Și n-o să mai tolerez mult timp această situație ! exclamă Mike lovind cu pumnul în masă. O lună ! Să mint o lună întreagă ! Îți dai seama ? Refuz să continuu.

– Ei bine, o s-o faci totuși. Pentru mine, pentru tine, pentru ea. Ar fi capabilă să plece imediat și să nu mai dea niciodată vreun semn de viață, dacă îi mărturisești adevărul. Ai vrea să plece acum ?

– Nu ! Categoric nu.

– Așa credeam și eu. Am remarcat că... o privești într-un anumit mod... De altfel, cred că și ea și-a dat seama de asta. Nu poți să trăiești ca un pustnic, băiete ! Singurătatea nu-ți prieste.

Mike simți că îl cuprinde mânia. Dar cum să-i reziste lui Thomas ? gândi el cu milă de data asta. Tatăl lui respingea din toate puterile ideea că îmbătrânește și acționa câteodată cu impulsivitatea și îndrăzneala unui tânăr... chit că se trezea apoi depășit de evenimente.

– Gândește-te la inima mea bolnavă, reluă Thomas cu o voce pierită.

– Aha... acum șantaj ! Dacă ar afla acum adevărul, biata ta inimă n-ar rezista loviturii, nu-i așa ?

– Da, e o posibilitate. Mi-ar fi așa de rușine !

– Să spună că tocmai tatăl meu m-a învățat de mic să nu mint. Ce vremuri... Tată, ascultă-mă bine. **Nu mai vreau** s-o mint pe Kathy.

– O să plece în curând. Dar eu, eu voi fi aici... sau doar umbra a ceea ce am fost... fiindcă dezvăluindu-i adevărata ta identitate, m-ai umilit şi...

– Oh, te rog, tată ! Ajunge.

Thomas se ridică. Dintr-o dată părea îmbătrânit cu zece ani. Michael îi privi cu tristeţe părul alb ca zăpada, umerii gârboviţi. Venele îngroşate se reliefau pe braţele slabe.

– Ascultă, Mike, reluă el cu o voce rugătoare. Trebuie să înţelegi ce reprezintă asta pentru mine. N-am iubit decât o singură femeie în viaţa mea şi aceasta a fost mama ta. Eram aproape nişte copii când ne-am căsătorit şi am trăit întotdeauna unul pentru celălalt. Fără ea, eu nu mai sunt nimic. Scrisorile mele către Katherine mi-au permis să-mi uit singurătatea, să rămân în viaţă în ciuda disperării mele. Te rog, nu-mi distruge singura bucurie care mi-a rămas în viaţă. Şi permite-mi să-mi păstrez intactă demnitatea faţă de această tânără.

Mike ştia că tatăl lui spune adevărul. La moartea mamei lui se închisese în acest castel, unde trăia retras, având drept singură companie cârâitul ciorilor şi scrisorile Katherinei. Restul lumii nu-l mai interesa.

Rezistenţa i se topi. Bătrânul era atât de fragil, de vulnerabil !

– Tată, n-o să te iert niciodată că ne-ai pus într-o asemenea situaţie, pe Katherine şi pe mine...

Thomas îi puse mâna pe umăr, cu un gest de afecţiune pe care-l făcea adesea faţă de fiul său.

– Nu-ţi cer să mă ierţi, băiete. Doar să mă înţelegi. Şi acum, ce-ai zice de o gură de coniac ?

– Nu, mulţumesc. N-am chef să beau. O să citesc în continuare scrisorile astea.

Tatăl lui îi zâmbi şi, cu o mână tremurătoare, se servi cu un pahar de alcool.

– Ah, scrisorile Katherinei... Dacă aş fi fost tânăr, şi eu aş fi dorit să fac mai îndeaproape cunoştinţă cu Katherine Glenn.

Cu chipul încruntat, Michael se adânci în lectură.

– Să ştii că nu ne deosebim aşa mult cum crezi tu, continuă Thomas făcând ordine în cameră. Dar... ce-o fi ?

În timp ce spunea asta, o văzu pe Pembroke ridicând capul şi adulmecând, apoi o auziră gemând. Trezit din somn, Talbot făcu la fel.

– Sulful... şopti Michael. Iar mirosul acela infect... Trebuie să mă conving.

– Ai face mai bine să stai aici. După ce ţi s-a întâmplat...

Ignorând remarca tatălui său, Mike îşi puse haina şi luă un cuţit de pe o etajeră din preajma lui.

– Mă duc doar să arunc o privire la parterul donjonului. Că miroase a sulf în subterane e una. Dar că mirosul ajunge până aici, e un fapt care mă intrigă teribil.

– Fii prudent, băiete, îl rugă Thomas.

Înarmat cu o lanternă şi cu Talbot pe urme, Mike o luă pe scara în spirală. Mirosul de sulf ajungea foarte rar în apartamente. În general nu-l simţeai decât în donjon, acela care se presupunea a fi locuit de dragon.

Pe măsură ce cobora, mirosul de sulf devenea din ce în ce mai puternic. Când ajunse la baza turnului, constată că mirosul venea într-adevăr din subterane. Dar era mult mai puternic ca de obicei.

De când fusese atacat, era sigur că un bărbat dădea târcoale prin castel, încercând să treacă în ochii lor drept dragon. Gândul că donjonul era ocupat de un impostor îl înnebunea de furie.

Aruncă o privire în grădina de legume. Noaptea era răcoroasă şi luminoasă. Mii de stele străluceau pe firmament şi, sub razele palide ale lunii, castelul proiecta umbre fantomatice.

Sumbru şi sinistru, castelul din Aawn se impunea ziua ca un martor al trecutului ; noaptea, străvechea fortăreaţă prindea însă din nou viaţă

Decis să afle secretul pe care îl ascundea, Mike se aventură în subterane, înarmat doar cu un cuţit. Talbot îl urma lătrând.

CAPITOLUL VI

Din fragedă copilărie, Katherine fusese fascinată de poveștile cu dragoni și castele bântuite de spiritele rele pe care i le povestea mama ei. Ca fetiță, citea și recitea cu nesaț povești cu zâne, în care prinții și cavalerii în armură doborau balauri care scuipau foc pe nări. Îi plăcea să-și imagineze că era o prințesă din vremurile de demult, și cavalerul ei purta la inimă batista de dantelă pe care ea i-o dăruise.

Mai târziu, la universitate, studiase influența legendelor asupra culturii europene. Astfel își dăduse seama că mitul și realitatea erau strâns legate și că, timp de secole, existența dragonilor fusese de obicei recunoscută în Marea Britanie. Dar epoca noastră, rațională și științifică, disprețuia vechile credințe.

Tatăl Katherinei o acuza câteodată că este o visătoare incorigibilă, care trăiește într-o lume imaginară. Și nu se înșela. Dar ca să evite ironiile rudelor și prietenilor, Katherine luase obiceiul să-și păstreze pentru ea himerele. Pentru aceleași motive, mai târziu, hotărî să-și păstreze secrete escapadele ei în lumea circului. Allendale era prea convențional și cu o morală prea riguroasă ca să admită o comportare atât de fantezistă ca a ei.

Tot pedalând pe cărarea abruptă care ducea la castelul Aawn, Katherine îşi rememoră visurile de fetiţă. În imaginaţia ei, împodobi turnurile crenelate ale castelului cu flamuri viu colorate. După cotitură, poate va vedea apărând un cavaler într-o armură de un argintiu strălucitor, călare pe un armăsar negru. Cavalerul ei... castelul ei... Această amintire din îndepărtata copilărie o făcu să surâdă.

Ea care venise în Ţara Galilor să întâlnească un gentleman erudit, avusese surpriza să dea ochii cu un tânăr şi chipeş cavaler ! Altădată visase să întâlnească un prinţ fermecător. Dar apoi devenise femeie şi visurile ei se cuminţiseră.

Cel puţin... în aparenţă. Căci adevărata Katherine Glenn era foarte diferită de cea pe care o cunoşteau locuitorii din Allendale. Abia vara, când se elibera din menghina convenienţelor, adevărata ei personalitate înflorea, ca în acest moment la Aawn.

Katherine ajunse la malul lacului. Negăsindu-l nicăieri pe Thomas, îşi sprijini bicicleta de zid şi făcu înconjurul fortăreţei. Două veverite fugiră speriate şi câteva păsări fâlfâiră grăbite din aripi.

Sfârşi prin a-l descoperi pe Thomas în curtea interioară, discutând foarte animat cu unul din lucrători. Imediat ce o văzu pe Katherine, acesta îi ieşi în întâmpinare cu chipul încordat şi trăsăturile crispate.

— Ce s-a întâmplat ?

— Mike a dispărut. N-a dormit în patul lui în noaptea asta, dar camioneta şi maşina sunt aici. Se află deci undeva în castel, dar nu ştiu unde.

Inima Katherinei zvâcni puternic.

— Eşti sigur că n-a dormit în camera lui ?

— Sigur. Azi-dimineaţă patul lui era intact.

– Oh, Thomas, e îngrozitor ! L-ai mai văzut aseară, după ce m-a condus la doamna Mill ?

– Da. În timp ce stăteam de vorbă, am simțit un miros puternic de sulf. Mike și-a luat atunci cuțitul de vânătoare și a plecat să facă un tur în compania lui Talbot. Câinele a revenit, dar fără Mike. Sunt nebun de îngrijorare.

– Lucrătorii au plecat în căutarea lui ?

– Nu încă. Speram să apară de dimineață și să nu mai fie nevoie să-i pun și pe ei la curent cu asta. Vreau să evit ca zvonurile să se răspândească în sat. Din nefericire, timpul trece și cred că nu mai am de ales. Trebuie să-l găsesc. Nu îndrăznesc să merg cu ei fiindcă picioarele mele nu mai sunt așa de sigure ca înainte și subteranele sunt periculoase.

– O să merg eu, lau și câinii, îi propuse pe dată Katherine.

– Pentru nimic în lume ! Dacă ți s-ar întâmpla ceva, Mike...

Bătrânul se întrerupse brusc, cu ochii fixați pe intrarea în donjon. Katherine îi urmări privirea.

Mike tocmai ieșea din subterane, cu pasul șovăitor, cu o figură descompusă. Fața și veșmintele îi erau pătate de noroi. Thomas și Katherine se repeziră spre el.

– Mike ! Unde naiba ai fost ?! exclamă Thomas.

– De... ce ? Ce... oră este ?

– Nouă jumătate ! Am fost bolnav de îngrijorare.

Mike își trecu mâna peste ochi, ca și cum ar fi vrut să alunge amintirea unui vis urât.

– Nu mi-am dat seama de oră.

Katherine și Thomas schimbară o privire intrigată. Thomas își puse mâna pe umărul lui Mike.

– Nu prea pari în apele tale, băiete. Ce ţi s-a întâmplat ?

– Am... făcut înconjurul castelului.

– Şi... ? Ai descoperit ceva ?

– Credeam că o să fiu din nou atacat, dar nu s-a întâmplat aşa. Nu există nici... o fiinţă umană, acolo jos. Dar voi de ce nu v-aţi dus la pescuit ?

– Eram gata să plecăm în căutarea ta, Mike, răspunse imediat Katherine.

– De ce ?

– După atacul căruia i-ai căzut victimă săptămâna trecută, mi se pare şi normal.

Mike îşi frecă uşor ceafa făcând câteva mişcări de rotaţie cu capul.

– Mi-ar plăcea ca dragonul ăsta blestemat... sau mai degrabă cel ce încearcă să se dea drept el, să mă mai atace o dată ! De data asta sunt pregătit.

Thomas îl privi cu o neliniştе pe care nici nu încerca să şi-o ascundă.

– Ai un aer ciudat, fiule. Chiar ţi-ai petrecut noaptea scotocind subteranele ?

– Da, îi replică scurt Mike. Micul dejun e gata ? Mor de foame. De ce mă priviţi de parcă aş fi o stafie ? Aţi face mai bine să vă duceţi să pescuiţi cina de diseară. Iar eu o să fac un duş şi o să mă apuc de treabă.

Pronunţă aceste cuvinte pe un ton degajat, dar în privirea lui sclipea o lumină ciudată. Pe Katherine o trecu un fior de groază. Precis se petrecuse ceva grav în castel azi-noapte. Avea dreptate Thomas : Mike nu era deloc în apele lui.

Mike se îndreptă spre turn, scuturându-şi hainele pline de praf.

– Ciudat... şopti Thomas privindu-l cum se îndepărtează.

– Da. pare extrem de obosit.

– Şi traumatizat. Ce-o fi văzut ? Poate o să aflăm dacă s-o hotărî să ne spună ceva şi nouă...

– Crezi că într-adevăr a pierdut noţiunea timpului ? Mi se pare bizar...

– Să-l lăsăm acum să-şi revină. Şi hai să mergem la pescuit. Avem tot timpul să-l luăm la întrebări când ne întoarcem.

* * *

Două ore mai târziu erau înapoi la castel. Avuseseră noroc, aşa că Thomas ducea în mână un coş plin cu ştiuci. O trimise pe Katherine să se odihnească în timp ce el curăţa peştele.

Mike nu era printre lucrători ; în cele din urmă Katherine îl descoperi în salon. Stătea pe canapea, nemişcat, cu capul în mâini. Atitudinea lui era atât de stranie încât Katherine fu cuprinsă din nou de teamă.

– Mike ?

El ridică încet capul şi o şuviţă de păr îi căzu pe frunte.

– Cum te simţi, Mike ?

– Prea obosit ca să pot lucra.

– Nimic de mirare în asta, dacă ai petrecut o noapte albă. Eşti galben ca ceara. Vrei să bei puţină apă ?

El dădu din cap în semn că da şi ea îl servi cu un pahar de apă proaspătă pe care-l înghiţi pe nerăsuflate.

– Thomas se ocupă de peşte ?

Katherine dădu din cap.

– Fiindcă nu e aici, o să-ţi povestesc totul, Kathy. Am văzut un dragon azi-noapte. Am descoperit dragonul din Aawn.

Katherine îşi dădu drumul pe canapea.

– E destul de mic, continuă Mike cu o voce înfundată. Şi e mort. Dar este într-adevăr un dragon, nu mai încape nici o îndoială.

Tânăra avu impresia că-i stă inima în loc. Îngheţată de groază, se sprijini de pernele canapelei.

– I-am găsit scheletul într-o parte a grotei unde nu mai fusesem până acum, continuă Michael. N-am văzut niciodată ceva atât de ciudat... Are aripi, şi un corp şi labe de reptilă. Cred că măsura vreo doi metri lungime şi vreo şaizeci de centimetri înălţime.

Înspăimântată, ea îi cuprinse braţul şi, cu un gest involuntar îşi înfipse unghiile în carnea lui.

– Atenţie, Kathy... mă doare.

– Îţi dai seama ce spui, Mike ?

– Bineînţeles. Nici o reptilă în viaţă nu atinge asemenea dimensiuni, aşa că e clar vorba de un dragon. Dar e de mult mort...

Katherine îşi slăbi strânsoarea. Figura ei era de o paloare mortală.

– Scheletul nu-i al unui dinozaur, sunt sigur de asta. Înţelegi ce înseamnă asta, Kathy ? Înţelegi ? repetă el apăsat.

– Este dovada formală... că... dragonul... există, îngăimă ea cu o voce slabă.

– Da. Dragonul din Aawn nu e doar o legendă.

– Dragonul a trăit, acum sute de ani... Oamenii l-au văzut într-adevăr în acest castel... Oh, Mike ! E... e o descoperire fantastică !

– Știu, Katherine. Mi-am petrecut noaptea îngenuncheat în grota aia blestemată, încercând să găsesc indiciul unei prezențe umane, eventuala probă că acest schelet a fost pus acolo de mâna omului. Dar n-am descoperit nimic. **Nimic.** Vrând, nevrând trebuie să recunoaștem că dragonul a trăit în această fortăreață unde a și murit !

– E îngrozitor... și minunat !

– Îți imaginezi ce-o să se întâmple dacă această veste se va răspândi ?

– **Dacă** se răspândește ? Deci nu ești încă hotărât să-ți faci publică descoperirea ?

Michael o luă de mână.

– Nu prea știu ce să fac. Trebuie să aflu misterul acestui schelet, dar nu țin deloc ca acest castel să fie invadat de ziariști și curioși. Tu care ai studiat problema, ce știi despre scheletele dragonilor ?

– Nimeni n-a văzut vreodată așa ceva, Mike. Savanții au pretins întotdeauna că e vorba de un mit. După unii, chinezii sunt cei ce au adus această legendă în Europa. Alții susțin că aceste animale preistorice au dat naștere miturilor din civilizația europeană. În Marea Britanie, poți regăsi variante ale acestei legende în cele mai vechi manuscrise. Oh... Trebuie neapărat să-mi arăți dragonul, Mike ! Ard de nerăbdare să-l văd !

– De acord, dar să nu-i sufli vreun cuvânt lui Thomas. Cu inima lui slabă, prefer să nu-l neliniștesc inutil.

– De acord ! Hai !

În timp ce Mike înlocuia bateriile lanternei, Katherine se hotărî să-l întrebe :

– Doar n-ai rămas în genunchi lângă schelet toată noaptea ?

– Mi-am stins lanterna şi am rămas în beznă şi linişte... n-aş putea să-ţi spun cât timp. Când am ieşit, nici nu ştiam dacă e zi sau noapte.

Coborâră scara din piatră. Ajunşi la baza turnului, se întâlniră cu Thomas care ţinea în mână o tigaie.

– O duc pe Katherine să facă turul proprietăţii. Mâncăm când ne întoarcem, îl anunţă Michael.

– Când o să ne spui şi nouă ce-ai văzut în grotă ? întrebă Thomas dezamăgit.

– Un schelet de animal. Nişte biete oase fosilizate, nimic altceva. O să-ţi povestesc totul în amănunt, ceva mai târziu.

Tatăl lui îşi ridică exasperat ochii spre cer.

În loc să traverseze grădina de legume ca să intre în vechiul donjon, Michael o luă printr-un pasaj interior, o înşiruire de încăperi întunecoase, odinioară destinate depozitării armelor.

– Fundaţia donjonului datează din secolul doisprezece, o informă Michael. Duşmanii au ştiut întotdeauna că fortăreaţa Aawn e păzită de un dragon şi n-au riscat niciodată să intre în subsol.

Donjonul era cufundat în întuneric. Zgomotul vântului prin găuri aducea cu plânsul lugubru al unei fantome. Katherine care n-ar fi îndrăznit să se aventureze singură în catacombele astea, îşi urma ghidul cu un pas ferm şi încrezător. În preajma lui avea sentimentul că nu riscă nimic.

Ajunseră în fața unei subterane din piatră unde domnea un întuneric total. Tăcerea era grea, apăsătoare.

– Culoarul celulelor condamnaților la moarte, o informă Michael.

Cu un fior de groază, Katherine se gândi la prizonierii care trăiseră aici, înlănțuiți de piatra rece și umedă. Își imagină disperarea și spaima nouluivenit, aruncat în fundul puțurilor. Lumina torțelor dispărea în subterane, o dată cu gardienii care se îndepărtau. Apoi tăcerea și noaptea redeveneau stăpâne, la fel ca și moartea. Câți sărmani nevinovați își sfârșiseră viața lor nenorocită în această temniță îngrozitoare ? I se păru că le aude gemetele și suspinele.

Michael se opri și fixă fascicolul lanternei spre pământ.

– Privește petele astea de sânge. Aici am fost atacat. Și uită-te și acolo... sângele ăla nu-i al meu, fiindcă eu n-am ajuns până în colțul acela. Probabil că Talbot l-a mușcat pe agresor.

Vocea lui gravă răsună straniu în coridorul îngust. Katherine simți câteva picături de sudoare alunecându-i de pe frunte pe obraji și pe nas.

– Atunci, totul se explică, replică ea nereușind să-și stăpânească tremurul vocii. Talbot a ucis un monstru, pe care tu l-ai regăsit sub forma unui schelet după câteva zile. Nu-i așa ?

Michael o strânse de mână.

– Tremuri de frică, dar mai găsești totuși curajul să glumești ! Îmi placi, Katherine.

– Nu mi-e frică, sunt doar un pic surescitată, se apără ea.

– Uită-te, acolo sunt celulele.

Katherine urmări din ochi fascicolul de lumină şi descoperi un fel de puţuri închise cu un grilaj de fier.

– Ce oroare !

– Sunt foarte adânci. Când un prizonier era aruncat acolo, nimeni nu-l mai revedea în viaţă. Li se arunca mâncare, dar nenorociţii nu supravieţuiau prea mult în fundul acestor puţuri umede. Am coborât într-o zi, cu ajutorul unei scări din frânghie, şi le-am citit mesajele săpate pe pereţi.

– Mike, e oribil !

– Întotdeauna am crezut că, dacă grota dragonului n-a fost şi ea utilizată drept temniţă, se datora faptului că între ea şi castel e săpată o trecere. Dar dacă există aşa ceva, nimeni n-a găsit-o încă !

Trebuiră să se aplece ca să pătrundă în grotă, dar interiorul acesteia era destul de mare.

– Iată-te în vizuina dragonului, Kathy !

Ţinând-o strâns de mână o trase spre fundul încăperii şi traversară astfel mai multe grote învecinate. În sfârşit, Mike se opri şi îndreptă spre pământ fascicolul luminos. Katherine îşi înăbuşi un strigăt. Scheletul se afla acolo, în faţa ei. Una din aripi era larg deschisă pe jos, în timp ce cealaltă era strânsă sub animal.

– De necrezut... şopti ea. Şi ghearele...

– Priveşte-i dinţii şi maxilarele. Ai putea crede că e scheletul unui crocodil, dar craniul mă face să mă gândesc mai degrabă la o reptilă. Cred că avea mai mult de două sute de kilograme. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva ? O creatură de două sute de kilograme, cu cioc, aripi şi labe enorme !

– Un dragon...

Şi Katherine studie cu uimire resturile monstruosului animal. Michael îi cuprinse talia cu braţul.

– Tremuri...

– Mike... Cum îţi explici că nimeni n-a descoperit până astăzi scheletul ?

– Îţi mărturisesc că şi mie mi se pare ciudat... O să apelăm la experţi ca să stabilim originea acestei fosile şi pentru a-i dovedi autenticitatea. Dar ţin s-o fac cu cea mai mare discreţie. Publicul nu trebuie să prindă de veste... măcar pentru moment.

– Mike ! exclamă brusc Katherine, agăţându-se de braţul tovarăşului ei. E cineva aici. Simt o prezenţă. Tu nu ?

– Ba da, Kathy. Şi mie mi se întâmplă adeseori.

– O fi... fiinţa care te-a atacat ?

– Nu. Sunt convins că am fost agresat de cineva **viu.** Iar ceea ce simţi acum e prezenţa dragonului. Scheletul îi atestă moartea fizică, dar răsuflarea lui mai sălăşluieşte între aceste ziduri...

– Mike, mi-e frică. E insuportabil.

Mike o trase spre el, cuprinzând-o cu un gest blând şi protector. Închizând ochii, Katherine se lipi de pieptul puternic. Nu ştia că atingerea unui bărbat putea fi atât de liniştitoare.

– Şi mirosul ciudat din grotă, de unde vine ? se interesă ea în şoaptă.

– Suflul dragonului. Vino, spuse el mângâindu-i părul. Hai să plecăm, acum...

În ciuda vorbelor lui, nu-şi slăbi strânsoarea. Rămaseră un timp îmbrăţişaţi, nemişcaţi în liniştea profundă a subteranei. Apoi Mike o sărută pe frunte.

Cum ea îşi ridică spre el capul, îşi lipi buzele de pleoapele ei. Apoi, cu un suspin, gurile lor se contopiră.

Deşi sărutul fu blând, uşor, plin de tandreţe, Katherine simţi toată pasiunea pe care Mike o pusese în el. Cu inima bătând năvalnic, simţi că-i vine să leşine în braţele lui.

Mike... Lângă el se simţea puternică... dar şi nespus de slabă.

CAPITOLUL VII

O lumină vie îi întâmpină la ieşirea din donjon. Michael îi zâmbi Katherinei şi-i înconjură umerii cu braţul, în timp ce traversau peluza din grădina interioară.

– Nu ţi se poate întâmpla nimic rău când eşti cu mine, Kathy. Nu te teme.

Ea îşi ridică spre el ochii, încă tulburată de sărutul pe care-l schimbaseră. Dintr-o dată, amândoi prepelicarii apărură în prag, dând veseli din coadă, cu labele ude în urma plimbării de pe malul lacului. Cerul se acoperise de nori cenuşii şi ameninţători.

Thomas pregătise pentru ei cafea şi sandvişuri şi se instalară toţi trei în jurul mesei masive de stejar. În cele din urmă, Mike se hotărî să-i destăinuiască şi tatălui său secretul descoperirii. Acesta, departe de a se speria, aprecie rapid situaţia.

– Scheletul dragonului ? Dacă se răspândeşte vestea, ziariştii vor năvăli din toate colţurile lumii ! De pe o zi pe alta, castelul va arăta ca o gară din cauza curioşilor !

– Nici gând. Am ales acest loc ca să trăim în linişte, aşa că nu doresc nici un fel de publicitate în jurul acestui fapt.

– Pot să-mi închipui cum ar fi ! exclamă Katherine. În magazinele din oraș s-ar vinde tricouri, cești și brelocuri cu imaginea dragonului. Și de ce nu și niște dragoni din pluș, îmbrăcați în costume galeze ? Ar fi și mai senzațional decât monstrul din Loch Ness...

– Ai dreptate, ar fi un adevărat infern. Nici vorbă să mai lucrezi sau să te plimbi în liniște prin împrejurimi. Nu trebuie să suflăm nimănui vreun cuvânt.

– Dar, Mike, e imposibil. Trebuie să știm ce e cu scheletul ăsta !

– O să apelăm la un paleontolog, hotărî Thomas. Nimeni altcineva nu trebuie să vadă dragonul.

Michael ridică din umeri cu un aer dezamăgit.

– E o utopie ! Nici un savant nu va accepta să păstreze această descoperire numai pentru el. Proba tangibilă a existenței dragonilor ! Îți dai seama ce înseamnă asta ?

– Poate te înșeli, Mike, interveni Katherine. Oamenilor de știință nu le convine totdeauna indiscreția ziariștilor. Le place să lucreze în liniște și secret.

– Asta e părerea mea, o susținu Thomas. Unul din camarazii mei de la colegiu predă științele naturii la Oxford. O să ne sfătuim cu el. O să-i telefonez imediat.

După aceste cuvinte, se sculă și-și puse o haină groasă de vânătoare.

– Fiindcă se pare că va veni furtuna, poți să mă duci în oraș ? îi sugeră Katherine.

Michael se amestecă imediat în vorbă :

– Nu, nu pleca.

– Rămâi, Katherine. O să-l ţii companie lui Mike. Te duc eu mai târziu. Au trecut douăzeci de ani de când nu l-am mai văzut pe Lester, adăugă el râzând. Când o să-i povestesc despre dragonul nostru, o să creadă că-l sun de la un spital de nebuni.

Apoi îi auziră paşii îndepărtându-se pe scări.

– Îţi mulţumesc că ai rămas, Katherine. O să fac focul, mai spuse el după o clipă.

În curând, flăcările înalte din şemineu răspândiră o căldură plăcută în încăpere. Michael se instală pe canapea şi cuprinse mâna invitatei sale.

– Sunt fericit că eşti aici, Kathy... foarte fericit. Ai adus frumuseţea în acest castel. Uitasem că o femeie poate fi atât de dulce. Ştii, eu... nu te-am dus acolo în grotă doar ca să te sărut.

– Ştiu, Mike. Dar nu înţeleg... De ce te-ai lipsit atâţia ani de compania unei femei ? Eşti tânăr, atrăgător, şi toate fetele din sat încearcă în zadar să se facă remarcate de castelanul lor.

– Dacă jocul ăsta le distrează, treaba lor ! Dar pe mine nu mă interesează deloc.

Ce bărbat ciudat ! De ce căuta el cu orice preţ singurătatea ? se întrebă uimită Katherine.

– Unele sunt frumuşele, mai remarcă ea.

– Frumuseţea nu ajunge. Trebuie să te simţi bine în doi, să apreciezi tovărăşia celuilalt. Nu pot să sufăr legăturile superficiale şi cred că în acest domeniu suntem asemănători.

– Da, înţeleg ce vrei să spui.

Sprijinindu-şi capul de spătarul canapelei, Mike şopti :

– Există în tine ceva liniştitor... Un nu ştiu ce familiar... şi reconfortant.

– Hm... de fapt... noi ne cunoaştem de mult timp, îngăimă Katherine, prea puţin convinsă totuşi.

De fapt acest bărbat era un străin pentru ea. După patru ani de corespondenţă asiduă, nu ştiau nimic unul despre celălalt. Câteodată el părea că nici nu-şi mai aminteşte conţinutul scrisorilor primite sau trimise.

Dar ce importanţă mai avea asta ? Scrisorile aparţineau de acum trecutului. Ceea ce conta era că în prezent erau împreună.

Ca şi cum ghicise gândurile tinerei femei, Mike adăugă cu ochii pe jumătate închişi :

– Nu ne cunoaştem, totuşi. Scrisorile... nu sunt acelaşi lucru, nu-i aşa ?

– De ce îmi scriai atât de des, Mike ? Nu eşti genul de om care să-şi petreacă ore întregi cu tocul în mână.

– Să nu mai vorbim despre asta, e de domeniul trecutului. Vorbeşte-mi mai bine despre tine.

– Am făcut-o de o sută de ori... în scris !

– Nu... vreau să spun despre cealaltă faţetă a personalităţii tale. Ceea ce ţii secret, ceea ce nu mi-ai mărturisit niciodată. Ai un logodnic la Allendale, Kathy ?

– Nu. De altfel, sora mea mai mică pretinde că o să rămân fată bătrână.

– Ceee ? **Tu,** fată bătrână ? De mult n-am mai auzit ceva aşa de caraghios !

Şi pufni în râs.

– Ştii deja asta, Mike, ţi-am pomenit o dată într-o scrisoare. Eşti foarte obosit şi căldura focului te moleşeşte. Pici de somn. De ce nu te odihneşti puţin ?

– Nici vorbă ! Sunt prea bine-crescut ca să dorm în prezența ta.

– Nu vorbi prostii ! O să iau o carte și o să mă instalez în fața șemineului.

– Nu vreau să dorm.

Pronunțând aceste vorbe, se lungi și își puse capul pe genunchii ei, scoțând un suspin mulțumit. Peste câteva clipe dormea bușteau. Katherine îl privi cu un surâs înduioșat și-l mângâie pe frunte. El nici nu se mișcă.

Ca și cum era lucrul cel mai natural din lume să adoarmă cu capul pe genunchii ei... gândi ea emoționată. Katherine își sprijini ușor mâna de brațul rănit al lui Michael. Respirația lui era calmă și regulată. Genele lungi și dese îi aruncau umbre pe obraji. Deci acesta era „bărbatul din scrisori" ? Se așteptase la orice venind la Aawn, dar nu și la un play-boy, capabil să trezească în ea asemenea emoții

Ploaia bătea cu putere în geamuri și, din timp în timp, se auzeau tunete. Urmărind cu o privire pierdută jocul flăcărilor, Katherine se gândi la ceea ce descoperiseră în grotă. O fosilă... la prima vedere inofensivă ! Există totuși, undeva în subteranele castelului, o ființă vie care îl atacase și-l rănise pe Michael. Cine o fi fost ? Fantoma castelului ? Sau mai degrabă un răufăcător ?

Având grijă să nu-l deranjeze pe Mike, Katherine se întoarse spre măsuță ca să ia o revistă. Mișcarea ei ușoară îl trezi oarecum pe Michael. O luă de mână și o strânse cu putere, parcă pentru a o proteja împotriva ghearelor dragonului. Acest gest învăluitor, făcut când era pe jumătate adormit, o tul-

bură pe Katherine parcă şi mai mult decât sărutul lor. Acest bărbat dorea într-adevăr s-o protejeze ?

Dacă se lua după scrisorile lui, femeia pe care o iubise era moartă şi el se simţea foarte singur, lipsit de prezenţa reconfortantă a soţiei lui. De aceea o îmbrăţişase ? Ca să scape de o singurătate prea apăsătoare ? Sau numai ca s-o încurajeze ?

Indiferent de motiv, reuşise s-o tulbure mai mult decât ar fi crezut. Înfiorată, îi mângâie cu vârful degetelor fruntea, pleoapele, buzele.

Era liberă ca pasărea cerului şi prinţul fermecător din visele ei se găsea în sfârşit lângă ea. Atunci de ce îi era teamă ? De suferinţă ? Visele, oricât de frumoase ar fi ele, nu durează, îşi spuse ea suspinând cu tristeţe. La sfârşitul verii îl va părăsi pe frumosul şi seducătorul Michael... nu era loc pentru Katherine în viaţa seniorului de la Aawn. Peste câteva săptămâni îşi va regăsi viaţa cenuşie şi lipsită de surprize de la Allendale.

O oră şi jumătate mai târziu Thomas reapăru cu câinii pe urmele lui. Ridică din umeri, descoperindu-l pe Michael adormit pe genunchii ei. Katherine îşi ridică ochii din revistă şi surâse cu blândeţe. Fără să scoată vreun cuvânt, bătrânul se îndreptă spre bucătărie, urmat de Talbot şi Pembroke.

Când reveni, ţinea în mână două pahare cu bere blondă.

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor, spuse el întinzându-i unul Katherinei.

Pembroke îl linse cu dragoste pe faţă pe Michael. Acesta deschise ochii şi se sculă buimac.

— Am aţipit...

— Ai dormit buştean, preciză Katherine. Erai mort de oboseală.

Îi oferi paharul ei de bere de care nu se atinsese şi Michael îl bău cu poftă.

– I-ai telefonat prietenului tău de la Oxford, Thomas ?

– Bineînţeles. De mult n-am mai râs atât ! Lester ne trimite un paleontolog care va sosi mâine la castel.

Mike se ridică, se întinse şi se duse să se aşeze lângă foc.

– Va trebui să doarmă la castel. Nici gând să-l lăsăm să se ducă în sat ca să-l tragă oamenii de limbă ! L-ai prevenit sper, pe Lester, că trebuie să fie cineva destul de agil ca să poată coborî în grotă ?

– Sigur. Lester mi-a pus o groază de întrebări. A găsit chiar şi un nume pentru misterioasa creatură : „Frumoasa nebunie a familiei Reese" ! Amuzant, nu ?

– Deci nu te-a crezut ?

– Bineînţeles că nu. E un savant, refuză să creadă în lucruri supranaturale. Dar, din fericire pentru noi, e curios...

Katherine se ridică şi se duse să arunce o privire pe fereastră.

– Furtuna e violentă, remarcă ea.

– Luna asta a plouat în fiecare zi, bombăni Thomas. Drumurile sunt desfundate şi era să am şi un accident pe drum.

– Ar fi trebuit să mă întorc în sat cu tine.

– De ce nu rămâi aici peste noapte ? Îţi cedez camera mea şi eu o să dorm cu Mike.

– Ce idee bună ! exclamă Michael. Mâine când sosește paleontologul, o să fii aici să-l primeşti. Şi în seara asta, după cină, o să ne spui poveşti cu dragoni.

Katherine se întoarse înfiorată lângă foc.

— Să dorm într-un castel bântuit de fantomele trecutului... e un fel splendid de a-ţi petrece o noapte cu furtună, nu-i aşa ?

— Poate nu cel mai bun, şopti Michael în aşa fel încât să nu fie auzit decât de ea. Am ceva cu mult mai bun în minte...

Ochii lui albaştri sclipiră într-un mod ciudat. Sărutul schimbat în donjon crease un fel de complicitate între ei.

Umerii lor se atinseră şi el o privi pe Katherine cu ochi înflăcărați de pasiune.

*

* *

Nu unul, ci doi oameni de ştiinţă îşi făcură apariţia a doua zi, pe la ora unsprezece. Deşi amabili, nu făcură nici un efort să-şi ascundă scepticismul. Mike îi duse imediat să viziteze grota, dar Katherine hotărî să nu se alăture grupului lor fiindcă locul era foarte strâmt.

Rămase deci în grădina interioară cu Thomas şi câinii. Aşteptarea i se păru insuportabilă. Furtuna încetase, lăsând locul unui cer senin şi sute de păsări ciripeau zgomotos pe meterezele unde îşi făcuseră cuiburi.

În sfârşit, peste vreo două ore, cei trei bărbaţi ieşiră din subterane. Thomas şi Katherine pregătiseră pentru ei sandvişuri şi răcoritoare pe una din mesele din grădină.

— E uluitor ! declară unul din savanţi, numit Paul. În viaţa mea n-am văzut un asemenea schelet. Aripile ţi le amintesc pe acelea ale unei păsări, dar nu

e vorba de o varietate europeană cunoscută. Iar oasele sunt fosilizate dar nu într-un mod uniform. Va trebui să le analizăm în laborator ca să înțelegem de ce.

– Eu cred că e vorba de o escrocherie, îl întrerupse colegul său. Dar făcută cu multă abilitate. Cei ce au făcut asta, au serioase cunoștințe de paleontologie.

– Exact, dragul meu Darby ! Și au și o grămadă de bani pe care să-i investească în glumele lor ! exclamă Paul ștergându-și ochelarii.

– Hai să rezumăm lucrurile, reluă cu seriozitate Darby. Oasele au aparținut într-adevăr unei reptile și o parte din ele sunt fosilizate.

– Credeți că le-a ascuns cineva special în fundul grotei ? interveni Michael. E ridicol ! S-ar fi putut foarte bine să nu descopăr niciodată scheletul !

– Și toată lumea știe că prin mijloacele moderne, acest gen de farsă ar fi demontată cât ai clipi, îl susținu Katherine.

Paul înghiți cu poftă al doilea pahar de suc.

– Și eu cred la fel. Așa că o să notăm... exact poziția scheletului și apoi o să-l transportăm într-un laborator.

– Totuși, înainte de a merge mai departe, trebuie să vă pun la curent cu ceea ce se petrece la castel, declară Mike. Simțim câteodată un miros puternic de sulf pe coridoare. Și se mai aud și niște zgomote misterioase a căror origine nu mi-am putut-o niciodată explica. Mai ales un zgomot de pași... ca ai unui animal cu gheare. Și bătăi din aripi.

Katherine interveni :

– După vechile manuscrise, de mai multe secole castelul e teatrul unor asemenea fenomene.

Cei doi paleontologi o priviră cu un aer atât de năucit şi de neîncrezător, încât Michael nu-şi putu stăpâni râsul.

— În sfârşit, trebuie să vă mai spun că am fost atacat săptămâna trecută de o fiinţă misterioasă care mi-a zgâriat destul de serios braţul.

— Cine era ?

— Şi mie mi-ar plăcea să ştiu. În acea zi mirosul de sulf era mai puternic ca de obicei. Cineva mi-a smuls lanterna din mână şi m-am trezit în beznă. Dar şi câinele meu a reuşit, sau cel puţin aşa cred, să-l muşte pe agresor, fiindcă am găsit urme de sânge pe jos. Aţi putea analiza şi asta în laborator ?

— Bineînţeles. Dar dacă vreţi să-mi ascultaţi părerea, asta seamănă din ce în ce mai mult a farsă. Aţi fost grav rănit ?

— Rana a fost destul de profundă, a trebuit să mă duc la spital.

— Ce de sânge în povestea asta... mormăi Darby cu un aer preocupat. Abia aştept să văd cu cine avem de-a face. Aţi făcut bine să păstraţi discreţia asupra acestor evenimente, domnule Reese.

Katherine le umplu paharele pentru a treia oară.

— Domnilor, va trebui să vă resemnaţi, castelul ăsta e bântuit de un dragon de vreo opt sute de ani ! anunţă ea cu un aer glumeţ. De ce savanţii nu admit niciodată acest gen de lucruri ?

Cei doi oameni de ştiinţă îi aruncară o privire uluită.

*

* *

Paleontologii plecară a doua zi, luând cu ei scheletul şi promiţându-i lui Michael să-i comunice în cel mai scurt timp rezultatele de laborator.

Imediat după plecarea lor, Michael se duse la spital să-şi schimbe pansamentul, apoi trecu pe la doamna Mill unde o găsi pe Katherine savurând o ceaşcă de ceai cu gazda ei.

Profită de momentul când doamna Mill ieşise să mai aducă nişte prăjiturele, ca să-i şoptească Katherinei :

– Nu ne mai rămâne decât să aşteptăm, ca să aflăm dacă fosila noastră e într-adevăr un dragon. Şi asta mă enervează la culme. M-am gândit că am putea merge la un picnic ca să ne mai omorâm timpul.

– O idee nemaipomenită !

– Am pregătit totul : sandvişuri, fructe, o prăjitură şi o sticlă de vin.

– Un adevărat ospăţ. Cum îţi merge braţul ?

– Pe cale de vindecare... În mod excepţional am luat maşina fiindcă e mai confortabilă decât camioneta. E un Ford vechi. Să zici că atâţia ani n-am trăit decât cu gândul la maşini ! Dar acum nu mă mai interesează deloc.

După ce părăsiră satul, Katherine întrebă :

– Vrei cu adevărat să dai uitării viaţa „de dinainte", nu-i aşa ? În ce consta munca ta ?

– Desenam maşini. Am conceput chiar planul unui vehicul electric şi economic pentru care un mare concern al petrolului mi-a oferit mai multe milioane de dolari ca să nu apară pe piaţă. După multe negocieri, am înţeles că nu-mi voi putea comercializa invenţia. Ceea ce a fost o teribilă deziluzie pentru mine. Şi atunci am renunţat la tot : mi-am dat demisia, mi-am vândut casa şi maşinile şi am hotărât să încep o nouă viaţă... Într-o altă lume, cu o altă scală de valori.

— Erai foarte bogat ?

— Da. Dar acest castel e ca o groapă fără fund şi o să fiu fără îndoială sărac când o să termin restaurarea ! Sărac, dar **fericit.**

— Nu mi-ai scris niciodată asta. De fapt, nu mi-ai pomenit niciodată motivul pentru care ai venit în Ţara Galilor.

O luaseră pe un drum de ţară care traversa câmpia.

— Totuşi înţeleg de ce n-ai avut chef să-mi vorbeşti despre trecutul tău... fiindcă i-ai întors spatele, continuă Katherine. De fapt, Mike, consider că scrii foarte frumos. Ar trebui să te lansezi în literatură.

— Nu prea sunt înclinat spre ficţiune, bombăni el, cu privirea aţintită spre drum. În ciuda aparenţelor...

— Ce vrei să spui ?

— Nimic. Doar că tu mă crezi sincer, deşi eu nu sunt decât un prefăcut.

Katherine îl privi stupefiată, dar el rămase impasibil.

— Despre ce vorbeşti, Mike ?

El scoase un suspin adânc.

— Oh... eu... nu pot... Ştiu că nu corespund aşteptărilor tale. Ţi-ai făcut o impresie falsă despre mine...

— Aşa e. Te credeam mai... leneş, mai neglijent. Nu-mi dădusem seama că restaurarea e atât de importantă pentru tine. Şi apoi, te credeam mai în vârstă. Îmi închipuiam că ai cincizeci de ani, când tu nu ai mai mult de...

— Am treizeci şi trei de ani.

— Adevărat ? Pari mult mai tânăr.

Urmară câteva clipe de tăcere.

„Treizeci şi trei de ani" I gândea Katherine.

Totul se explica acum : Mike avusese timp să aibă o soţie, să facă o carieră strălucită, deşi scurtă, şi să câştige o groază de bani în industria automobilului. Fusese înşelată de alura lui tinerească... De fapt, nu avea decât un an mai puţin decât ea !

Şi această descoperire o umplu de bucurie.

În mod hotărât, această vară avea ceva magic în ea. Nimic nu fusese conform aşteptărilor ei. Totuşi realitatea era de o sută de ori mai grozavă decât îşi imaginase. Şi dintr-o dată Katherine se simţi şi ea foarte tânără.

Dispăruse fata bătrână din Allendale ! Se evaporase !

Şi Mike... Mike... atât de frumos, de seducător... O sărutase cu patimă şi tandreţe. Cum nici un bărbat n-o mai făcuse până acum.

*

* *

Michael întinse pe jos, la umbra sălciilor, un pled în carouri. Nu se simţea nici o adiere. Soarele se juca printre frunzele de un verde catifelat şi apa clipocea printre pietre. La câţiva metri de mal, două lebede înotau majestuos una lângă alta. Păsările cântau pe întrecute, parcă pentru a saluta această frumoasă dimineaţă de vară.

Katherine se întinse pe iarbă, expunându-şi faţa la soare. Fusta de bumbac albastru se undui în jurul ei aidoma corolei unei flori.

– Ce loc splendid, Mike ! N-o să uit niciodată această clipă.

– Spune-mi că n-o să mă uiți **pe mine,** Kathy...

– Să te uit ? Cum aș putea ?

Michael începu să mângâie cu vârful degetului brațul bronzat al tinerei femei.

– Aș vrea ca acest moment să trăiască întotdeauna în inimile noastre, Kathy.

Ochii lui albaștri o priviră cu atâta intensitate, încât ea simți cum i se întețesc bătăile inimii. Buzele lui îi atinseră gura cu o blândețe nespusă. Apoi sărutul lui se făcu mai posesiv. O îmbrățișă și se rostogoliră pe iarba moale, sărutându-se cu pasiune.

CAPITOLUL VIII

Ameţită, Katherine avu impresia că lumea se învârteşte în jurul ei şi că trăieşte un moment unic. Fericirea o făcea să plutească între vis şi realitate. Pierdu noţiunea timpului... Michael şi ea erau destinaţi unul altuia dintotdeauna. Această clipă... o trăiseră deja cu sute de ani în urmă. Şi de secole, nimic nu se schimbase : nici cursul râului, nici mişcările armonioase ale lebedelor, nici zborul elegant al fluturilor de aur care pluteau parcă deasupra florilor sălbatice şi frumos mirositoare.

Nici trupul musculos şi viril al lui Michael, lipit de al ei.

Mike se sprijini într-un cot şi mângâie cu duioşie buclele bogate cu reflexe roşcate.

— Eşti aşa de frumoasă încât aş vrea întruna să te ating şi să te mângâi. Mă înnebuneşti...

— Nu înţeleg ce se întâmplă cu noi... îngăimă ea ridicându-şi ochii spre el.

— E totuşi simplu. Pasiunea dintre un bărbat şi o femeie...

— Dar suntem atât de diferiţi !

— Diferiţi ? Da, e adevărat. Şi ce importanţă are ?

Puse o mână pe pieptul ei ce palpita uşor.

– Inimile noastre bat la unison, asta-i tot ce contează.

Katherine rămase nemişcată. Degetele lui Michael îi mângâiară sânii.

– Ţi-e teamă de mine, nu-i aşa ? Sunt prea impulsiv. Dar e ceva mai puternic decât mine. Ştiu că timpul se scurge într-un ritm nebunesc şi că, în curând, vei pleca departe de mine.

Scoase un suspin adânc şi reluă cu o voce răguşită :

– Din prima clipă când te-am văzut, am ştiut ce mi se va întâmpla. Am fost nespus de tulburat...

Katherine atinse uşor chipul cu trăsături virile. Înţelegea prea bine ce voia el să spună... simţise şi ea exact acelaşi lucru.

– Mike... şopti ea, cuprinzându-i chipul în mâini.

Era atât de frumos, privirea lui o vrăjea. El se aplecă şi o sărută cu atâta patimă încât ea avu impresia că i se întâmplă asta pentru prima oară. Cu trezită dintr-un somn profund şi îndelungat, îşi strecură degetele în părul lui negru şi se abandonă, ameţită de senzaţiile noi care-i înfierbântau sângele... O dorinţă nebună o cuprinse.

Nu, nu ! E imposibil ! îi strigă o voce mică în ureche, vocea conştiinţei.

Se retrase brusc.

– Mike ! Nu putem face asta.

Mike îi îndepărtă un fir de iarbă din păr şi-i zâmbi.

– De ce ? E şi asta un fel de a face cunoştinţă. Am fost spontan şi dacă te-am şocat, te rog să mă ierţi. Nu vreau pentru nimic în lume să te sperii.

– Doreai să-mi cunoşti reacţia, nu-i aşa ?

– Exact. Dar mai doream să te cunoşti... tu însăţi. Să fii conştientă de propria ta dorinţă... Acum, ştim amândoi ce simţim, şopti el mângâindu-i buzele cu vârful degetelor.

– Oh, Mike... nu mai ştiu ce e cu mine... Eşti aşa de sigur pe tine !

– Nu, Kathy, te înşeli. Mai avem atât de puţin timp în faţa noastră, încât nu ştiu ce să fac.

Katherine simţi că i se pune un nod în gât şi închise ochii.

– Imi mai rămân trei săptămâni de petrecut in Ţara Galilor, reuşi ea să articuleze.

Michael zâmbi.

– Vezi, trebuie să luăm partea bună a lucrurilor. Să trăim ziua, să nu ne gândim decât la cele trei săptămâni de fericire pe care le avem în faţă. Ştiu că lucrurile merg foarte repede, scumpa mea... probabil că îţi par teribil de nerăbdător ?

– Da, dar asta face viaţa mult mai pasionantă !

Să uite că timpul le era măsurat... să se bucure de vraja acestei clipe... gândi ea, lăsându-se în voia lui.

Ziua trecu ca într-un vis. Culeseră flori pe marginea râului, aruncară bucăţele de pâine raţelor, hoinăriră la întâmplare. În timp ce mâncau, un arici se strecură pe lângă ei şi dispăru într-un tufiş. Râseră ca nişte copii, urmărind din ochi micul animal.

Mike profita de cea mai mică ocazie ca s-o sărute, şoptindu-i la ureche că e prins pentru totdeauna în mrejele farmecului ei.

În cele din urmă, spre sfârşitul după-amiezii când vremea se răcorise, se hotărâră să se întoarcă. Când Katherine se urcă în maşină, Michael se aplecă spre ea şi-l spuse :

– Te doresc, Kathy. Te doresc cum n-am mai dorit vreodată o femeie.

* * *

Raportul paleontologilor îi dezumflă complet. Se întindea pe trei pagini pe care Katherine le citi cu voce tare.

– Ne-au împuiat capul cu denumirile lor savante ! remarcă ea la sfârşit, ridicând cu lehamite din sprâncene. Scheletul e al „dragonului Komodo", o specie de şopârlă care trăieşte în Indonezia. O parte a maxilarului provine de la un crocodil de origine australiană. Iar în privinţa aripilor, ele au aparţinut unui vultur african. Ce părere ai, Mike ?

– Era deci o escrocherie ! Am fost victimele unei farse !

– O şopârlă de aproape doi metri lungime ? interveni Thomas năucit.

– Am văzut dragoni Komodo într-o grădină zoologică din California, şopti Katherine. Sunt enormi şi foarte periculoşi. Cine ar fi...

Fraza îi rămase în suspensie şi începu să tremure din toate încheieturile.

– Lucrurile nu s-au încheiat, continuă ea cu ochii fixaţi pe scrisoare. Unele din aceste oseminte sunt fosilizate... în timp ce altele au fost supuse unui tratament chimic ca să le dea aparenţe de fosile ! Cineva şi-a dat osteneala să le depoziteze aici, ca să...

Michael strânse furios din pumni.

– Altfel spus, cineva s-a străduit să ne facă să credem că e vorba de un dragon !

— După concluziile savanților noștri, această mică glumă l-a costat probabil o avere pe autorul ei ! Ei estimează la vreo cincizeci de mii de lire !

— Dar ce scop o fi având ? întrebă Thomas trăgând cu nervozitate din pipă.

— Ca să vă alunge din castel ? sugeră Katherine.

— Cum ? Să plecăm din cauza unor nenorocite de oase ? E ridicol !

— Ca să vă convingă de existența dragonului ? Thomas ridică din umeri.

— Eram convinși dinaintea poveștii ăsteia ridicole !

Mike luă scrisoarea din mâinile Katherinei, nerăbdător să citească până la capăt.

— N-au obținut încă rezultatul analizelor de sânge. După părerea mea, persoana care s-a străduit atâta să reconstituie un schelet, vrea să ne convingă că un dragon viu dă târcoale prin fortăreață.

— Și mai ales vrea să te facă să crezi că el te-a atacat. Dar de ce ? adăugă Katherine.

Thomas privea fix zidul cenușiu al salonului.

— Am mai avut dușmani în viața mea... dușmani pe care puteam să-i înfrunt. Dar ăsta... ce mister !

— O să-l demasc pe vinovat ! exclamă Michael ridicându-se brusc. O să aflu cine a făcut asta și de ce !

Katherine făcu un efort ca să nu cedeze în fața fricii și panicii. Știuse dintotdeauna că acest castel era bântuit, chiar ea simțise prezența fantomei în grotă. Mike avea dreptate când afirma că dragonul se mai afla încă la Aawn. Dar cine montase o asemenea farsă ?

– Un necunoscut ar putea pătrunde în castel fără să fie văzut ? se interesă ea cu o voce tremurătoare.

– Habar n-am, replică Michael. Pasajul subteran se termină în grădina de legume, exact în faţa turnului. Nu există un alt pasaj. Dacă l-aş prinde pe glumeţul ăsta rău intenţionat, l-aş strânge de gât cu mâna mea ! Cum îndrăzneşte să-şi bată joc de mine... şi de dragonul meu ?

– Dragonul tău ? întrebă Thomas uluit.

– Da, dragonul meu. Dragonul din Aawn... Sunt prea enervat, trebuie să mă calmez într-un fel. Vii să faci un tur pe afară, Katherine ?

– De acord, hai !

*
* *

Camioneta urca huruind din greu drumul îngust. Ajunseră în curând pe un platou vast unde Mike opri. Din înaltul colinei li se oferea o privelişte superbă asupra satului şi fortăreţei. Câmpia se întindea cât vedeai cu ochii în faţa lor, de un verde intens, presărată ici şi colo cu tufişuri înflorite. Oile păşteau liniştit. Un ţinut magnific... populat de fiinţe de legendă, fantome şi dragoni care refuzau să moară...

– Am chef să alerg puţin, spuse Michael. Mă aştepţi aici ?

– Bineînţeles.

O luă la goană şi Katherine îl văzu dispărând în spatele unei movile înflorite. Făcu câţiva paşi pe drum. O pală neaşteptată de vânt îi biciui faţa, în timp ce admira peisajul de o frumuseţe sălbatică.

Colinele rămăseseră ca odinioară, scăpând ca prin minune de „binefacerile" civilizației moderne. Priveliștea era grandioasă și parcă o purifica, făcând-o să se simtă cuprinsă de o plăcută senzație de libertate.

După câtva timp, Mike reapăru la marginea drumului. Alergă spre Katherine, o luă în brațe și se rostogoli cu ea în iarbă. Rămaseră un moment tăcuți, strâns înlănțuiți, în timp ce Michael își regăsea suflul.

Apoi îi simți buzele pe tâmplă.

— Mă gândesc așa de mult la tine încât nu-mi mai arde de somn, nici de treabă. Și tu, frumoasa mea doamnă ? Te împiedic și eu să dormi ?

— E o întrebare indiscretă.

— Din răspuns înțeleg că da. Te gândești și tu la mine noaptea ?

— Da.

„Cum aș putea altfel ? Ce femeie ar rezista farmecului lui Mike ?" gândi Katherine.

Buzele lor se contopiră și, o dată în plus, pierdură noțiunea timpului.

La ce bun să mai nege sentimentele pe care i le purta lui Michael ? Când era așa de aproape de el și o ținea în brațe, nu mai era în stare să gândească. Nu putea decât să se lase în voia brațelor lui, amețită de sărutările lui.

— Frumoasa mea doamnă... îi șopti el. Toate gândurile mele sunt îndreptate numai și numai spre tine.

Mâna lui se aventură sub pulovărul ei și atinse sutienul din dantelă fină.

– Nu ştiu pe lume ceva mai catifelat decât pielea ta... Sărută-mă, Kathy...

Ca prizonieră a unei vrăji, ea îi dădu ascultare. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să rupă magia acestei clipe. Degetele ei alunecară de pe umerii puternici, pe spatele lui suplu şi musculos. Închizând ochii, se abandonă valului de pasiune. Niciodată nu mai încercase asemenea senzaţii.

– Kathy... spune-mi că mă doreşti.

– Te doresc, şopti ea cu o voce pe care nu şi-o recunoscu nici ea.

Michael gemu.

– Frumoasa mea doamnă... e prea frig ca să te dezbrac. Şi nici nu vreau să te împart cu nimeni... nici măcar cu vântul, cu oile, sau cu păsările care se avântă în înaltul cerului. Vreau să te ţin în braţe în patul meu.

Pe Katherine o trecu un fior.

Dragostea... era vorba deci de acest sentiment îmbătător care mătura totul în calea lui ?

Michael o strânse şi mai tare în braţe.

– Ce-o să zică tatăl tău ? îngăimă ea, cu o voce slabă.

– O să-şi dea seama că suntem nebuneşte îndrăgostiţi unul de altul.

– O să înţeleagă, nu-i aşa ! Ştie că ne cunoaştem de atâţia ani şi că am venit special aici să te întâlnesc.

– Tatăl meu mă cunoaşte foarte bine şi pe tine te respectă în mod deosebit. Nici o altă femeie n-a venit vreodată la Aawn. Dar în această noapte vreau să rămâi cu mine. Când tot castelul va fi adormit, o să vii la mine în cameră şi noaptea va fi numai a noastră.

Din ierburile înalte se auzea zumzăitul insectelor. Norișori albi întunecau când și când lumina soarelui. O pace adâncă domnea în jur, doar trupurile lor clocoteau de pasiune.

Katherine se ridică, antrenându-l și pe Mike în mișcarea ei. Mână în mână, se îndreptară spre mașină.

*
* *

În timpul după-amiezii munci în sala mare împreună cu Mike și lucrătorii. Ferestrele erau terminate și oamenii făceau ultimele retușuri la instalația electrică. Katherine privi cu admirație în jurul ei. În ciuda lucrărilor de restaurare, sala nu-și pierduse patina vremii.

Thomas le pregăti o cină delicioasă. Fiindcă își descoperise de curând talentele de bucătar, de care era foarte mândru, refuzase cu încăpățânare ajutorul Katherinei. Și ea profită de împrejurare ca să petreacă mai mult timp cu Michael.

În timpul cinei, Mike n-o scăpă din ochi. Privirea lui pasionată îi înflăcăra simțurile. Prindea orice ocazie ca s-o ia de mână, să-i mângâie în fugă umărul, și de fiecare dată inima Katherinei făcea un salt în piept.

Ar fi putut să facă dragoste după-amiază, în mijlocul naturii, dar Mike preferase să aștepte. Seara i se păru interminabilă Katherinei. În sfârșit, ascunzându-și un căscat, Thomas îi spuse :

— S-a făcut târziu, Katherine, va trebui să-ți petreci aici noaptea. O să dorm în camera lui Michael.

Obrajii tinerei se făcură stacojii. Deschise gura să protesteze, dar nu ieși nici un sunet. Mike îi sări în ajutor.

— Poți să dormi în patul tău, tată. Dacă se hotărăște să rămână, Kathy are un loc în camera mea.

Thomas își scutură cu încetinitorul pipa în scrumieră. Privirea lui trecu de la Mike la Katherine, apoi declară cu o voce ciudată și puțin înăbușită :

— Foarte bine. Noapte bună...

— Noapte bună, Thomas, îi răspunse Katherine.

Bătrânul îi zâmbi, dar privirea lui se înăspri, când se întoarse spre Mike. Acesta pusese o mână pe genunchiul Katherinei, cu un aer posesiv, dar fără să mai scoată vreun cuvânt.

Când rămaseră singuri, Michael stinse lumina. Apoi, înarmat cu lanterna, o conduse pe Katherine pe scara care urca spre camera lui. Șuierul vântului în turn era sinistru. Pe la jumătatea drumului, Katherine se opri.

— Nu auzi nimic ? Vuietul ăsta...

— E vântul, replică Michael.

— Nu. Am impresia că nu suntem singuri. La fel ca în ziua aceea, în subterană...

— Dragonul, șopti Michael.

— Fantoma ? Fantoma din Aawn ?

— Nu-ți va face nici un rău. Și poate nu e decât geamătul vântului care se strecoară prin crăpăturile zidurilor. Sau păsările care și-au făcut cuiburile sub acoperiș.

Katherine se agăță la brațul lui.

— Știm amândoi ce e, Mike ! Fantoma dragonului...

Palidă ca moartea, ea rămase nemișcată, cu urechea la pândă. Auziră un fel de zdrăngănit ușor.

— Mike, ai mai văzut-o ?

— Locul e prost ales ca să vorbim despre așa ceva. Un pas greșit pe scara asta și putem muri.

El se forță să vorbească pe un ton detașat, dar exista o nuanță misterioasă în vocea lui, care o făcu să tremure pe Katherine.

— Dacă aș vedea-o, mie nu mi-ar fi frică, afirmă ea totuși.

Mike o luă de mână și o trase spre camera lui.

— Ți-e teamă, Kathy. Și e normal, cine n-ar fi speriat ?

Un curent de aer înghețat răbufni pe coridor.

— O să fac focul în cameră, hotărî Mike.

Ajunseră la o ușă masivă, încărcată de broaște enorme. Mike o deschise și se dădu la o parte ca s-o lase pe ea să intre întâi. Camera era cufundată într-un întuneric adânc.

Aprinse o lampă și Katherine își înăbuși o exclamație de surpriză. Era pentru prima oară când intra la el în cameră. Un pat imens trona în mijlocul încăperii. Dar ciudățenia era că patul era suspendat de tavan cu lanțuri groase. O cuvertură de blană era aruncată cu neglijență peste perne. Două măsuțe rotunde, și ele agățate de plafon cu lanțuri, erau în fața șemineului. Nici un scaun, doar două banchete plasate de o parte și de cealaltă a șemineului. O groază de cărți erau răspândite pe mese și pe jos.

— Ce cameră extraordinară ! În viața mea n-am văzut așa ceva.

— Eu personal am făcut mobila. Îmi place stilul acesta medieval și găsesc că se potrivește cu castelul. Știi că ești prima femeie care pune piciorul aici ? adăugă el, aruncând niște lemne pe foc.

– Adevărat ?

Mike se ridică şi-şi deschise braţele.

– Da, fiindcă am reuşit în sfârşit să-mi găsesc prinţesa... dar tremuri ! Hai, vino la mine, e frig.

O trase spre pat şi ridică cuvertura de blană. Katherine se strecură în pat şi se ghemui lângă Michael. Patul se balansă uşor.

Se dezbrăcară amândoi în grabă şi corpurile lor goale se lipiră unul de celălalt sub căldura plăcută a blănii. Acolo erau la adăpost de lume şi nimeni nu-i putea deranja.

Mike îşi lăsă mâinile să alunece pe umerii ei rotunzi, apoi pe spate şi pe coapse, într-o mângâiere dulce şi senzuală. Katherine exploră cu vârful degetelor chipul bărbătesc, gâtul, umerii largi şi musculoşi, pieptul puternic, acoperit cu păr negru.

El gemu uşor sub mângâierile ei, cu ochii pe jumătate închişi, supunându-se chemării irezistibile a simţurilor. Buzele lui calde îi căutară sânii pe care-i sărută cu lăcomie.

Katherine se mişcă uşor şi cuvertura de blană alunecă, dezvelindu-i umerii. Îşi cufundă privirea în ochii albaştri ai lui Michael. I se păru că focul şi gheaţa se amestecă în irişii de culoarea mării ai iubitului ei. El îi cuprinse mâinile şi rămaseră un timp tăcuţi, nemişcaţi, privindu-se pierduţi. Dragostea pe care o încercau unul faţă de celălalt era atât de puternică încât nici un cuvânt n-ar fi putut s-o exprime.

Flăcările dansau în vatră proiectând umbre fantastice pe pereţi. Din timp în timp, câte o buturugă trosnea, rupând tăcerea din cameră. Cu o infinită blândeţe, Michael se lungi deasupra ei. În timp ce o săruta cu o pasiune reînnoită, mâinile lui se aven-

turară pe trupul ei delicat şi mângâierile lui se făcură mai îndrăzneţe, îmbrăţişarea lui mai posesivă.

Gemând pierdută de pasiune, Katherine se simţi cuprinsă de un val de senzaţii ameţitoare. Buzele fierbinţi ale lui Michael pe pielea ei, mâinile lui blânde dar ferme pe coapsele ei îi provocară o adevărată explozie a simţurilor.

În sfârşit Mike pătrunse în dulcea intimitate a corpului ei, simţind o plăcere de nedescris. Katherine fu parcursă de un frison violent şi-i încolăci gâtul cu braţele. Şi în curând, un val de plăcere imensă o inundă, purtând-o spre ţărmuri necunoscute unde dragostea îmbracă dimensiuni ireale.

Michael scoase un geamăt surd. Uniţi într-un strigăt comun, în aceeaşi mişcare, cunoscură o plăcere mai intensă ca niciodată. Încetul cu încetul înflăcărarea trupurilor slăbi, dar rămaseră strâns înlănţuiţi.

Mai târziu, mult mai târziu, Michael se întoarse pe o parte şi-i înconjură talia cu braţul. Îi putea citi fericirea în ochi şi-i surâse.

— Eşti cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc, îi şopti el cu tandreţe.

— Niciodată nu m-am simţit atât de bine ca în braţele tale. M-ai făcut să descopăr lucruri pe care nu le cunoşteam...

Michael dădu la o parte cuvertura. Focul făcuse să se răspândească în cameră o căldură plăcută şi trupul lui viril lipit de al ei era fierbinte.

Katherine privi în jurul ei, puţin zăpăcită de tot ce i se întâmplase. Visa oare ? Camera i se părea ireală la lumina flăcărilor. Şi chipul lui Michael aplecat deasupra ei era atât de frumos... Încă o dată, avu impresia că mai trăise aceste momente intense

de fericire... cu secole în urmă, într-un castel asemănător. Imaginaţia îi juca feste ? Sau era într-adevăr amintirea unei vieţi anterioare ?

Puţin câte puţin, îl simţi că se destinde lângă ea. Michael închise ochii.

Dar ea continua să contemple focul. Mike era atât de tânăr şi seducător... cum putea s-o iubească pe ea ?

Vieţile lor erau atât de diferite, erau aşa de departe unul de celălalt ! Pe vremuri, când îi citea scrisorile, credea că au o mulţime de lucruri în comun. Dar se înşela... de fapt îl cunoştea prea puţin. Va face într-o zi cu adevărat cunoştinţă cu misteriosul senior din Aawn ? Mai aveau atât de puţin timp înaintea lor !

La gândul ăsta simţi că i se strânge inima. Când Michael va dispărea din viaţa ei, toate visele i se vor spulbera. Ce perspectivă teribilă !

CAPITOLUL IX

Mike rămăsese perplex. El, care întotdeauna încercase să fie stăpânul evenimentelor, se trezea confruntat cu o situație neașteptată, care-l punea pe gânduri...

Katherine... era ca un trandafir pur și delicat care apăruse brusc în mijlocul iernii. Nu știa exact de ce venise ea la Aawn, dar un lucru era sigur : nu va rămâne aici. Nu mai aveau decât puțin timp de petrecut împreună.

Katherine avea viața ei la Allendale și asta îi convenea. Avea o muncă pe care o iubea, prieteni care-o înconjurau, o casă modernă și confortabilă. Ce avea el să-i ofere în schimb ? O fortăreață medievală, rece și pe deasupra bântuită de un dragon !

Presupunând că ea ar accepta să rămână la Aawn, fantoma îi va tolera prezența ? Legenda pretindea că dragonul din Aawn manifesta o aversiune deosebită față de soțiile castelanilor. Tot conform legendei, fortăreața trebuia să fie locuită doar de războinicii mândri. Femeile nu erau binevenite la Aawn. Nici una din castelanele de odinioară nu rezistase aici mai mult de trei luni.

De când sosise Katherine, Michael se gândise de mai multe ori cu îngrijorare la această legendă.

Există întotdeauna un sâmbure de adevăr în poveştile astea vechi. Şi umbra dragonului care nu părăsise castelul. În aceste condiţii, avea el dreptul să-i propună Katherinei să locuiască împreună cu el ?

Iar scheletul descoperit în grotă... era o glumă proastă care-l scotea din fire. Era atât de furios încât nici nu se mai putea concentra asupra lucrului.

Se găsea în curte, la intrarea în donjon, când mirosul de sulf se făcu din nou simţit. În plină zi ! Asta nu se mai întâmplase decât o dată, şi exact a doua zi după o noapte cu lună plină, la fel ca şi astăzi !

Dragonul, sau mai degrabă cineva care se dădea drept el, mişuna prin subterane. Cu o lanternă într-o mână şi cu un pumnal în cealaltă, Michael se hotărî să se mai aventureze o dată în grotă. Câinii îl însoţiră cu părul zbârlit, cu botul rânjit. Imediat ce începură să coboare scările care duceau în adâncurile turnului, i-o luară înainte.

Deodată îi ajunse la urechi un strigăt ascuţit, urmat imediat de lătrături furioase. Michael grăbi pasul şi găsi câinii lătrând gata să-şi dea sufletul la intrarea în cavernă. Îşi băgă lanterna în interiorul ei : nimic. Doar întunericul.

În faţa intrării în grotă erau aşezate câteva pietre rotunde. Legenda povestea că ele erau ofranda pe care locuitorii castelului o puneau aici pentru a îmblânzi furia dragonului şi nimeni nu îndrăznise vreodată să le clintească din loc, de teamă să nu-l stârnească mânia.

În timp ce Michael examina locul, Pembroke se apropie de el şchiopătând. Abia atunci observă că laba ei stângă era plină de sânge.

Cu maxilarele crispate, Michael se aplecă să examineze rana animalului. Nu era prea adâncă şi se vedea clar că fusese făcută de lama unui cuţit.

— Vino, Talbot ! Urcăm ! strigă Michael.

Mârâind, câinele îi dădu ascultare şi abandonă cu regret urmele agresorului lor. Michael o luă pe Pembroke în braţe şi îşi începu încet ascensiunea, pe treptele deteriorate.

Din fericire, nici unul dintre lucrători nu se găsea în grădină şi asta îl scuti de vreo explicaţie în privinţa câinelui. Thomas tocmai dădea cu baiţ o mobilă veche, când Michael îşi făcu apariţia în salon, cu Pembroke în braţe. Cămaşa îi era pătată de sânge.

— Doamne ! Ce s-a mai întâmplat ?! exclamă bătrânul.

— Iar dragonul... îi explică Mike pe scurt.

Examinară împreună plaga.

— Cred că nu-i nevoie de copci, rana se va închide singură, se pronunţă în cele din urmă Thomas, mângâind capul căţeluşei.

— Totul e în regulă, viteaza mea, o să te faci repede bine ! Dacă ai putea să şi vorbeşti, ca să-mi spui ce-ai văzut în grota aia blestemată...

— Povestea asta a falsului dragon o mers cam departe, bombăni Thomas.

— M-am săturat până peste cap. Sunt hotărât să-l alung pe intrusul ăsta şi n-o să mă dau în lături de la nimic dacă va fi cazul !

— Crezi că e vorba de un animal ?

— Sub pământ ? Hai, tată, n-am văzut niciodată şobolani uriaşi ! Şi, de altfel, ştim că cineva a plasat acolo un schelet fals. Avem deci de-a face cu oameni, nu mai încape vorbă !

– Da, dar când au acţionat ? Scheletul ăla poate să zacă acolo de vreun secol.

– Adevărat. Dar vreau să fiu sigur.

– Calmează-te, Mike. Când te înfurii, o iei razna de tot. N-ar fi mai bine să chemăm poliţia ?

– Ca să punem pe jar toţi ziariştii din zonă ? Nici gând.

– Crezi că avem de ales, Mike ?

Exasperat, acesta bătu cu pumnul în masă.

– Să mă ia naiba dacă mai pricep ceva din toate astea ! N-am văzut nimic jos, pricepi ? Nimic. Ce să spun poliţiei ?

Thomas îşi reluă îndeletnicirea de a vopsi mobila şi declară cu o voce tărăgănată :

– Presupun că această creatură, indiferent ce-ar fi, va ieşi într-o bună zi din subteran. Presupun că se va aventura prin castel... şi că cineva va fi rănit... poate chiar omorât.

– Te gândeşti la Katherine, nu-i aşa ? Sunt de acord cu tine, nu mai trebuie să umble de capul ei prin fortăreaţă, e prea periculos. O să-i spun mâine.

În mod evident nemulţumit de atitudinea lui Michael, Thomas se închise într-o muţenie demonstrativă. Michael se aşeză pe covor şi mângâie gânditor capul lui Pembroke.

– Apropo de Katherine, reluă brusc Thomas. Unde vrei să ajungi, Mike ?

– Mă întrebam când o să te hotărăşti să mă iei la întrebări...

– Ştiam că vă placeţi, dar nu mă gândeam că lucrurile vor merge aşa departe. Sper că o să te comporţi ca un gentleman...

Chipul lui Michael se întunecă.

– N-am fost niciodată atât de îndrăgostit de o femeie... Știu că nu mă aprobi. Dar te cunosc bine, tată, și te-am urmărit. Tu nu ești îndrăgostit de Katherine, nu-i așa ?

– Credeam că sunt, înainte de sosirea ei la Aawn. Dar în mod sigur, mă înșelam. Nu e genul meu de femeie. Nu numai că sunt prea bătrân pentru ea, dar în plus am descoperit niște laturi ale personalității ei pe care nici nu le bănuiam. Are în ea ceva boem. Vă asemănați... și cred că asta vă împinge unul spre celălalt.

– Nu te așteptai să găsești la ea această trăsătură de caracter, nu-i așa ?

– Ai dreptate. După câte am înțeles, Katherine aparține unei familii burgheze și a crescut într-un mic oraș de provincie. Marcată de educația pe care a primit-o, Katherine a dus totdeauna o viață ordonată și exemplară, care nu corespunde deloc cu adevărata ei personalitate și, din timp în timp, fantezia își scoate capul la iveală ! Asta îți amintește de cineva, nu ?

– Da... de mine ! Trebuia să găsesc locul unde să fiu în sfârșit eu însumi. Și cred că l-am descoperit aici, în inima Țării Galilor. Câteodată am impresia că și cu Katherine se petrece același lucru. Dar alteori, îmi scapă...

– Și asta te miră ? Nu ești cel la care se aștepta ea și nu mai știe ce să creadă, asta-i tot.

Mike dădu din cap. Tatăl lui văzuse bine lucrurile. Îi făcuseră o figură urâtă Katherinei inversându-și rolurile. De o sută de ori fusese pe punctul de a-i mărturisi totul. Apoi se gândea la Thomas, la umilința pe care ar reprezenta-o asta pentru el, și nu găsea curajul să-l trădeze.

– E îngrozitor să trăieşti cu o asemenea minciună ! exclamă el, furios împotriva lui Thomas. Eşti de un egoism incredibil.

Thomas suspină zgomotos şi spatele i se încovoie.

– E prea târziu ca să ne mai întoarcem în trecut. Dacă i-ai mărturisi totul acum, ţi-ar purta pică pentru că ai păstrat aşa de mult timp secretul. Dar nu văd de ce te deranjează situaţia asta. Dacă ea preferă să creadă că **tu** eşti cel ce i-a scris, unde e problema ? Nu-i facem nici un rău.

Michael rămase tăcut, nereuşind să exprime clar ceea ce simţea. Thomas îşi şterse mâinile cu o cârpă mirosind a terebentină şi apoi reluă :

– Nici prin minte nu-mi trecea că lucrurile vor evolua astfel. Ce intenţii ai acum ?

– Intenţii ? În ce privinţă ?

– În privinţa Katherinei, bineînţeles ! Legătura voastră va lua sfârşit o dată cu plecarea ei ?

O umbră disperată apăru în privirea lui Mike.

– Mi-e teamă. Nu cred că ar accepta să rămână la Aawn. Şi oricum, n-am dreptul să-i pretind un asemenea sacrificiu. Admiţând că acest castel n-ar fi bântuit de fantome, că n-ar exista nici un pericol, tot nu e destul de confortabil pentru o femeie. Mai ales iarna.

– Cu asta sunt de acord. Nu-i poţi cere să rămână. Oricum, te-ar refuza. Nu mi-a scris niciodată despre vreun bărbat, dar există probabil unul în viaţa ei. Un om de afaceri, îmi închipui... cineva respectabil, proprietarul unei case frumoase şi a multor cărţi de credit.

– Dacă încerci să-mi aduci moralul la zero, să ştii că ai reuşit.

– Trebuie să fii realist, băiete. Katherine iubește poate fanteziile, dar are totodată și un mod de viață pe care ea și l-a ales... și care e total opus cu al tău.

Thomas se duse să-și spele mâinile și, când reveni, își aprinse pipa.

– Nu-i nimic rău în faptul că cineva are o aventură din când în când. De altfel, dacă scrisorile Katherinei soseau destul de rar vara, asta se datora probabil faptului că e obișnuită cu acest gen de situații. Un bărbat pentru o vacanță și apoi... gata. Săptămâna viitoare când o să plece, totul va lua sfârșit. Dar am remarcat că n-o scapi din ochi. Sper că nu-ți faci iluzii, băiete.

– O iubesc... foarte mult. Ideea plecării ei mă întristează mai mult decât ți-aș putea spune...

– Cu atât mai rău pentru tine ! Nu erai obligat să te vâri până peste cap în situația asta. De ce ai antrenat-o în această aventură ? Tu porți întreaga responsabilitate.

Michael îi aruncă o privire indignată.

– Îți admir felul de a interpreta lucrurile ! îi strigă el furios.

În acea clipă, soneria de la intrare răsună și Michael se ridică.

– Așteptăm vreo livrare ?

– După câte știu eu, nu.

Michael ieși și reapăru peste câteva minute cu un plic mare în mână.

– Răspunsul de la laborator !

Despături cu nervozitate scrisoarea și-l citi conținutul cu sprâncenele încruntate.

– Ei ? întrebă Thomas, impacientat.

– Sângele pe care l-au prelevat din locul unde am fost atacat...

Michael îi aruncă tatălui său o privire năucă.

– ...aparţine unei reptile.

*
* *

– Rămâi cu mine şi în noaptea asta, o rugă Michael.

Katherine şi el se găseau în unicul restaurant din oraş, unde cinau în tête-à-tête.

– Ne mai rămâne atât de puţin timp ! Vreau să-ţi petreci toate nopţile cu mine.

– Asta nu va face decât şi mai grea despărţirea...

– Atunci, e da ?

Katherine zâmbi şi aprobă printr-un semn din cap.

– Totuşi trebuie să te pun în gardă, reluă Michael cu faţa dintr-o dată gravă. Nu te aventura singură pe coridoarele castelului, rămâi întotdeauna în apropierea mea. Nu vreau să fii atacată ca Pembroke.

– Sânge de reptilă... şopti Katherine gânditoare, după ce înghiţi o gură de vin. Cum e posibil ?

– Asta face parte din regie, presupun. Totuşi, autorul acestei glume sinistre nu putea să ghicească faptul că vom da sângele la analiză într-un laborator !

– Dacă nu e vorba de o farsă, nu ne mai rămâne decât o singură posibilitate : găzduieşti între zidurile castelului tău o reptilă gigantică ? Scăpată teafără din timpurile preistorice ?

Michael clătină din cap uimit.

– Ar trebui să meșteresc o cursă uriașă ca s-o prind.

– Serios, Mike... ești în pericol ! Cineva vrea să te gonească din Aawn.

Chelnerul le aduse două prăjituri apetisante de ciocolată și cafele.

– Cine ar avea interesul să părăsesc Aawn ?

– Cineva care, poate, nu dorește ca fortăreața să fie restaurată.

– Dacă nu este restaurată, va cădea în ruină ca atâtea alte castele din țara asta. Nu, nu cred că ăsta e motivul.

– Atunci, cineva care dorește să-l cumpere ? De fapt, cine sunt vechii proprietari ?

– Doi oameni de afaceri care trăiesc la Londra. Nu aveau mijloacele necesare ca să întrețină castelul și n-ar avea în mod sigur bani să-l răscumpere acum, când lucrările sunt pe terminate. Nu văd de ce...

– Cineva a pus totuși scheletul în subteran. Cineva care vrea cu tot dinadinsul să ne facă să credem că dragonul din Aawn e periculos. Sunt atâtea fenomene de neexplicat în castel...

– Și poate că dragonul nu e răspunzător de tot ce se petrece.

Katherine își privi gânditoare paharul. Vocea lui Mike o smulse din visare.

– Hai să plecăm, Kathy. Vreau să facem dragoste toată noaptea.

– Înainte să mergem la castel, trebuie să trecem pe la doamna Milt să-mi iau niște lucruri.

– Mai bine să profităm de ocazie și s-o anunțăm că vei locui la castel până la plecare. N-are rost să-ți mai lași bagajele la ea.

Katherine își ridică ochii spre Michael. Privirea lui ardea de patimă. Cum să-i reziste ? Înaintea sosirii ei, îi scrisese că n-o putea găzdui în mod convenabil la castel. Nimic mai puțin adevărat. Nu-și putea închipui un pat mai confortabil, mai primitor, mai luxos decât patul lui...

— Foarte bine, răspunse ea imediat. Dar nu ți-e frică de ce-o să spună lumea ?

— Puțin îmi pasă de bârfe !

— Da, știu... în afară de cele care-l privesc pe dragon !

*
* *

Puțin înainte de miezul nopții, Katherine se întoarse pe cealaltă parte și își dădu seama că Michael nu mai e în pat. Se sculă intrigată, trăgându-și cuvertura de blană pe umeri. Mike stătea așezat lângă șemineu. Focul îi arunca sclipiri roșiatice pe trupul gol, dând scenei un aspect de tablou vechi.

— Te credeam adormit, șopti ea.

— Nu reușesc să închid ochii.

— Nici eu. La ce te gândești ?

— La tine. Nu mă mai satur de tine... Vreau să facem dragoste... încă o dată și încă o dată.

— De ce nu m-ai trezit ?

Michael zâmbi și mai aruncă un lemn pe foc.

— Ești preocupat, nu-i așa ? insistă Katherine. La ce te gândești ? La cursa pe care o vei monta ca să prinzi dragonul ? Sau... pe cel care se dă drept acesta ?

– Văd că mă cunoşti bine !

– Ştiu că eşti furios, nu reuşeşti să ascunzi asta. Rana lui Pembroke a fost picătura de apă care a umplut paharul... am ghicit, nu-i aşa ?

– Să-mi atace câinii... Laşul ! Aş vrea să închid intrarea în subteran. Întotdeauna m-am gândit că mai există şi o altă intrare, dar unde ? Dacă aş şti pe unde se strecoară...

– Indiferent cine ar fi acest necunoscut, ne-a dat dovada inteligenţei sale. Se aşteaptă în mod sigur la o ripostă din partea ta.

Mike se ridică. Gol în faţa şemineului, semăna cu un zeu grec coborât din Olimp. Pierdută de admiraţie, Katherine îl privi apropiindu-se de pat.

– Să nu mai vorbim de asta, avem ceva mai bun de făcut, declară el îmbrăţişând-o.

Dădu la o parte cuvertura de blană şi-i mângâie cu tandreţe trupul gol. În curând buzele lui înlocuiră mâinile, explorând cu lăcomie fiecare părticică a corpului ei dezvelit.

Katherine se dărui fără rezerve acestei torturi rafinate.

– Mike... şopti ea, pierdută.

– Lasă-mă să te iubesc. Lasă-mă să te duc din nou în paradisul pe care l-am descoperit împreună... paradisul nostru secret...

O trecu un fior şi simţi că nu poate şi nici nu vrea să-i opună rezistenţă. Şi din nou, el o conduse spre locurile numai de el cunoscute. Trupul lui era puternic şi ştia ce vrea... Iar ea se abandonă braţelor lui gemând de plăcere.

Se ghemui ca o pisică lângă iubitul ei. Niște brațe puternice și musculoase o înlănțuiră. Brațe protectoare. Katherine nu se simțise niciodată atât de feminină, de fragilă ca în această clipă. Nici un om nu-i cuprinsese inima și simțurile ca Michael. Sentimente necunoscute, amețitoare o învăluiră și se lăsă cuprinsă de o dulce toropeală.

Să trăiască clipa, să profite de momentul prezent... ? Nu aveau împreună un viitor, dragostea lor nu va dăinui. Dintr-o dată aceste cuvinte descurajatoare îi răsunară în cap, ca o tristă prevestire.

În mijlocul nopții liniștite, ascultă respirația calmă și regulată a amantului ei și-i mângâie umerii calzi. O tristețe profundă o copleși. Poate ar fi fost mai bine să nu se fi întâlnit niciodată...

Regretul, bucuria, amărăciunea se amestecară în inima ei și somnul îi fugi. Cu ochii mari deschiși, privi flăcările care se stingeau încetul cu încetul. În curând nu mai rămase în vatra șemineului decât o mână de jar. Și pe undeva, în inima fortăreței, rătăcea o fantomă... Un dragon. O trecură fiorii și se lipi de Michael. Fără să se trezească, acesta o strânse mai tare în brațe.

Castelul era bântuit de fantoma dragonului. Pentru Katherine, asta reprezenta o certitudine. Și pentru Michael... Dar nimeni nu i-ar crede, gândi ea. Căci nimeni n-ar înțelege lumea căreia îi aparțineau ei doi. „Michael... cavalerul din Aown... cavalerul nopților și visurilor mele... va doborî dragonul care ne terorizează ?"

Nu, de fapt nu regreta că l-a cunoscut pe Michael. Grație lui, totul în ea se schimbase, ea devenise o altă femeie. Se simțea vie, vibrând de pasiune. Fiindcă visul ei de copil devenise realitate... descoperise în sfârșit lumea pe care o căuta dintotdeauna, o lume unde fericirea făcea casă bună cu misterul.

CAPITOLUL X

Pembroke nu mai şchiopăta, dar nu era totuşi destul de restabilită ca să vâneze iepuri pe câmp. Aşa că Talbot o însoţi a doua zi de dimineaţă pe Katherine până la marginea lacului.

După micul dejun, Mike se dusese să lucreze în sala mare a castelului, în timp ce Katherine se plimba prin împrejurimi. În această dimineaţă, avea chef să fie singură. Briza matinală nu mai sufla şi apele lacului erau ca oglinda. Soarele, care reuşise să străbată printre cei câţiva nori, îi mângâia umerii. Păsările cântau pe toate tonurile şi cântecul lor era singurul zgomot care se auzea pe câmpia liniştită.

Katherine urmă cursul râului, îndepărtând din calea ei tufişurile şi mărăcinii. Întorcând spatele castelului, urcă pe o colină abruptă, plină de verdeaţă. Ajunsă în vârf, respiră adânc aerul pur al câmpiei galeze. Fagii şi mestecenii formau o pădurice deasă, în care Talbot se aventură pe urma unui iepure.

Când Katherine se instală pe trunchiul unui arbore căzut ca să se odihnească, Talbot veni să se aşeze la picioarele ei cerşindu-i o mângâiere. Deodată, în depărtare, drept în faţa lor, de cealaltă parte a văii, o pată roşie se detaşă pe covorul verde de iarbă şi o siluetă apăru, ieşind ca din pământ.

Nemișcată, cu mâna pe zgarda câinelui, Katherine o observă ținându-și respirația. Silueta coborî colina, trecu peste un râuleț, apoi dispăru în spatele unei ridicături de pământ.

Câteva clipe mai târziu, Katherine auzi un motor demarând.

— De unde venea ? se întrebă ea cu voce tare.

În picioare, cu mâna streașină la ochi, examină împrejurimile încercând să fixeze locul.

— De acolo a apărut ! Hai, Talbot ! Hai băiete ! Plecăm !

Cu inima bătând emoționată, coborî în grabă cărarea și ajunse pe celălalt versant al văii. Vegetația era atât de deasă încât era greu de închipuit că fusese văzută. Dar de unde apăruse necunoscutul ? Câinele adulmecă îndelung terenul, Katherine se uită în fiecare tufiș, dar nu descoperiră nimic.

Atunci, părăsind cu regret colina, Katherine reluă drumul spre castel. Un râu îngust șerpuia printre stânci ca să ajungă la poalele turnului de vest, înainte să se piardă în depărtare.

Tânăra urmă cursul râului, sărind cu agilitate din piatră în piatră. Talbot o urmărea lătrând. Când se apropiară de fortăreață, Pembroke le ieși în cale și începu să zburde cu Talbot printre ierburile înalte.

Mike se găsea în curtea interioară, cu câțiva lucrători. Când o văzu îi ieși în întâmpinare.

— O plimbare plăcută ? se interesă el.

— Oprește-te o clipă din treabă, Mike. Am ceva să-ți spun.

Se așezară la soare, pe o bancă străveche din piatră cenușie.

— Cred că am descoperit a doua intrare în grotă.

Mike îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Vorbeşti serios ?

– Foarte. După părerea mea, subterana se prelungeşte în nord până la colină şi are ieşirea pe pantă, deasupra văii.

– Ai găsit acolo o intrare ? Cum e posibil ? Am fost pe acolo de sute de ori şi n-am descoperit nimic.

– Nu, n-am găsit intrarea. Dar am văzut pe cineva apărând din senin pe colină. Nu era nimeni, eram absolut singură cu Talbot şi dintr-o dată omul ăsta, ca printr-o vrajă. Nu există decât o singură explicaţie : a ieşit din pământ.

– Poate aveai soarele în ochi şi...

– Ştiu ce-am văzut. Purta blugi şi o cămaşă roşie. A coborât colina şi am auzit apoi motorul unei maşini. Nu era un excursionist, fiindcă nu avea nimic cu el, mergea cu mâinile în buzunare fără să privească în jurul lui. Există vreun drum, la nord de colină ?

– Doar un drum de ţară. Dar... dacă ar exista o intrare în castel în acel loc, s-ar şti...

– Se pare că cineva o ştie !

– De ce n-am auzit niciodată vorbindu-se de ea ? Oamenii din Llanhafod trebuie să fie la curent, e la doi paşi de sat. Kathy... dacă ai dreptate, asta ar explica totul...

– Da, dar trebuie să găsim mai întâi grota. Vegetaţia e atât de deasă în acea parte a colinei, încât nu ne va fi uşor.

Îl privi cu atenţie pe Mike.

– Mă crezi, nu-i aşa ?

– Da, dar... e de necrezut...

– Vrei să mă ajuţi să caut ?

– Bineînțeles. Hai chiar acum. Ești sigură că nu te-a văzut tipul ?

– Sigură. Eram ascunsă în spatele arborilor.

– E o șansă extraordinară !

Michael o luă atât de repede în direcția râului încât ei îi venea greu să se țină după el. În sfârșit, după o cursă rapidă de-a curmezișul văii, ajunseră la colina cu pricina.

– Ce de tufișuri și stânci ! exclamă Michael dezamăgit. Imposibil să găsești ceva aici !

Căutară timp de o oră. În zadar. Se adeverea proverbul cu acul în carul cu fân. În cele din urmă, renunțând să-și continue cercetările, Katherine se instală pe o stâncă. Michael și Talbot nu întârziară să i se alăture.

– Încep să cred că m-am înșelat, mormăi ea înciudată.

– Nu te descuraja. Dacă intrarea ar fi fost ușor de găsit, toată lumea i-ar cunoaște existența.

Rămaseră tăcuți câteva clipe. Doar zumzetul insectelor tulbura pacea acestei zile de vară. Katherine își sprijini mâna pe umărul lui Mike și închise ochii, oferindu-și fața razelor călduțe ale soarelui. Dintr-o dată, vocea lui Mike o smulse din visare.

– Privește frunzele alea, Katherine.

Și-i arătă spre un tufiș, nu departe de ei.

– Nu e nici măcar o adiere de vânt, nu se mișcă nici un fir de iarbă, exceptând frunzele de acolo !

Cu inimile bătând să se spargă de emoție, săriră deodată în picioare. Michael inspectă terenul din jurul tufișului.

– Curentul de aer... s-ar zice că vine...

Înăbușindu-și o exclamație, împinse o stâncă rotundă destul de mare. Aceasta se clătină, apoi se

rostogoli cu o uşurinţă uimitoare, descoperind intrarea într-o grotă.

— Aici e ! exclamă Katherine. Dar ce mică e ! Un bărbat nu se poate strecura în gaura asta !

— Aşa e. Tipul pe care l-ai văzut era probabil foarte subţirel.

— Se afla prea departe ca să-mi dau seama. Dar de fapt... intrarea grotei a rămas probabil deschisă. N-ar fi putut să tragă piatra asta din interior, e prea grea.

Michael se aplecă să arunce o privire în subterană.

— Vezi ceva ?

— Nu, e prea întuneric. Dar simt o pală de aer, deci cavitatea se întinde destul de departe şi corespunde probabil cu alte grote... sub castel. E de necrezut !

Katherine privi turnurile fortăreţei, aflate de cealaltă parte a văii.

— E nebun... tot drumul este pe sub pământ !

Michael se ridică. Zâmbea cu gura până la urechi şi o luă pe Katherine în braţe, plin de entuziasm.

— Eşti minunată, iubita mea ! Tu ai descoperit locul pe unde necunoscutul se strecura în castel ! Graţie ţie am pus mâna pe el.

— N-avem decât să pândim când intră în subteran şi imediat punem stânca la loc ! Tipul va fi prins în capcană.

— E foarte simplu să organizăm aşa ceva. Cineva va supraveghea intrarea, rămânând ascuns pe colină. Ne va face semn când aşa-zisul „dragon" pătrunde în subterană şi închide în urma lui. Apoi nu ne mai rămâne decât să aşteptăm. Scumpo, ştiam

că tu îmi porți noroc ! Am înțeles asta din clipa când te-am zărit.

Katherine zâmbi cu subînțeles.

— Planul tău mi se pare prea simplu.

— Dar o să meargă !

Michael rostogoli stânca la loc ca să ascundă intrarea în subteran.

— Mă întreb cine este destul de mic ca să treacă pe aici, zise el gânditor.

— Există o șansă ca necunoscutul să revină în seara asta. Fără îndoială că a pus la cale o nouă ofensivă.

— Crezi că a depozitat niște sulf în grota dragonului ?

— Probabil. Dacă nu, de ce ar da târcoale pe aici în plină zi, cu riscul de a fi zărit ?

— L-am prins ca pe un șobolan ! exclamă Mike cu un surâs triumfător. O să ne punem pe dată planul în aplicare. Dar înainte de toate, hai să mâncăm. Toate emoțiile astea mi-au făcut parcă o gaură în burtă și simt că mor de foame !

O luă de mână și se îndreptară cu pas grăbit spre castel.

— O să ai nevoie de niște bărbați să te ajute. Și ce-o să se întâmple când impostorul tău va ieși din donjon ? O să ai nevoie de cineva. Ar trebui să apelezi la poliție, Mike !

— La poliție ? Oh, nu ! Am rata totul ! Doar nu vrei să mă lipsești de plăcerea răzbunării ? Abia aștept să-l înhaț pe individul ăsta ca să... ca să...

O lumină feroce sclăluci în privirea lui Michael.

— Mike, fii serios. Nu trebuie să riști inutil, ai putea fi rănit. Trebuie să te hotărăști să rupi tăce-

rea asupra evenimentelor care se petrec la castel şi să înştiinţezi autorităţile.

– Da, ştiu, reprezinţi pentru mine vocea raţiunii. A venit timpul să stau de vorbă cu poliţiştii din Llanhafod. Oricum... n-o să mă bat niciodată cu un tip atât de sfrijit ca să încapă în gaura aia de şoarece, bombăni el cu dispreţ printre dinţi.

*
* *

Katherine supraveghea colina de vreo oră, când Michael reveni din oraş şi se aşeză lângă ea, la umbra unui copac.

– Povestea mea i-a făcut să moară de râs pe domnii de la poliţie ! anunţă el cu o voce din care răzbătea mânia. Dacă impostorul nostru nu se arată în noaptea asta, o să mă bage la casa de nebuni !

– Nu te-au crezut ?! Au refuzat să te ajute ?

– Am insistat aşa de mult, încât în cele din urmă au consimţit să trimită doi oameni la castel. Cum vedem pe cineva pătrunzând în subterană, trebuie să închidem intrarea şi să fugim să-i alertăm. Aşteptarea riscă să fie lungă dar, mai devreme sau mai târziu, „sfrijitul" va fi obligat să iasă prin donjon.

Katherine se strâmbă amintindu-şi de tainiţele subterane, unde atâţia oameni îşi găsiseră moartea.

– Trebuie să-l oprim pe nebun, înainte să mai fie cineva rănit. Pembroke şi cu tine aţi scăpat ieftin. Lucrurile s-ar fi putut sfârşi prost.

Michael îi înconjură talia cu braţul.

– Îi venim noi de hac. Ce părere ai, frumoasa mea, despre vacanţa ta în Ţara Galilor ? Trepidantă, nu ?

– În realitate situația nu mă amuză, cum se pare că se întâmplă și cu tine. Pe unde scoatem cămașa dacă descoperim că pasajul subteran nu corespunde cu castelul ?

– Mira-m-aș ! Descoperirea acestei intrări explică totul.

– Dar nu ne spune și de ce cineva îți joacă farse.

– Cred că o vom afla în curând. Dar așteptarea mi se pare insuportabilă. Distrage-mi atenția, Kathy. Vorbește-mi despre tine. Te cunosc atât de puțin !

– După patru ani de corespondență asiduă ?

– Ți-am recitit toate scrisorile. În timpul verii erau mai rare. Îmi scriai despre niște călătorii, dar nu-mi menționai nici unde te duceai, nici ce făceai. De ce ?

Soarele începea să dispară în spatele colinelor, lumina nu mai era atât de vie. Ședeau așezați unul lângă celălalt în ierburile înalte.

– O să ți se pară caraghios... dar am păstrat întotdeauna secretul asupra felului cum îmi petrec vacanțele de vară. Asta datează de atât de mult timp încât nu mai îndrăznesc să vorbesc nimănui despre asta.

– Nici chiar mie, care locuiesc la mii de kilometri de Allendale ?

– Nu e o problemă de distanță. Dar aveam impresia că... că ceea ce-ți plăcea la mine era latura mea serioasă și studioasă. Nu voiam să te fac să-ți pierzi iluziile. Sau mai degrabă... nu voiam să te șochez.

– Te rog, Kathy, șochează-mă ! Insist chiar.

– Foarte bine. Fiindcă asta vrei, o să-ţi povestesc totul. De doisprezece ani, în fiecare vară, însoţesc un circ în turneele lui prin Statele Unite.

Urmară câteva clipe de tăcere. Michael rămăsese cu gura căscată şi-i venea greu să-şi regăsească graiul :

– Ei bine, ai câştigat... sunt şocat ! Dar nu cumva... îţi baţi joc de mine ?

Katherine izbucni în râs.

– Circul aparţinea unei familii pe care o cunosc de mult timp. Anul trecut au avut mari dificultăţi financiare şi au fost nevoiţi să-şi vândă afacerea. Credeam că anii de aventuri s-au terminat pentru mine... şi atunci am venit la Aavn !

– Biata mea Kathy, ai căzut din lac în puţ ! Dar vorbeşte-mi despre circ. Ce făceai acolo ?

– Prezentam numere cu animale : elefanţi, cai, câini. Câteodată făceam pe clovnul !

– Aş da orice ca să te văd aşa !

– Nu m-ai recunoaşte sub stratul gros de vopsele. Dar... mi-ar fi plăcut să te zăresc printre spectatori.

El îi mângâie uşor faţa cu vârful degetelor. Mirosul de lavandă şi de flori sălbatice te ameţea. O cioară zbură pe deasupra capetelor lor spre lac. Amurgul se lăsă repede, aruncând umbră asupra fortăreţei care domina peisajul cu silueta ei sinistră. Katherine îşi strecură mâna într-a lui.

– Kathy a mea... mi-a încredinţat secretul ei, îi şopti el surâzând.

– Da, fiindcă acum te cunosc şi ştiu că mă înţelegi. Nu eşti un tip convenţional şi lângă tine, aspectul fantezist al personalităţii mele nu face notă discordantă.

– Îmi amintesc când am fost pentru prima oară la circ. Eram copil și nu mai văzusem niciodată elefanți. Și toate acele femei frumoase în costume strălucitoare, cocoțate în spatele lor ! Eram fascinat. Te și urcai pe elefanți ?

– Oh, da. E o experiență extraordinară ! Într-o zi o să-i găsesc pe cei care au aparținut circului și o să mă duc să-i salut. Își vor aminti de mine, fiindcă nu ni-au uitat niciodată de la o vară la alta. Petreceam niște seri nemaipomenite împreună... Acum știi totul... șopti ea, gânditoare.

– Ești o femeie remarcabilă, Kathy. Mi-am dat seama de asta din primul minut.

Katherine râse veselă.

– Dacă îmi tot spui asta, o să cred că viața ta s-a schimbat din primul minut când ne am întâlnit !

– Atâta timp cât voi trăi, n-o să uit niciodată acea clipă.

– Nici eu, răspunse ea încetișor.

Michael îi strânse mâna. O briză ușoară începuse să le mângâie obrajii și niște nori cenușii apăruseră dinspre nord. Dintr-o dată Michael se crispă.

– Kathy ! Uite-l... nu, **uite-i !**

Trei siluete apărură în șir indian de cealaltă parte a văii. Îmbrăcați în negru, cei trei necunoscuți mergeau cu pas sigur pe panta abruptă.

– Trei ! Sunt trei ! exclamă Kathy. Iată un lucru care ne răstoarnă planurile. Ce ne facem dacă unul din ei rămâne afară la pândă ?

– Îl scot eu din circulație. Ei, nu mă mai privi cu aerul ăsta îngrozit ! N-am zis că o să-l omor.

– Fii prudent, Mike...

Îi observară în tăcere pe cei trei necunoscuţi. Aceştia se opriră în dreptul stâncii, o rostogoliră şi dispărură în grotă, ca înghiţiţi de pământ.

– Aşteptarea va fi probabil lungă, spuse Michael ridicându-se. Ne întâlnim la castel.

Katherine îl privi îndreptându-se cu un pas ferm spre intrarea în subteran. Dintr-o dată o cuprinse un tremur de frig... sau de teamă ? Michael nu mai era decât o siluetă întunecată care se detaşa pe cerul plumburiu. Îl văzu aplecându-se şi împingând stânca la locul ei. Mai rămase o clipă pe gânduri apoi, surescitată, o luă la goană spre castel.

O maşină a poliţiei era parcată în curtea interioară şi doi oameni în uniformă flecăreau lângă donjon. Se întoarseră spre Katherine ca împinşi de un arc şi-i aruncară o privire întrebătoare.

– Trei bărbaţi au intrat adineaori în grotă, le spuse ea gâfâind. Mike a blocat intrarea cu ajutorul unei stânci. Nu le mai rămâne decât o singură ieşire posibilă : castelul. Presupun că nu vor întârzia să-şi facă apariţia.

– În cazul ăsta, nu ne mai rămâne decât să aşteptăm, declară unul din poliţişti. Ar trebui să vă duceţi în salon, domnişoară, acolo sunteţi mai în siguranţă.

Noaptea îşi intrase pe deplin în drepturi. Katherine simţi o picătură mare de ploaie strivindu-i-se de nas. Trei păsări mari negre survolară donjonul, scoţând nişte ţipete ascuţite... Corbi. Katherine îi urmări din priviri şi, deodată, prin una din crăpături, zări o flacără roşie.

Îşi ţinu surprinsă răsuflarea. Flacăra dispăru la fel de brusc cum apăruse. Fusese un fulger ? Impo-

sion, lumina era prea roșie. O lanternă ? Nu... Cei trei bărbați nu putuseră străbate distanța care îi separa de castel într-un timp atât de scurt. Și oricum, niciodată nu urcaseră așa de sus în donjon.

Totuși, acolo sus, se petrecea ceva ciudat și neobișnuit.

Cu inima bătând năvalnic, își rememoră vechile legende. Manuscrisele prăfuite de vreme menționau că focul dragonului era vizibil peste tot... când fiara rătăcea prin castel noaptea.

Secretul castelului din Aawn i se va dezvălui singur ? Doar câtorva privilegiați le era permis să vadă dragonul. Se număra și ea printre ei ? La gândul ăsta, bătăile inimii i se întețiră și se simți cuprinsă de speranță.

Cei trei necunoscuți care urmau cu greutate drumul subteran ce ducea la castel erau poate periculoși. Îl dușmăneau pe Michael. Dar dragonul era inofensiv... sau cel puțin asta spera ea.

Michael îi ceruse să-și petreacă seara în salon, împreună cu Thomas. Dar de fapt, când cei trei impostori se vor vedea demascați, n-o să se gândească decât cum s-o șteargă mai repede, fără să mai facă rău cuiva. Iar Katherinei i-ar fi plăcut să se afle în donjon ca să asiste la capturarea lor.

Iar curiozitatea ei în privința flăcării roșii le întrecea pe toate. Cu atât mai rău pentru Michael și sfaturile lui de prudență ! Dintr-o clipă în alta el se va întoarce la castel, deci trebuia să acționeze repede dacă nu voia să se trezească închisă în salon !

Profitând de o clipă de neatenție a polițiștilor, se strecură în donjon.

* * *

O tăcere mormântală domnea în turn. În subteranele castelului, în locuri de puțini cunoscute, trei bărbați se târau ca reptilele. Dușmanii folosiseră și ei acest drum în secolele trecute pentru a cuceri fortăreața ? Puțin probabil, fiindcă ar fi fost făcuți fărâme în subteran, înainte de a fi ajuns chiar în camera gărzilor.

Katherine ezită o clipă, apoi luă una din lanternele puse la îndemână la intrarea turnului și urcă cu vioiciune scara în spirală. Drumul îi era familiar și, în seara asta, o forță ciudată și necunoscută o atrăgea în mod irezistibil spre etajele superioare.

Vântul scoase un vaiet jalnic, strecurându-se prin crăpături. Katherine se sprijini de perete. Un miros de sulf aproape imperceptibil îi gâdilă nările. Era oare efectul imaginației ? Apoi urmă un zgomot ușor și ritmic... faimosul zgomot al ghearelor dragonului pe piatră.

Întâi înăbușit, sunetul deveni din ce în ce mai puternic. Nu putea să se întoarcă tocmai acum ! În acea secundă, curiozitatea depășea orice alt sentiment.

Ajunse la primul etaj. Dintr-o dată șuieratul vântului se schimbă. Acum bătea în rafale, ca niște suspine succesive. Aerul înghețat al turnului fu gonit de un curent de aer fierbinte. Katherine rămase locului, înmărmurită. O umbră uriașă se proiectă pe zidul din fața ei. Tremurând de spaimă și de surescitare, tânăra lumină zidul cu lanterna. Umbra rămase acolo... aparținea unei creaturi enorme, dotată cu niște aripi gigantice.

Degetele i se crispară pe lanternă. Se încordă și cu un efort de voință își porunci să se întoarcă.

Atunci, scoțând un strigăt sugrumat, se lipi de peretele rece și umed. Dragonul nemuritor de la Aawn o privea... Doi ochi care străluceau în noapte ca două globuri din cristal.

CAPITOLUL XI

Ciudata creatură atingea aproape trei metri înălțime. Solzii îi acopereau trupul gigantic, care, sub lumina lanternei, avea reflexe irizate verzi, purpurii și mov. Trăsăturile nu erau distincte, dar ochii străluceau ca niște focuri, ca pietrele prețioase în lumina lunii. Katherine rămase nemișcată, paralizată sub privirea dragonului.

Totuși nu exista nici un pic de cruzime în ochii aceștia ciudați, doar o expresie de înțelepciune, calm și chiar de bunătate. Dragonul nu se mișcă, ca și cum se temea că o s-o sperie printr-o mișcare prea bruscă.

Katherine întinse mâna spre el, ca să se asigure că nu visează. Întâlni o undă de căldură, care îi cuprinse cu blândețe mâna.

Fără îndoială, nu dormea...

Apoi creatura se retrase lent în umbra zidului. Katherine îi auzi distinct ghearele pe piatră. Și dintr-o dată dragonul dispăru.

Tânăra rămase țintuită locului. În fața ei nu mai era decât un gol. Doar o luminiță aurită mai pâlpâia pe locul apariției. Apoi, încet, flacăra dispăru la rândul ei. Katherine simți că-l trece un fior pe șira spinării.

Dragonul din Aawn se arătase, își dovedise existența !

Michael îl văzuse și el ?

Chiar dacă fantoma se evaporase în noapte, se mai putea ghici încă prezența ei pe coridorul în ruină. Cu un pas lent, fără să știe măcar ce face, Katherine urcă pe metereze și ieși în aerul rece și proaspăt al nopții. O lună palidă se ridicase deasupra câmpiei și tot peisajul era scăldat în razele ei de argint. Reflexe irizate se reflectau pe suprafața liniștită a lacului. Sprijinită de creneluri, Katherine privi acest univers fermecat. Era atât de năucită de cele ce se întâmplase în turn, încât uitase complet de intruşii care pătrunseseră în fortăreață.

Cât timp rămase așa ? N-ar fi putut să spună. În sfârșit, ieși din starea de buimăceală și se frecă la ochi, ca să poată reveni la realitate. Apoi îndreptă lanterna spre scară și coborî încet. Calmul de care dădea dovadă o mira chiar și pe ea.

Turnul era liniștit, dar nu era gol. Undeva, în întuneric, se ascundea dragonul...

Când ajunse jos, auzi strigăte și zgomotul unor pași grăbiți. O urmărire... Mike și unul din polițiști fugeau după cineva. Luptând împotriva panicii, își strânse degetele pe lanternă. La capătul scării, un bărbat apăru brusc în fața ei.

Katherine acționă din reflex : întinzând brațul, dirijă fasciculul luminos spre chipul bărbatului ca să-l orbească. Înspăimântat, omul căzu pe spate. Și-ar fi spart capul de trepte dacă Mike nu l-ar fi prins. Un polițist apăru în spatele lor, înarmat cu o pereche de cătușe.

— Kathy ! exclamă Michael uimit. Aici erai ?

— Da, am... urcat... în turn...

Poliţistul îşi luă prizonierul, un bărbat scund, în timp ce Michael continua s-o privească fix pe Katherine.

– Datorită ţie l-am prins imediat. Ai nişte reflexe uimitoare.

– Experienţa, răspunse Katherine surâzând. Într-o zi, un urs de la circ a scăpat din cuşcă şi a încercat să-şi atace îmblânzitorul. Acesta s-a servit de o lanternă pentru ca să-l orbească şi să-l captureze. Într-o fracţiune de secundă mi-am amintit acest incident. L-aţi prins ? Cine sunt ?

Michael ridică din umeri.

– Nişte puşti ! Două fete şi un băiat. Incredibil, nu-i aşa ?

– Ciudat.

– Ar fi trebuit să-mi închipui. Doar nişte puşti s-ar fi putut strecura printr-un tunel aşa îngust.

– Dar de ce făceau asta ?

– Cineva i-a pl[illegible] ca să ne sperie.

Mike o cuprinse de talie şi se îndreptară spre grădină. Poliţiştii îi închiseseră deja pe cei trei în furgoneta lor.

– Nu ştim încă cine se ascunde în spatele tinerilor, continuă Mike. Le e frică să vorbească.

– Dar tu ai totuşi o idee, nu-i aşa ?

– Mi-am făcut câţiva duşmani în activitatea mea profesională, dar să mă gândesc că unul din ei şi-ar da atâta osteneală să se răzbune pe mine... e greu de crezut !

– Oricine ar fi duşmanul, trebuie să cunoască bine castelul, nu-i aşa ?

Michael îşi mângâie gânditor bărbia.

– De fapt nu e greu să se informeze în sat, oamenii abia așteaptă să flecărească. Totuși subterana asta...

Mike nu-și termină fraza și Katherine îl privi în tăcere. Cine îl putea urî astfel ? În trecutul său existau evenimente misterioase sau dramatice ?

– În ce direcție să ne îndreptăm cercetările ? șopti ea încurcată. Să sperăm că puștii vor sfârși prin a vorbi.

– Om vedea. Oricum, nu ei au fabricat fosila, a fost făcută de cineva care are noțiuni precise de paleontologie. De altfel, scheletul se putea afla acolo de mulți ani. De unde să știm ?

– Dar ai o idee, nu-i așa ? îl întrebă ea privindu-l pătrunzător.

– Nu chiar. Încerc să-mi pun puțină ordine în gânduri.

– Spune-mi exact ce gândești, Mike.

– Poate e o nebunie, dar... m-am gândit la fosta mea soție. Am auzit că a pierdut o groază de bani anul trecut. Întâlnise un burlac bogat, care se îndrăgostise nebunește de ea... dar de fapt nu era nici burlac, nici bogat. Și în plus, îmi poartă o pică grozavă de când am cumpărat castelul. Oamenii își imaginează că un castel e neapărat luxos și probabil ea crede că sunt acum teribil de bogat. Avocatul meu m-a prevenit că ea e în căutarea unui mijloc prin care să mă stoarcă de bani. Și i-a intrat probabil în cap că, dacă vând castelul, o să pună și ea mâna pe ceva bani.

Își plecă ochii spre ea și-i întâlni privirea perplexă.

– Fosta ta soție ? Dar mi-ai scris că soția ta **e moartă !**

– N-am suspicionat niciodată că...

– Bine da, Michael! Mi-ai povestit o mulțime despre asta în scrisorile tale.

Michael ezită, descumpănit.

– Ai dat o interpretare greșită.

– Cum e posibil?

Mike își drese vocea.

– Divorțul ăsta a reprezentat pentru mine o grea încercare. Consider această perioadă a vieții mele ca pe o pată și îngropată... Nu-mi mai amintesc ce ți-am scris, dar nu te-am mințit în mod deliberat. Sunt de acord, Kathy, n-ar fi trebuit să-ți vorbesc despre asta. Dar nu văd pe altcineva în afară de ea care să fi putut inventa un asemenea subterfugiu.

Katherine îl privi sceptică. Mike evitase să-i vorbească despre divorțul lui, temându-se de intransigența Katherinei de la Allendale? Era posibil. O credea mai aspră și mai moralistă decât era ea în realitate. Își amintea scrisorile lui aproape cuvânt cu cuvânt... Mai conțineau și alte minciuni? Încă un mister...

Michael rămase locului și-și cufundă privirea într-a ei.

– Dacă... dorești, o să vorbim despre asta mai târziu.

– Ce mai mai ascunzi, Mike?

– Acum știi totul despre mine, Kathy. Studiile, activitatea profesională, căsătoria mea ratată... După toate astea, mi-am luat rămas-bun de la lumea modernă și am venit să trăiesc în pace aici, în afara timpului, după cum îmi place să cred. Asta-i tot.

Katherine schiță un mic zâmbet indulgent, gândindu-se la ce-i ascunsese și ea la rândul ei. În

fond... avea și Mike dreptul să-și păstreze unele secrete.

– Nu te judec, Mike. Fără îndoială că am înțeles greșit...

– Asta nu mai are nici o importanță. Spune-mi mai degrabă ce s-a petrecut în turn. Am remarcat expresia ochilor tăi... Ce voiai să-mi povestești ?

Inima lui Kathy bătu un pic mai tare.

– Mike, știi tu cine e în turn ?

El ezită să răspundă și încercă să-i zâmbească.

– Știi, Mike ?

– Da... L-ai văzut ?

– Da, am văzut dragonul.

Michael rămase tăcut. Nici unul nu părea să observe ploaia deasă, nici bălțile care începuseră să se formeze. Erau și unul și celălalt ciudat de calmi. Aproape indiferenți.

– De ce nu mi-ai spus niciodată că e acolo ? întrebă Katherine peste câteva clipe.

– Ți-am spus-o chiar de mai multe ori, Kathy.

– Dar îmi vorbeai ca de o fantomă.

– Dar... așa și e, și sunt singurul care am văzut-o. Nici Thomas nu s-a bucurat de acest privilegiu. Nu puteam ghici că o să se hotărască să-și facă apariția și în fața ta. Și de aceea n-am îndrăznit să-ți vorbesc despre asta...

– L-ai văzut de mai multe ori ?

– Doar o dată. În noaptea când am descoperit scheletul. Îi simțisem de mai multe ori prezența în turn, dar nu mi s-a arătat decât după sosirea ta la Aawn. Din cauza lui mi-am petrecut o noapte întreagă în donjon. Și nu din cauza scheletului, cum am pretins atunci.

Intrară în turn.

— Ți-e frică de el ?

— La început mi-a fost. Apoi i-am văzut ochii și am înțeles că nu e ostil. Atât cât poți să-ți imaginezi sentimentele unei umbre...

— Exact impresia asta am avut-o și eu... după ce a trecut primul șoc.

— Sunt bucuros să aflu așa ceva. După legendă, dragonul nostru nu agreează prezența femeilor în castel.

— Nu mi-e frică de el. Dar n-o să mai spun nimănui că l-am văzut.

— O hotărâre înțeleaptă.

O mângâie ușor pe obraz și-i zâmbi.

— Într-o bună zi, Kathy, când vei pleca foarte departe de aici și o să te gândești la vacanța asta, o să te întrebi poate dacă totul n-a fost cumva un vis. Poate o să-mi pun și eu aceeași întrebare.

Katherine încercă să-și rețină lacrimile.

— Crezi că o să se mai arate ?

— Habar n-am. Dar cred că după plecarea ta, o să rămână ascuns. Vezi... cred că tu l-ai incitat să apară.

* * *

Mike își consacră Katherinei restul săptămânii. Își luă câteva zile libere ca s-o plimbe prin întreaga regiune. Împreună vizitară satele din împrejurimi, vechile orașe medievale, castelele și somptuoasele lor grădini. Ajunseră chiar și la malul mării, apoi într-o veche regiune minieră unde agricultura își relua drepturile în defavoarea minerităului. Hoină-

ria pe coastele sălbatice ale peninsulei Gower, unde păşunile se sfârşeau unde începea nisipul.

Cele câteva zile petrecute împreună o ajutară pe Katherine să-l înţeleagă mai bine pe Michael. Acesta era atât de preocupat de restaurarea castelului său, încât nici nu concepea prezenţa unei femei în viaţa lui. Suferise enorm din cauza eşecului primei lui căsătorii. Dar o iubea şi pe ea. Însă pentru el, Katherine nu reprezenta decât o aventură trecătoare, o dragoste de vacanţă. Drumurile lor se încrucişaseră şi el se oprise pentru o clipă la ea.

Nimic mai mult.

Magia verii le aprinsese inimile. O dată vara terminată, focul se va stinge de la sine.

Când reveniră la Aawn, Katherinei i se păru că vechea fortăreaţă îi e familiară. Avu impresia că se întoarce acasă şi regăsi cu bucurie crăpăturile din pereţi şi vuietul vântului pe coridoare. Aawn făcea parte din ea. Doar Mike putea înţelege acest sentiment, pentru că şi el îl împărtăşea.

Pe vremuri războinicii apăraseră fortăreaţa. În zilele noastre, Mike, restaurând-o, îi prelungea viaţa.

La întoarcerea lor, Thomas îi anunţă că are o veste grozavă pentru ei. Îi duse în salon şi aşteptă să-i vadă confortabil instalaţi în faţa unui pahar cu sherry, înainte să vorbească.

– Poliţia a descoperit cine i-a angajat pe cei trei **dragonaşi** ai noştri. E vorba de un oarecare Henry Boyle, un asociat al foştilor proprietari. Locuieşte la Londra.

Mike se foi în fotoliu, dar aşteptă răbdător ca tatăl lui să-şi continue povestea. Thomas îşi aprinse tacticos pipa şi trase de câteva ori din ea înainte să meargă mai departe :

– Investiseră o sumă importantă în acest castel şi încercau să mai strângă fonduri ca să-l restaureze. Dar scăderea vertiginoasă a cursului unor acţiuni i-a obligat să-l vândă. Câteva luni după aceea, afacerile lor s-au pus din nou pe picioare şi numitul Boyle a inventat povestea cu dragonul ca să pună din nou mâna pe castel. Cu pretinsa lor fosilă din grotă sperau să ne bage în sperieţi. Sângele de reptilă făcea şi el parte din regie. Boyle spera că puştii şi scheletul o să ne facă să ne luăm lumea în cap. Atunci, l-ar fi răscumpărat pe un preţ de nimic. Din nefericire pentru ei, lucrurile n-au mers. Copilandrii l-au denunţat şi au recunoscut că sunt autorii întregului scenariu.

Cu sprâncenele încruntate, cu aerul neîncrezător, Mike se mai servi cu un pahar de sherry.

– E o idioţenie ! Cum au putut cheltui cincizeci de mii de lire ca să „fabrice" scheletul, când ei nu aveau bani nici să-şi plătească datoriile ?

– Exact întrebarea asta mi-am pus-o şi eu ! De fapt, la vremea când au achiziţionat castelul, nu se aşteptau să se lovească de atâtea dificultăţi financiare. Credeau că o grămadă de curioşi se vor îngrămădi să vadă castelul şi că din asta se vor îmbogăţi. S-au îndatorat până peste cap, ajungând să fabrice şi scheletul ăla stupid, în speranţa că vor da lovitura prin publicitate. Doreau ca Aawn să devină un pol de atracţie pentru turişti. Dacă ar fi mers, într-adevăr s-ar fi umplut de bani.

– Dar au subestimat preţul restaurării castelului... şi s-au văzut obligaţi să-l vândă în mare grabă, deci în pierdere.

– Exact... Am avut noroc că i-am putut demasca!

Dacă ne-am fi lăsat impresionați de toată această mascaradă, zvonurile s-ar fi răspândit cu repeziciune peste tot. Ziarele și televiziunea nu s-ar fi lăsat mai prejos și Aawn ar fi devenit la fel de celebru ca Loch Ness.

– Ideea lor era o tâmpenie, bombăni Mike. Și ăștia își spun oameni de afaceri ? Ce idioți ! Probele împotriva lor sunt suficiente ca să fie condamnați ?

– Da, mai ales mărturiile puștilor.

– Foarte bine. Dar tu, Kathy, n-ai scos nici un cuvânt. La ce te gândești ?

– La dragon, răspunse ea încet. Dragonul se debarasează întotdeauna de nepoftiți... într-un fel sau altul. Iar mânia lui, când se dezlănțuiește, e teribilă... Cei trei n-o să știe din ce-au scăpat. Aawn i-ar fi pedepsit.

Michael o privi în tăcere. De când văzuse dragonul cu ochii ei, Katherine vorbea despre Aawn ca și cum era vorba de o ființă vie. Știa că fortăreața are un suflet.

Ceva mai pe seară, Michael și Katherine ieșiră la plimbare ținându-se de mână. Apusul de soare inunda câmpia cu razele lui roșii. Pembroke și Talbot se fugăreau, urmărind niște biete veverițe care se cățărau un grabă în copaci. Luna nouă apăruse palidă din spatele colinelor și râul le mângâia urechile cu sunetul lui cristalin.

Katherine se obișnuise cu pacea și blândețea acestei zone : prospețimea unei dimineți, cântecul păsărilor, vântul șuierând în jurul fortăreței, toate acestea îi deveniseră familiare. La fel ca și trupul lui Michael care se lipea noaptea de al ei, sau căldura mângâierilor lui. În mod confuz, Katherine sim-

ţea că locul ei e aici şi nu la Allendale. Aparţinea de acum acestei lumi misterioase.

Şi totuşi... mâine va pleca şi totul va lua sfârşit.

Mergeau mână în mână pe marginea lacului, admirând culorile cerului.

– Va fi un proces ? întrebă Katherine.

– Presupun, dar asta nu mă interesează prea mult. Esenţialul pentru mine e că am scăpat de tipii ăştia. Vreau să trăiesc în linişte.

– Ştii să închizi un capitol de viaţă care s-a terminat pentru tine, nu-i aşa ?

El o strânse de mână.

– Nu întotdeauna. Mi-ar fi plăcut să fie altfel... în ceea ce ne priveşte. Mi-ar fi plăcut... să am ceva să-ţi ofer. Dar n-am nimic, decât o veche fortăreaţă în ruină.

E a clar că Michael nici nu se gândea că legătura lor ar putea continua, gândi ea cu o strângere de inimă. Dorea să se consacre în întregime muncii ? Sau n-o iubea îndeajuns ca să-i ceară să rămână lângă el ?

În depărtări zări un şoim care se rotea deasupra colinelor, în căutarea prăzii. Greierii începuseră să cânte în jurul lacului. Stelele apăruseră pe cer ca mii de punctişoare argintii pe o catifea albastră. Cu sute de ani în urmă, locuitorii din Aawn priviseră acelaşi peisaj într-o frumoasă noapte de vară.

Dar lumea se schimbase, îşi spuse Katherine cu amărăciune. Trăia într-o lume unde visele se spulberau, unde realitatea era dură. Ea nu putea rămâne la Aawn.

Mike n-o iubea îndeajuns. Timp de o vară, trăiseră ca într-un vis.

Își petrecu această ultimă noapte ghemuită la pieptul lui, în patul mare din fața șemineului.

— O să-mi lipsești... mai mult decât ți-aș putea spune, șopti Mike mângâindu-i obrajii catifelați. Dar poate o să revii... într-o zi.

— Da... poate.

Își sprijini fruntea de umărul lui, îl sărută cu patimă întâi pe gât, apoi pe gură. Trupul lui viril era fierbinte. Mâinile lui Mike cuprinseră sânii rotunzi, întăriți de dorință și-l mângâiară cu febrilitate.

— Kathy... să ne prefacem în noaptea asta că nu va mai exista și un mâine. Să facem dragoste ca pentru ultima oară.

CAPITOLUL XII

Zorii apărură, cenuşii şi posomorâţi, în ziua plecării. Katherine se trezi cu lacrimi în ochi. Mike se trezise deja şi stătea într-un cot, privind-o.

— Nu plânge, dragostea mea, spuse el sărutându-i pleoapele. Nu suport să te văd tristă.

— Dar nu plâng...

El îi atinse obrazul cu vârful degetelor.

— Aş prefera să nu pleci.

— Trebuie, totuşi. Trebuie să plec.

— N-am fost niciodată atât de fericit cum am fost cu tine, Kathy.

— E bine... că ne-am întâlnit.

— O să fiu foarte trist după plecarea ta. Dar ştiu că o părticică din tine va rămâne la castel ca să-mi reamintească de cea mai frumoasă vară din viaţa mea.

Katherine simţi că i se pune un nod în gât.

— Mă faci să plâng din nou. Şi n-aş vrea să ai decât amintiri fericite de la mine.

„De ce ne despărţim ? De ce ?" ar fi vrut ea să strige.

Realitatea era crudă... aparţineau unor lumi diferite, trăiau în două universuri opuse.

„Şi totuşi... n-aş ezita nici o clipă să părăsesc Allendale. De altfel, o să părăsesc Allendale anul viitor" îşi promise în sinea ei. După această vară de vis, viaţa în acel orăşel de o morală meschină va fi insuportabilă. Totuşi visurile lui Michael nu erau prea departe de ale ei. Din păcate, el hotărâse : totul se terminase, ea trebuia să plece.

De altfel, ce pereche ciudată ar forma amândoi ! Ea, fata bătrână din Allendale, el, tânărul senior din Aawn, cea mai bună partidă din Llanhafod ! Era de neimaginat. Un bărbat atât de tânăr şi de seducător ca Mike nu putea să-şi închipuie că-şi va trăi viaţa alături de ea.

Totuşi o ţinea acum strâns în braţele lui. Fiecare din ei era cufundat în gândurile lui pline de tristeţe şi nu îndrăzneau să pronunţe nici un cuvânt, de teamă să nu rupă vraja care-i înconjura. Timpul se scurgea nemilos şi, în curând, această dimineaţă de dragoste nu va mai fi decât o amintire.

– Cât e ceasul ? întrebă Katherine.

– Opt şi jumătate.

– S-a făcut târziu. Trebuie să mă scol şi să fac un duş. Şoferul autocarului mă aşteaptă la răspântie la ora nouă şi jumătate.

– Peste o oră !

– O oră teribil de scurtă.

Aruncând la o parte cuvertura de blană, Katherine se ridică şi se repezi în baie. Mike mai aruncă o buturugă pe foc ca să se încălzească până vine ea.

Thomas îi aştepta în salon.

– Am preparat micul dejun, anunţă el la intrarea lor.

— Oh, Thomas, îţi mulţumesc ! Dar nu mai am timp. Îţi mulţumesc pentru tot !

Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi-l sărută pe amândoi obrajii. Bătrânul o privi cu tristeţe.

— Deci ne părăseşti ca să te întorci în lumea ta. Castelul ni se va părea gol de acum înainte. La fel de gol ca şi bietele noastre inimi.

Degetele Katherinei se crispară în mâinile slăbite ale bătrânului.

— Am un cadou pentru tine, Katherine.

Pronunţând aceste cuvinte, îi oferi vechea carte asupra istoriei castelului Aawn, pe care o frunzăriseră de multe ori împreună seara, lângă foc. Mike îi citase adesea fraze întregi din această carte în scrisorile lui.

— Dar acest volum aparţine castelului, Thomas. Nu pot...

— Am descoperit un al doilea exemplar la un librar din Hay-on-Wye, un sătuc din apropiere. Te rog, acceptă-l pe acesta, ca o amintire a şederii tale în Aawn.

— Mulţumesc, Thomas. Îmi oferi o adevărată comoară.

Michael îi privea, învăluit într-o tăcere posomorâtă. Fără să rostească nici un cuvânt, îi luă bagajele şi le aranjă în maşină. Câinii urmăriră maşina tot drumul până la răspântie. Acolo, Michael se opri.

— E îngrozitor, şopti el.

Katherine dădu din cap fără să răspundă.

— Kathy...

Stăpânindu-şi cu greutate lacrimile, se întoarse spre el. Mike deschise gura, dar nu ieşi nici un sunet. Ezită ca şi cum în sinea lui se dădea o luptă. În cele din urmă, spuse cu o voce sugrumată :

– Fii fericită, Katherine.

– Și tu, Michael.

Autocarul apăru la orizont și ei coborâră din mașină. Katherine îi mângâie pe cap pe cei doi câini în chip de rămas-bun, apoi se întoarse spre Mike. Cu ochii încețoșați de lacrimi, el o strânse la piept și o sărută. Nori întunecați se fugăreau pe cer. Katherine aruncă o ultimă privire spre colinele înverzite și spre castelul care domina peisajul. Autocarul se apropia făcând un zgomot asurzitor care acoperea sunetele pașnice ale locului.

Mike o strânse și mai tare în brațe și, nereușind să scoată vreun cuvânt, o mai sărută o dată.

Șoferul opri la marginea drumului și privirile curioase ale călătorilor se opriră asupra perechii îmbrățișate. Dar asta nu avea nici o importanță... nimic nu mai avea importanță decât faptul că se va despărți de Michael.

Ca prin ceață îl văzu pe șofer că-i așază valiza în portbagaj. Cu un pas șovăielnic se urcă în autocar.

Vehiculul demară, apoi porni pe drumul șerpuitor, zgâlțâindu-i zdravăn. Cu chipul scăldat în lacrimi, Katherine își întoarse capul. Mike rămăsese în mijlocul drumului, îmbrăcat cu veșnicii lui blugi și vesta de vânătoare. Cu mâinile în buzunare, privea cum se îndepărtează autocarul. Talbot și Pembroke se așezaseră cuminți la picioarele lui. Trei siluete gri în lumina palidă a unei dimineți ploioase.

*

* *

Autocarul dispăru după o colină și Mike se întoarse la mașină ștergându-și ochii cu dosul palmei.

O greutate enormă îl apăsă pe piept şi tâmplele îl dureau.

Thomas îl aştepta pentru micul dejun. Dar nu se simţea în stare să-şi reîntâlnească tatăl. Să-i înfrunte privirea, să-i vorbească despre Katherine... imposibil. Era încă prea devreme...

Îi trebuia timp.

Mike se duse deci direct în sala mare şi se puse pe lucru. După două ore mai târziu, Thomas veni în căutarea lui.

Cufundat în lucru, Michael nu-l auzi apropiindu-se.

– N-ai mâncat nimic azi, spuse Thomas punându-şi mâna pe umărul lui.

Mike nu răspunse.

– Am făcut nişte cafea şi sandvişuri. Hai, vino, vreau să-ţi vorbesc.

– Nu mai poţi aştepta ?

– Nu, răspunse autoritar Thomas.

Mike îşi urmă cu docilitate tatăl la etaj. Aici începu prin a lua o aspirină, apoi se aşeză la masa de stejar pe care Thomas puse o ceaşcă aburindă de cafea. Peste câteva minute, Thomas se decise în fine să pună întrebarea de care se temea Michael :

– Când mai vine Katherine la Aawn ?

– Nu mai vine.

Thomas luă o înghiţitură de cafea.

– Ai lăsat-o să plece...

– N-aveam de ales, tată. Vacanţa ei s-a terminat, trebuia să ia avionul.

– Hmm... Dacă înţeleg bine, Katherine e în drum spre aeroportul din Manchester şi, în acest timp, tu stai aici, mai mult mort decât viu !

– Mă doare îngrozitor capul.

Thomas împinse spre fiul lui o farfurie cu sandvișuri, dar Mike îl refuză cu un semn din cap.

– Nu te mai înțeleg, fiule. Nici un bărbat normal n-ar lăsa să plece o asemenea femeie.

– Tată, te rog. Sunt prea obosit pentru acest gen de discuție.

– Obosit sau nu, trebuie să asculți ce am de spus. V-am observat de mult pe amândoi. Și niciodată n-am mai văzut două persoane care să pară atât de fericite împreună !

Mike își cuprinse capul în mâini.

– Oprește-te.

– Nu, n-o să mă opresc ! Vreau să aflu de ce n-ai încercat s-o reții.

– Pentru că... Katherine Glenn e prea bună pentru mine.

– Prea bună pentru tine ? Dar nici tu nu ești un oarecare ! Te numești Michael Thomas Reese Junior ! Bine, de acord, stilul tău de viață e cam rustic. Dar cred că tocmai asta a atras-o pe Katherine spre tine.

– N-am chef să vorbesc despre asta.

– Îmi pare rău, dragul meu, dar n-ai de ales.

Mike își ridică ochii și-și fulgeră tatăl din priviri.

– Din cauza ta, Katherine nici măcar nu știe cine sunt. Ce minciună prostească ! Credeam că n-ai decât un gând : să plece cât mai repede, înainte să-ți descopere secretul. Mai crede și acum că eu sunt autorul scrisorilor...

– Chiar nu bănuiește nimic ? Uimitor ! Suntem totuși atât de diferiți, tu și cu mine !

– Poate. Dar nu și-a închipuit nici o clipă că am avea vreun motiv s-o mințim. Ce-ar crede dacă ar

descoperi că sunt un impostor? M-ar dispreţui. Dacă ar fi rămas, aş fi fost obligat să-i dezvălui odată şi odată adevărul... şi i-aş fi făcut rău. Şi ţie la fel.

– N-o să mă faci niciodată să cred că ai lăsat-o să plece ca să nu fii nevoit să-i dai vreo explicaţie. Te cunosc prea bine, dragul meu. De când erai un băieţel, dacă îţi doreai ceva, nici un obstacol nu-ţi stătea în cale. Dovada ? Castelul ăsta. Aş vrea să aflu dacă ai acţionat astfel din laşitate, din prostie... sau pur şi simplu fiindcă n-o vrei pe Katherine.

– Vorbeşti de parcă eu aş fi acela care am luat hotărârea. De fapt, Katherine nu dorea să rămână. E o femeie rafinată şi delicată. Crezi că ar fi avut chef să trăiască într-o fortăreaţă în ruină, din fundul Ţării Galilor ? Nu, ceea ce-i trebuie sunt... trandafiri, şampanie, o viaţă confortabilă şi prieteni cultivaţi.

– Aha, asta e ! declară Thomas oprinzându-şi pipa.

– Da, ăsta e fondul problemei. N-aş îndrăzni să-i propun să trăiască aici.

Thomas trase de câteva ori din pipă, cu un aer gânditor.

– Crezi deci că ar fi mai fericită cu un bărbat în genul meu, dar... mai tânăr cu câţiva ani ?

– Deloc. S-ar plictisi de moarte cu un tip de genul tău !

– Bineînţeles. Katherine e prea plină de viaţă, prea pasionată ca să ducă o viaţă cenuşie, închinată studiului. Probabil ăsta e şi motivul pentru care nu s-a măritat. Ceea ce doreşte ea, dragul meu, nu sunt trandafirii şi şampania. Katherine vrea o viaţă

liberă, fără constrângeri şi mai ales... un bărbat puternic lângă ea.

— De unde ştii tu ce-şi doreşte ? Un bărbat puternic...

Michael împinse nervos ceaşca şi ridică din umeri.

— Când a venit aici, mă credea bolnav !

— Hai, Mike. Să vorbim serios. Eşti sau nu îndrăgostit de ea ?

— Asta n-are nici o importanţă.

— Te înşeli. Dacă iubeşti o femeie, n-o poţi lăsa să iasă din viaţa ta de pe o zi pe alta. I-ai cerut să rămână ?

— Nu. Ştiu că m-ar fi refuzat, n-are ce face cu un tip ca mine.

— De unde ştii dacă n-ai întrebat-o ?

— Nu voiam s-o pun în încurcătură, obligând-o să-mi dea un răspuns.

Thomas râse fără un pic de veselie.

— Bineînţeles. Tu îţi închipui că ea visează la o viaţă ordonată şi confortabilă. O folosire rigidă a timpului, un pavilion, o peluză şi un video. O maşină frumoasă în garaj şi mai ce oare ? Bridge marţea, golf joia, un club de sport... asta e viaţa pe care o visează toate femeile, nu-i aşa ?

— Tată, opreşte-te, te rog.

— Cum vrei. Ţi-am spus doar ce gândesc. Dacă persişti în ideea de a o alunga pe Katherine din viaţa ta, nu pot să fac nimic. Acum vrei să mănânci ceva ?

— Nu. Durerea de cap nu m-a slăbit deloc. Mă duc să mă lungesc puţin la mine în cameră.

*
* *

Cearşafurile şi cuvertura erau impregnate cu parfumul Katherinei. Închise ochii şi avu impresia că-i simte şi căldura trupului.

Sângele îi zvâcnea în tâmple şi aceleaşi cuvinte îi răsunau fără încetare în minte : „Îmi lipseşti, Kathy... îmi lipseşti..."

Nu-i spusese dacă îl iubeşte. Dar nici o femeie nu răspunsese astfel la dragostea lui, nici una nu se abandonase cu atâta plăcere îmbrăţişărilor lui.

Nici el nu-i spusese cuvinte de dragoste. Nu îndrăznise, gândind că întâlnirea lor nu avea nici un viitor.

Se înşelase oare ?

Momentele de pasiune împărtăşită îi reveniră în minte. Îi revăzu ochii, surâsul, îi auzi râsul cristalin. I se păru că-i simte căldura mâinii, pe când se plimbau înlănţuiţi pe malul lacului.

Nu, Katherine nu visa o viaţă ordonată şi confortabilă. Katherinei puţin îi păsa de maşini frumoase, cocktailuri şi invitaţii — Kathy nu era făcută pentru o viaţă de rutină şi convenienţe. Ea avea... alte ambiţii.

Ceea ce dorea ea, era să cunoască farmecul şi vraja vieţii. Kathy era singura fiinţă de pe lume care înţelegea sufletul castelului Aown. Dragonul... fantoma din Aown le apăruse. Doar lor doi ! Nu era asta dovada că locul ei era la castel ?

Mike se ridică. **Katherine îi spusese ce-şi dorea, dar el n-o auzise ! Şi nu înţelesese !**

Aruncă o privire grăbită spre ceas. Se făcuse trei. Cu un pic de noroc va ajunge la aeroportul din Manchester înainte de plecarea avionului.

Își trase repede peste cap un pulovăr și cobori treptele din patru în patru, oprindu-se pentru o secundă în fața ușii salonului ca să-i strige lui Thomas :

— Încerc să găsesc un avion spre Manchester. Sunt în criză de timp, dar poate o să ajung.

*
* *

Îi trebuiră treizeci de minute ca să ajungă la aeroportul local. Ghinion însă... nici un pilot nu era disponibil. Trebui să aștepte la cafenea, cu nervii la pământ. În sfârșit obținu un avion și pilotul îl asigură că vor ajunge la Manchester înainte de ora șase.

Așa se și întâmplă, dar aterizară pe o pistă foarte îndepărtată de aeroportul internațional. Când Michael găsi în sfârșit locul de unde pleca avionul Katherinei, era prea târziu. Ușile erau închise și Boeing-ul 747 se pregătea de decolare. Cu fruntea lipită de geam, îl văzu decolând și dispărând în spatele norilor.

O mulțime de oameni treceau grăbiți pe lângă el. Aeroportul răsuna de strigăte, de chemări. Prea târziu... ajunsese prea târziu.

Katherine plecase.

CAPITOLUL XIII

Rosalind, foarte elegantă în pantalonul ei alb şi bluza de mătase verde, îi făcu semn cu mâna şi alergă în întâmpinarea ei.

– Oh, Kath ! Ce bucuroasă sunt ! exclamă ea imbrăţişând-o. Te-ai întors la timp ca să iei parte la recepţia mea !

– La timp ? Dar credeam că trebuia să aibă loc acum două săptămâni !

– Am fost obligată să amân, fiindcă primarul avea programul supraîncărcat ! Nu-mi mai rămân decât trei zile ca să pun la punct ultimele detalii ale recepţiei. Ai un aer obosit, Kath ! Cum ţi-ai petrecut vacanţa ? Sunt moartă de curiozitate, cu cine seamănă faimosul castelan ? De ce nu mi-ai pomenit nimic în scrisorile tale ?

– Ei, bine, l-am găsit... hm... surprinzător, răspunse vag Katherine, îndreptându-se spre bandă ca să-şi recupereze bagajele. Ce fac Rusty şi copiii ?

– Nu încerca să schimbi vorba. Vreau să aflu tot, chiar dacă eşti dezamăgită. Toată lumea e bine, scumpo. Rusty a făcut o adevărată pasiune pentru camera video, iar copiii sunt încă în tabără. Mergem la mine, ca să-ţi arăt rochia pe care mi-am comandat-o pentru recepţie.

Katherine zâmbi.

– Ai milă de mine, Roz. Sunt frântă de oboseală. Trebuie să dorm, dacă vrei să fiu în formă la bairamul tău.

Rosalind o privi, vizibil ofensată.

– Cum ? Toată lumea bună din Allendale așteaptă acest garden-party cu nerăbdare și tu îl numești „bairam" ?

– Iartă-mă, dar călătoria asta m-a dat peste cap. O să trec mâine să-ți văd rochia. Tot ce-mi doresc acum e să beau o ceașcă de ceai și să dorm.

– Vorbește-mi măcar despre miliardarul ăla excentric căruia îi scriai. Cum e ? Un tip într-adevăr original ?

– E foarte diferit de ceea ce-mi închipuisem, dar foarte simpatic. Ascultă, Rozzie, o să-ți povestesc despre Michael Reese mai târziu, când o să putem sta pe îndelete de vorbă. Ocupă-te de recepția ta și pe mine lasă-mă să-mi vin în fire.

– De acord. Oricum, mi se pare că n-ai mare lucru de povestit. Michael ăsta n-a corespuns speranțelor tale. Oh, Kath ! Când o să vezi florile, sculpturile din gheață și cosetele cu șampanie fină pe care le-am comandat ! Ansamblul ne-a costat o adevărată avere, dar Rusty a insistat ca totul să fie perfect. Știi că se gândește să se prezinte anul viitor la alegerile municipale ? Sper că ai ceva potrivit să îmbraci la gala de la primărie, sâmbăta viitoare. Va fi un adevărat concurs de eleganță.

– Găsesc eu o rochie.

– Mereu zici asta, dar...

– Nu-ți face griji, Rozzie, o să fiu prezentabilă.

„Niciodată nu se va schimba nimic la Allendale" gândi ea simțindu-și inima grea. În fiecare vară când

se întorcea din vacanţă, îi venea nespus de greu să se readapteze la stilul de viaţă convenţional al oraşelului. Şi în fiecare an se întreba de ce mai rămânea la Allendale.

După moartea mamei lor, îşi pusese această întrebare de zeci de ori. Trebuia să recunoască adevărul : rămânea fiindcă nu-şi găsise alt cămin. Circul era locul unde se simţea cel mai bine, dar în adâncul sufletului ştia că nu era destinată acestei vieţi.

Mai rămânea munca ei care o pasiona. Până acum reuşise să stabilească un echilibru între verile ei de libertate şi iernile închinate studiului.

Dar nu găsise ceea ce căuta. Locul magic unde personalitatea ei va înflori.

În prezent era sigură că locul acesta e Aawn. Vraja acestui loc va rămâne veşnic în sufletul ei.

Întoarcerea la Allendale era deci cu atât mai teribilă. Orăşelul nu trăia decât în perspectiva unei recepţii. Ce lipsă de orizont ! Era deprimant.

*

* *

Când se trezi a doua zi, apartamentul ei era inundat de soare. Mike... absenţa lui era insuportabilă. Îl revăzu cum rămăsese în ploaie, cu câinii lângă el. De ce nu sărise din autocar ca să se întoarcă la el ? La el şi la lumea căreia simţea că şi ea îi aparţine.

Răsună soneria telefonului. Deja, Roz ! Era abia opt şi un sfert. Fără să-şi dea osteneala să răspundă, Katherine se îndreptă spre baie şi deschise robinetele.

După duș se înfășură într-un halat roz prăfuit și se opri în fața dulapului. Scoase rochiile una câte una, examinându-le cu un ochi sever și aruncându-le una după alta pe jos. Fiecare din aceste toalete era legată de un eveniment social din Allendale.

— Cum am putut purta așa ceva ? bombăni ea furioasă. Cine a ales această ținută ciudată ? Eu ? Nu, e imposibil ! Și asta ? Ce oroare !

Îmbrăcămintea ei pentru Allendale. Personalitatea ei de la Allendale. I se puse un nod în gât. Femeia care purta aceste veșminte era o străină, nu era adevărata Katherine. Katherine din Allendale era o fantomă, n-avea nimic de-a face cu realitatea.

Pe adevărata Katherine, Michael o descoperise.

Michael și castelul lui fermecat care-o ajutaseră în sfârșit să-și descopere adevărata identitate. Lângă Mike își regăsise spontaneitatea, tinerețea, plăcerea de a fi femeie. În ciuda durerii pe care încerca să și-o înăbușe, se simțea mai vie ca niciodată. Grație lui și dragostei sale.

Ceea ce Michael iubea la ea, era partea boemă a firii ei. O iubea pe Katherine cea care credea în legende și dragoni. Și ce mult greșise, în toți acești ani de corespondență, să-i ascundă acest aspect al personalității ei !

Cu inima sfâșiată, Katherine trase toate rochiile din dulap și le aruncă una peste alta pe covor. Nu mai era dispusă să redevină Katherine cea înțeleaptă din Allendale !

Telefonul sună din nou și ea răspunse cu un da plictisit.

— Kath, unde ai fost ? Te-am mai sunat o dată.

— Sub duș.

— Treci pe la mine ?

– Dacă vrei să asist la recepţia ta, trebuie să mă duc să-mi cumpăr o rochie. Sper că prietenele tale n-au devalizat toate magazinele din oraş !

– N-ai găsit nimic potrivit în garderoba ta ? Cu atât mai bine, toaletele tale sunt îngrozitor de clasice. Încearcă la magazinul Ceciliei Stuart, are nişte modele interesante.

– E în regulă.

– Îmi pare rău, scumpo, dar n-o să te pot însoţi, aştept să-mi livreze ce-am comandat la băcănie. De altfel, de fiecare dată când facem cumpărături împreună, sfârşim prin a ne certa. Grădina e superb decorată, abia aştept să vezi totul ! După recepţie va trebui să stăm un pic mai mult de vorbă. Vreau să-mi povesteşti tot ce-ai făcut în vacanţă. Mor de curiozitate.

Katherine închise suspinând. Ce să-i spună lui Roz ? Categoric nu adevărul. Lui Rosalind n-o să-i vină să creadă că un bărbat ca Mike s-a îndrăgostit de ea... chiar şi numai pentru o vară.

Înainte să plece la cumpărături, cineva sună la uşă.

– O scrisoare expres din Marea Britanie, îi spuse un tânăr întinzându-i un plic. Expeditorul n-a pus şi numărul casei, dar v-am găsit totuşi.

Nu putea fi Mike. Ştia adresa ei pe dinafară. Dar o undă de speranţă îşi făcu loc totuşi în inima ei. Cu degete tremurătoare deschise plicul şi descoperi un scris mare, elegant şi... necunoscut.

„Scumpa mea Kathy,

Pun această scrisoare la aeroportul din Manchester ca s-o primeşti cât mai curând posibil. Am încercat să te prind din urmă, dar am ajuns cu trei

minute prea târziu. N-am avut noroc. Trebuie să vorbim. O să-ţi telefonez.

Te iubesc

Mike.

P.S. Deja îmi lipseşti."

Katherine privea înmărmurită scrisoarea, nereuşind să înţeleagă. **Ăsta nu era scrisul lui Michael.**

Năucită, se trânti pe un scaun şi reciti cu atenţie misiva. Inima îi bătea nebuneşte şi ea tremura ca o frunză. Michael... chiar se dusese el la Manchester ca s-o împiedice să plece ?

Dar cine scrisese scrisoarea asta ?

Nimeni altul nu l-ar fi putut trimite totuşi acest mesaj.

Cu excepţia lui Thomas. Dar Thomas n-ar fi semnat în locul lui Michael. Thomas nu s-ar fi repezit până la Manchester... nu i-ar fi scris dându-se drept Mike...

Brusc, o idee nebunească îi trecu prin minte, făcând-o să sară în picioare. Avea o mostră a scrisului lui Thomas pe cartea pe care i-o oferise. Se repezi în camera ei, deschise în grabă valiza şi scoase volumul gros, legat în piele. Thomas lăsase în el o foaie pe care notase diverse date. O găsi şi o examină... era scrisul pe care-l cunoştea atât de bine... scrisul „bărbatului din scrisorile ei" ! Şi pe pagina de gardă, semnase : Michael Thomas Reese, cu scrisul lui ascuţit şi sigur.

Katherine se aşeză pe marginea patului, păstrând cartea în mâini. Încetul cu încetul, adevărul îşi făcu loc în mintea ei.

Totul se lămurea acum... explicaţiile confuze ale lui Mike, contradicţiile, memoria slabă...

Katherine simţi că turbează de furie. O minţise-ră ! Ce îndrăzneală ! Mototoli furioasă hârtia în mâini. Mike şi Thomas îşi bătuseră joc de ea !

Dar de ce ? De ce făcuseră asta ? Ce joc stupid şi crud !

Rănită, mânioasă, aruncă scrisoarea şi cartea într-un sertar al biroului. Fotografia brunetului din canoe trona pe masa ei de lucru. O studie cu atenţie. Nu era Mike, era Thomas, un instantaneu luat cu câţiva ani în urmă.

— Thomas ! Te-aş sugruma cu propriile mele mâini ! Şi eu care aveam atâta încredere în tine ! De ce mi-ai făcut asta ?

Fiindcă Thomas îi scrisese toate acele scrisori, de ce nu-i pomenise niciodată despre fiul lui ? De ce nu-i scrisese că Mike locuia la castel ? Foarte ciudat...

De ce flirtase cu ea în acel mod fermecător şi atât de romantic ? De ce ? Împinsă de furie, Katherine întoarse fotografia cu faţa spre perete. Îi fusese frică să-şi mărturisească vârsta ? Ce caraghioslâc !

Şi de mirare !

În schimb, Mike nu avea nici un motiv să se dea drept Thomas. Ideea asta ciudată nu putea aparţine decât tatălui său. Şi Mike îi făcuse jocul... o minţise.

Şi, brusc, Katherine regretă că primise plicul de la Manchester. Ar fi fost mai bine să nu afle niciodată. Ar fi preferat să creadă că Michael o iubise, fie şi numai pentru câteva săptămâni.

Cu inima îndurerată, plecă de acasă să dea piept cu soarele arzător al Californiei. Mânia i se mai potolise, doar ca să facă loc durerii, din păcate. Poate într-o zi va putea să-şi reamintească de clipele plăcute petrecute în compania lui Mike, fără

să se gândească și la infama comedie pe care i-o jucase. Dar pentru moment nu simțea decât amărăciune... și ciudă.

Dacă o să aibă tupeul să-i telefoneze, n-o să se jeneze să-i spună că purtarea lui fusese de neiertat.

Trifoiul și lavanda te îmbătau cu efluviile lor suave și persistente. Katherine inspiră adânc, luptând din toate puterile împotriva lacrimilor.

– Doamne... îl iubesc, șopti ea. Și o să-l iubesc mereu.

Trebuia să facă față, să îndure totul cu capul sus. Să continue să trăiască în universul de la Allendale, lumea lui Rosalind... o lume pe care n-o simțise niciodată a ei.

Și pentru început își va cumpăra o rochie în vederea acelui ridicol garden-party ! Evenimentul monden al anului. Ce corvoadă !

Mike chiar avea de gând să-i telefoneze ? se întrebă ea deodată. Să-i audă sunetul vocii... ar fi minunat.

Dar în acea seară, telefonul rămase tot timpul mut, spre marea ei disperare. Mesajul lui nu era probabil atât de urgent cum sperase ea. Trecură două zile. Ziua recepției sosi și Mike tot n-o sunase. Nu se ținuse de cuvânt. Era clar că omul ăsta se complăcea în minciună !

*
* *

Sunetele muzicii se răspândiră în grădina plină de flori. Invitații circulau printre tufele de hibiscus, trandafiri și bujori în culori care îți luau ochii. Toată înalta societate din Allendale era de față. Femeile,

împodobite cu bijuteriile lor cele mai scumpe, purtau rochii somptuoase din organdi, dantelă sau taftă, fustele lor lungi măturând peluzele. Bufetul rece era într-adevăr remarcabil, încărcat cu delicatese şi băuturi fine. Sculpturile din gheaţă se topeau încet în căldura acestei după-amiezi de vară. Rosalind, îmbrăcată într-o rochie de un galben pal, împodobită cu dantele, evolua cu graţie printre invitaţii ei.

Katherine era în întârziere. Dorise să facă singură unele retuşuri la rochia pe care o cumpărase de la Cecilia Stuart şi asta îi luase mai mult timp decât prevăzuse. Rochia din organdi era albă, presărată cu buchetele în culori pastelate. Corsajul se încheia cu un guler alb, iar fusta, mulată pe şolduri, era garnisită cu nişte volane asimetrice.

– Nu e deloc în stilul dumneavoastră, îi declarase Cecilia cu o expresie îngrijorată.

– Când o s-o aranjez după gustul meu, o să fie perfect !

Ajunsă acasă, Katherine se înarmase cu o foarfecă şi se pusese pe treabă, hotărâtă să obţină ceva foarte original. Fiindcă viaţa ei redevenise tristă şi cenuşie, era singurul mod care-i mai stătea la îndemână s-o înveselească.

Printr-o singură mişcare a foarfecii, scoase gulerul ca să lase un decolteu adânc şi în faţă şi în spate, iar volanele fură suprimate cu totul şi înlocuite cu un cordon care-i punea în evidenţă talia fină. Va fi probabil singura care nu va purta rochie lungă, dar ce importanţă avea ? Nişte sandale cu tocuri înalte şi un colier de perle îi completară ţinuta.

Ansamblul era foarte îndrăzneţ, constată ea admirându-se în oglindă. Sexy. Deloc genul de toaletă pe care obişnuia să-l poarte la aceste recepţii plic-

tisitoare. Vechile ei rochii fusese înghesuite în niște cutii de carton și exilate în garaj. Mâine o să le dea la vreo societate de binefacere. Nu mai voia să aibă sub ochi simbolurile vieții ei de altădată. Viața ei dinainte de Michael, dinainte de Aawn.

Când sosi la Rosalind, ușor în întârziere, toate privirile se întoarseră spre ea și surprinse câteva exclamații admirative. Rosalind se desprinse din mijlocul unui grup de invitați și fugi în întâmpinarea ei:

— Kath ! Ești... încântătoare ! Ce rochie ! Ai găsit-o la Allendale ?

— Mai mult sau mai puțin.

— Oh, Kathy... îți face o siluetă splendidă ! Și părul tău... e superb, când îl lași așa în valuri pe umeri. Toate femeile îți aruncă priviri invidioase. Oh, ce mândră sunt de sora mea mai mare !

Se aplecă spre Katherine și-i șopti :

— Nu știu ce s-a întâmplat în timpul vacanței tale din Țara Galilor, dar ești schimbată.

— Oh, ți se pare din cauza rochiei, Roz.

— Asta s-o spui la alții ! Ai niște ochi...

Rosalind se întrerupse brusc.

— Doamne ! A sosit senatorul Martin cu soția ! Trebuie să le ies în întâmpinare. Amestecă-te printre ceilalți invitați, Katherine, o să servesc șampania.

Katherine începu să flecărească cu musafirii lui Rosalind și constată că întregul Allendale știa deja unde își petrecuse ea concediul. Roz răspândise zvonul că și de data asta își petrecuse vacanța în Europa. Ce ușurare probabil pentru ea, să poată în sfârșit explica disparițiile misterioase ale surorii sale, gândi Katherine cu o mutră ironică.

Cu inima grea, se căzni să răspundă întrebărilor, să întrețină o conversație inutilă și superficială.

Oamenii ăştia care discutau cu atâta gravitate, ţinând câte o cupă de şampanie în mână, se luau într-adevăr în serios ? Reuniunile astea mondene erau o risipă de vanitate şi plictiseală ! Gândurile i se îndreptară spre iubitul ei castel din Aawn, pierdut în ceţurile câmpiei galeze. Era singurul loc din lume unde se simţea bine.

Să asiste la acest garden-party era un adevărat chin pentru Katherine, dar Roz ar fi fost disperată dacă n-ar fi venit. Recepţia se va prelungi fără îndoială târziu în noapte, căci era ultima a sezonului. După asta, orăşelul îşi va reintra în rutină.

Ca să scape de flecăreala invitaţilor, Katherine se îndreptă spre un mic pod de lemn care se arcuia peste un eleşteu în miniatură, acoperit de nuferi înfloriţi. Dar singurătatea ei nu dură mult. Câţiva foşti colegi de facultate i se alăturară. Unul din ei, în prezent notar, începu să discute despre investiţiile pe care tocmai le făcuse, un altul îl chestionă despre viitorul clubului local. În acest timp, mintea Katherinei vagabonda, departe de toate aceste probleme materiale şi financiare.

Brusc în grădină se făcu linişte. Apoi se făcură auzite nişte şuşoteli mirate. Notarul şi colegii lui tăcură ca la comandă şi privirile lor se îndreptară spre peluza care se întindea dincolo de eleşteu.

Katherine se întoarse şi... i se păru că inima îi stă în loc.

Un bărbat tânăr şi foarte frumos traversa încet peluza. Purta nişte blugi strâmţi şi o cămaşă albă cu mânecile suflecate până la coate.

CAPITOLUL XIV

Mike... era Mike !

Avea în mână un buchet de flori sălbatice culese de pe colinele din Aawn și privirea lui scruta mulțimea invitaților.

Conversațiile se întrerupseseră ca de la sine. Toată lumea îl privea pe frumosul necunoscut care urca cu pași lenți aleea grădinii.

Cu respirația tăiată, Katherine îl privea în tăcere pe castelanul din Aawn.

Acesta își întoarse capul în direcția ei și recunoscu imediat silueta fină care se detașa pe cerul purpuriu. Se opri atunci și-i făcu un semn cu mâna.

Ea îi răspunse. Imediat, ca la un semnal, conversațiile se reluară. Dar inima Katherinei bătea atât de puternic, încât acoperea zgomotul vocilor din jurul ei. Rămase încremenită, incapabilă să facă vreo mișcare. Mike iuți pasul, apoi o luă la fugă.

„Am halucinații... e un miraj, gândi ea stupefiată. Imaginația mea prea bogată mă împiedică să iau contact cu realitatea..."

Katherine închise ochii, apoi îi deschise, dar Michael era tot acolo. Ca printr-o dedublare a personalității, auzi zgomot de voci, frânturi de conversație. Priviri întrebătoare se opriră întâi asupra ei,

apoi asupra lui Mike. Ceilalţi îl vedeau şi ei... deci nu era o apariţie.

Imposibil totuşi să-şi vină în fire, să se mişte în mod normal. Parcă era ţintuită locului. Mike ajunse la pod. Fără să rostească vreun cuvânt, o luă în braţe şi o strânse din toate puterile, făcând să se nască în ea senzaţii minunate. Bucuria, fericirea, un imens sentiment de siguranţă pe care le crezuse pentru totdeauna pierdute, ieşiră la suprafaţă făcând-o să ameţească şi să piardă noţiunea timpului şi a locului. Lumea se învârti în jurul ei şi se regăsi în universul magic din Aown.

Apoi reveni la realitate. Invitaţii îi înconjuraseră, scoţând exclamaţii mirate.

– Mike... Mike, ce faci aici ? şopti ea, cu chipul ascuns la umărul lui.

– Am venit să te caut.

– Cum... m-ai găsit ?

– Şoferul taxiului mi-a spus că participi la recepţie.

– Nu-mi vine să cred... că ai făcut... tot acest drum...

– Şi ţi-am adus nişte flori de pe la noi, declară el întinzându-i buchetul multicolor.

Parfumul florilor sălbatice îi purtă într-o clipă pe câmpul bătut de vântul aspru al Ţării Galilor. Timp de o secundă, i se păru că aude sunetul cristalin al râului şi behăitul oilor de pe păşuni.

– Ai adus florile astea... atâta drum pentru mine ?

– Aş fi adus şi lumea întreagă pentru tine. Te iubesc la nebunie, Kathy. Nu mai pot să trăiesc fără tine.

Dacă n-ar fi strâns-o în braţe, s-ar fi prăbuşit... Picioarele n-o mai ţineau, un suspin de emoţie fu singurul ei răspuns.

— Te întorci cu mine la Aawn, Kathy ?

— Mike... nu mai ştiu ce se întâmplă cu mine.

Îl simţi că se încordează, apoi îl auzi şoptindu-i neliniştit :

— N-ar fi trebuit să te las să pleci. Am încercat să te prind din urmă. Mi-e teamă... că nu sunt cel la care te aşteptai.

Katherine se desprinse cu blândeţe din îmbrăţişarea lui. Şi abia acum observă privirile curioase care-i fixau şi se înroşi. Nimeni nu auzise vorbele pe care Michael i le şoptise la ureche. Dar toţi le pândeau mişcările şi se pierdeau în presupuneri asupra identităţii acestui misterios necunoscut. Cum să scape de întrebările şi curiozitatea lor ?

— Nu mai ştiu... cine eşti, murmură ea.

— Ce vrei să spui ? Mă cunoşti mai bine ca oricine.

— Din scrisori ?

El o privi, plecă ochii, apoi îi ridică din nou.

— Ştii ?

— Da. Şi nu înţeleg de ce ai făcut aşa ceva.

În mod vizibil emoţionat, Mike o luă de mână.

— Vino. Trebuie să vorbim undeva în linişte.

Dar înainte ca ea să fi putut scoate vreun cuvânt, Rosalind le ieşi în cale şi le bară drumul.

— Ce... se petrece ? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

— Roz... ţi-l prezint pe Michael Reese...

— Cineee ? întrebă Roz.

Se înroşise şi părea gata să leşine.

— Michael este castelanul din Aawn!

– Castelan ? Eşti... Michael ?

– Da.

– Doamne !

– Tocmai am sosit şi n-am avut timp să îmbrac un costum de seară. Vă rog pe amândouă să mă scuzaţi.

– Oricum plecăm, interveni Katherine. Avem nişte lucruri importante de discutat.

– Doamne, Katherine, n-aţi putea discuta mai târziu ? Invitaţii mei mor de curiozitate, vor neapărat să-l cunoască pe Michael. Toată lumea se uită la voi. Oh, surioară, te rog, prezintă-l pe Michael. Când vor afla că el e castelanul din...

– Mai târziu, Roz. Pentru moment te rog să ne scuzi.

Ţinându-l pe Michael de mână, îl conduse în fundul grădinii, pe o terasă protejată de privirile indiscreţilor de un gard viu. Se aşezară pe o bancă de piatră şi Katherine fixă cu încăpăţânare buchetul pe care şi-l pusese pe genunchi.

– Dacă te-aş lua în braţe ca să te sărut, m-ai respinge, Kathy ? Eşti supărată pe mine şi te înţeleg. Dar cum ai ghicit... ?

– Mesajul pe care mi l-ai trimis... era pentru prima oară când îţi vedeam scrisul.

– Nici nu mi-a trecut asta prin cap. Eram disperat că plecaseşi... Aveam impresia că o să înnebunesc. Te iubesc, Kathy. Ar fi trebuit să ţi-o spun mai de mult.

– Şi de ce n-ai făcut-o, Mike ?

– Credeam că nu poţi să iubeşti pe cineva ca mine. Cineva care trăieşte... singur, într-un vechi castel.

În grădină, orchestra cânta o melodie veche.

– Îți datorez o explicație în privința scrisorilor, reluă Michael. Tata a avut ideea asta ridicolă. N-ar fi trebuit niciodată să-i fac jocul, sunt la fel de vinovat ca și el.

– Dar de ce te-ai pretat la... aiureala asta ?

– Thomas te lăsase să crezi că e tânăr și se temea de reacția ta când vei descoperi că e bătrân. Mie mi-a fost milă de el, și în cele din urmă am cedat.

– Îți dai seama... cât de umilitor este pentru mine ?

– E umilitor pentru toată lumea... Pentru mine ca și pentru tine.

– Care din voi doi a locuit primul la castel ?

– Thomas. El a descoperit castelul și l-am cumpărat împreună. Doi ani mai târziu am venit și eu să locuiesc la Aawn. Atunci am avut ideea să transform castelul în hotel și am început lucrările de restaurare.

– Înțeleg... totul se explică acum.

– Nu-ți poți închipui cât am regretat că te-am mințit, Kathy. A fost... o copilărie.

Katherine îl luă de mână și suspină.

– Thomas chiar e bolnav ?

– Da. A avut deja două preinfarcturi și sunt foarte îngrijorat pentru el.

– Și voiai să-l protejezi, nu-i așa ? E tot ce conta pentru tine.

– Am fost gata să-ți mărturisesc totul când mi-am dat seama ce simțim unul pentru celălalt. Nu mai suportam jocul ăsta dublu. Dar Thomas m-a implorat să tac, era îngrozit la ideea de a fi demascat. Atunci am cedat încă o dată. Și apoi a fost

prea târziu ca să mai dau înapoi, eram vârât până la gât în minciuni. Îţi cer iertare, Kathy.

Katherine continuă să se uite tăcută în jos. Razele soarelui se jucau printre ramurile unei sălcii, aruncând umbre în jurul lor. Michael continuă :

— Totuşi, aş prefera să nu-i sufli nici un cuvânt lui Thomas. Lasă-l să creadă că nu ştii nimic.

— Te înţeleg, Mike. Nici eu nu vreau să-l fac să sufere în mod inutil. Dacă ne-am fi despărţit definitiv, n-aş fi ştiut nimic... şi totul ar fi fost în regulă.

Privirile lor se încrucişară şi Mike îi spuse :

— Ştiam că o să găsesc înţelegere la tine. Mi-ai dat de multe ori dovada că ai inimă şi eşti o fire sensibilă. Mă iubeşti, Kathy ?

— Cunoşti răspunsul... dacă nu, n-ai fi venit.

— Şi ai accepta să te întorci cu mine la castel ? Şi să te măriţi cu mine ?

— E lucrul pe care-l doresc cel mai mult pe lume... să trăiesc cu tine la castelul din Aawn.

— Atunci, e da ? Ai zis da ? Ce fericire ! exclamă Michael luând-o în braţe şi sărutând-o.

Băgă o mână în buzunar şi scoase o cutiuţă îmbrăcată în catifea neagră.

— Am ales în mare grabă inelul, scumpo. Dar fără să încetez vreo clipă să mă gândesc la tine.

Trei diamante montate pe un inel de aur aruncară mii de focuri. Katherine examină neîncrezătoare splendidul cadou.

— E superb. Şi când te gândeşti că acum o oră nu credeam că o să te mai văd vreodată.

Era oare un vis ? O să se trezească ca să descopere că prinţul fermecat dispăruse ?

— Va trebui să renunţi la cariera ta, spuse el, cu puţină teamă parcă.

– N-are importanță. Mi-o voi continua studiind manuscrisele vechi și o să te ajut la restaurarea castelului. Nu e un proiect nemaipomenit ?

– Când ne putem căsători ?

Întrebarea directă o descumpăni.

– Când ? Hmm...

– Mă gândeam că am putea-o face la Allendale. Fiindcă familia ta locuiește aici...

Katherine simți că începe să i se învârtească ușor capul. Evenimentele se succedau un pic cam prea repede. Cum întârzia să răspundă, Michael adăugă :

– Răbdarea nu e una din virtuțile mele, Kathy. Atunci, când ? Mâine ?

– Oh... eu... nu mai știu nimic... bâigui ea, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui Mike.

Apoi sări în picioare și-l luă de mână.

– Hai ! Trebuie să-i anunțăm vestea asta grozavă și lui Rosalind.

Traversară grădina alergând, ceea ce trezi o vie curiozitate printre invitați. Roz le ieși veselă în cale.

– În sfârsit ați apărut ! Toți invitații mei vor să fie prezentați prietenului Katherinei...

– **Logodnicului** Katherinei, rectifică el surâzând ușor.

Roz holbă ochii și zâmbetul îi încremeni pe buze. Katherine îi vârî sub nas mâna pe care diamantele aruncau mii de sclipiri.

– O să... leșin, șopti Roz cu o voce slabă. Dar nu v-ați cunoscut decât în vara asta !

– Dar ce vară ! răspunse Katherine cu un zâmbet misterios. Plutea ca o vrajă în aer. Cum ți se pare inelul meu de logodnă ?

— Uimitor de frumos ! E minunat, Kath ! Toate femeile îţi lansează priviri pline de invidie. Dar aşteaptă să afle vestea ! O să se înverzească de gelozie. Oh ! Ce fericită sunt ! Fe-ri-ci-tă, mă auzi ? Michael este un tip extraordinar. Aţi fixat data căsătoriei ? Trebuie s-o anunţ invitaţilor mei. Va fi o nuntă ca-n poveşti.

— Roz, aşteaptă. Nu vreau o căsătorie în stil mare. N-o să avem timp.

Rosalind făcu o mutră dezamăgită.

— N-aveţi timp ? Ce vrei să spui ?

— O să ne căsătorim imediat. Mike trebuie să se întoarcă în Ţara Galilor şi vreau să plec cu el.

„Locul meu nu e aici, ştiu asta. Trebuie să mă întorc la mine, la Aawn" continuă în sinea ei.

— Nu puteţi fugi astfel ! Nu e frumos şi, pe urmă, asta mi-ar zdrobi inima. Michael, gândeşte-te ! În fond nu te căsătoreşti în fiecare zi !

Michael aruncă o privire întrebătoare spre Katherine.

— Nu vreau să amân plecarea, spuse aceasta cu hotărâre. Ar fi necesare săptămâni întregi ca să organizezi genul de căsătorie pe care-l doreşte Roz. Prefer să-mi petrec aceste săptămâni cu tine, în Ţara Galilor.

Roz aruncă o privire disperată în jurul ei şi-i şopti :

— Ce-oi fi având în cap ? Doar n-oi fi vrând să te măriţi în taior, într-o obscură sală de primărie.

Sora mai mică avea lacrimi în ochi, ca şi cum visele ei de fetiţă tocmai se spulberaseră.

— Trebuie să vorbim serios, Kathy, declară Michael. Nu vreau să te lipsesc de o ceremonie frumoasă.

– Trebuie ca această zi să rămână de neuitat, adăugă Rosalind. Trebuie să strângem niște amintiri pentru când vom fi bătrâne și ne va face plăcere să ne gândim la tinerețea noastră ! Michael, te rog, încearcă s-o convingi.

– Dar nu avem timp, repetă Katherine cu o voce slabă.

Roz avea poate dreptate, trebuia să păstreze amintirea unei zile frumoase. Ar trebui o grădină frumoasă, ca aceasta, cu muzică, șampanie, toți prietenii adunați... exact ca astăzi... Era exact ambianța care-i convenea...

– De acord ! anunță ea cuprinsă de o inspirație subită. Fiindcă toate condițiile sunt întrunite, de ce nu imediat ? Ești de acord, Roz ? Și tu, Michael ?

Rosalind se clătină ușor și aruncă o privire rătăcită în jurul ei.

– Aici ? Acum ?

– E o idee nemaipomenită ! exclamă Michael. Kathy are dreptate, tot ce lipsește e un costum pentru mine. Ce părere ai, Rosalind ?

Rosalind deschise gura dar nu reuși să articuleze nici un cuvânt.

– Doamne ! Dar ideea asta chiar îmi place ! exclamă ea în cele din urmă. O căsătorie surpriză ! Se va vorbi de recepția mea și peste secole la Allendale ! Tot orașul va fi dat peste cap. Kathy, vei fi o mireasă superbă, nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă ca azi. Credeți într-adevăr că putem face așa ceva ?

– Poate nu, mormăi Michael. N-avem licența de căsătorie.

– Asta n-are importanță, răspunse Katherine. Nici o lege nu ne obligă să obținem licența înainte

de ceremonie. Au fost mai multe situații de genul ăsta când eram în turneu cu circul.

Tremurând de surescitare, Rosalind se uită la ceas.

– Cât timp mi-ar trebui ca să organizez totul ? Mike, îți trebuie un smoching. Și pe urmă florile... Un preot... bine că l-am invitat și pe pastor. Un fotograf... se rezolvă. Scaune... avem destule. Iar orchestra poate să-și schimbe repertoriul în timpul ceremoniei... Kath, o să porți rochia de mireasă a mamei noastre, așa cum am făcut și eu. În două ore totul va fi pregătit. Recepția abia a început, așa că ne încadrăm în timp. Oh, ce fericită sunt ! Trebuie neapărat să-i anunț pe prietenii noștri !

Roz se repezi spre estrada unde era instalată orchestra. Făcând semn muzicanților să nu mai cânte, luă microfonul.

– Ascultați-mă cu toții ! Am deosebita plăcere de a vă anunța căsătoria surorii mele Katherine cu lordul Michael Reese. Katherine și-a petrecut vacanța la castelul lui din Țara Galilor, iar el a venit tocmai până la Allendale ca s-o ia în căsătorie.

Urmă un ropot de aplauze. Când exclamațiile de surpriză și uralele se potoliră, Roz continuă :

– Dar mai avem o surpriză pentru voi, prieteni ! Ceremonia va avea loc chiar aici, peste două ore. Și acum, șampanie pentru toată lumea !

După ce scăpară puțin din iureșul îmbrățișărilor și felicitărilor, Michael se întoarse spre logodnica lui, ridicând mirat din sprâncene.

– **Lord** Michael ?

– Roz nu pierde nici o ocazie să facă valuri ! răspunse Katherine cu un mic zâmbet de scuză.

– Dar e o minciună ! Nu sunt lord !

Katherine izbucni în râs.

– Hai, Mike. Roz e teribil de mândră de tine şi ştie prea bine că nu eşti mai lord decât bărbatul ei. Vrea doar să-şi impresioneze invitaţii.

Michael ridică din umeri cu un aer indiferent.

– Dacă asta le face plăcere... Tot ce mă interesează pe mine, scumpa mea, e să devii soţia mea. Dacă toate privirile n-ar fi aţintite asupra noastră, te-aş săruta ca un nebun.

– Roz îţi face semn, înseamnă că ţi-a şi găsit un smoching. Du-te să te transformi în Michael Reese, lord de Aawn ! Mă duc şi eu să mă îmbrac.

*

* *

Impecabil în smochingul de culoare închisă, Mike îşi aştepta viitoarea soţie. Vreo sută de invitaţi, grupaţi pe imensa peluză, îl studiau. Orchestra intona o melodie lentă. Deodată muzica se opri. Apoi muzicanţii atacară marşul nupţial.

Katherine apăru la capătul aleii, îmbrăcată în satin şi dantelă albă. Strângea la piept buchetul pe care Michael i-l adusese tocmai din Aawn.

Reuşi să distingă ca prin ceaţă figurile surâzătoare ale prietenilor ei, fundele din tul alb care apăruseră ca prin minune pe spătarul scaunelor, pe sora ei Roz care mergea lângă ea şi, în cele din urmă, pe preotul care o botezase.

Apoi îl văzu pe Michael, silueta lui care se detaşa de ceilalţi, prin eleganţă, supleţe...

Totul i se părea ireal. Dar fiecare pas pe care-l făcea spre Mike o apropia de lumea fantastică din Aawn. Ca prin vis îi revăzu zidurile cenuşii, auzi zgo-

motul vântului care şuiera prin turnuri, respiră parfumul îmbătător al câmpiei. Cu fiecare pas se îndepărta puţin câte puţin de Allendale.

Fără să-i pese de convenţii, Mike se apropie de ea şi o luă de mână.

– O să-ţi port întotdeauna de grijă, îi şopti el punându-i inelul în deget.

Katherine surâse. Amândoi erau deja foarte departe... la ei acasă.

*
* *

Rezemaţi de meterezele castelului, admirau apele râului Tywyllyn şi colinele care se întindeau cât vedeai cu ochii.

– Am mult noroc, spuse Katherine întorcându-se spre el.

– Amândoi avem mult noroc. Castelul părea în doliu după plecarea ta.

– N-o să-l mai părăsesc niciodată. Allendale nu mai reprezintă decât o amintire pentru mine.

– Nu-mi vine încă să cred că mă iubeşti... şi că iubeşti şi acest castel.

– Mike, de unde ştii că dragonul n-o să încerce să mă alunge ?

– Pentru că-l cunosc... şi te cunosc şi pe tine. Ştiu că e de acord cu prezenţa ta aici.

– Crezi că prezenţa unor copilaşi care să alerge peste tot pe domeniul lui l-ar indispune ?

Mike îi aruncă o privire plină de uimire.

– N-am vorbit niciodată despre ostaş, Mike. Ţi-ar plăcea să ai copii ?

– Ar fi extraordinar, Kathy.

Luna argintie se ridicase pe cerul senin al acestei ultime luni de vară.

– Auzi zgomotul vântului printre crăpăturile zidurilor ? întrebă ea dintr-o dată coborându-şi glasul. Straniu...

– Dar nu e nici o adiere de vânt, Kathy.

– Dar atunci... de unde vine acest zgomot ? S-ar zice... nişte bătăi din aripi. O fi... **el ?**

– Da, e zgomotul aripilor lui.

O şoaptă păru să scape din donjon, apoi auziră un scrâşnet de pietre.

Katherine ascultă ţinându-şi respiraţia. O adiere călduţă îi mângâie faţa.

– Hai să coborâm, poate îl vedem pe scări. Adevăratul senior din Aawn a apărut ca să ne ureze bun-venit pe domeniile sale...

THE BEST

Au trecut ani de când Katherine corespondează cu Michael, seniorul din Aawn, fără să-l fi văzut vreodată; și de tot atâta timp visează să-l întâlnească pe castelanul romantic și misterios, pasionat ca și ea de legendele din Țara Galilor, învăluită în cețurile trecutului și prezentului.

De fapt, ce venise ea să caute? Un bărbat sau un dragon? Ce fel de aventură spera ea să găsească la capătul drumului ei? Un fel de gelozie îl cuprinse brusc pe Michael. O gelozie îndreptată împotriva tuturor bărbaților pe care Katherine îi cunoscuse, mai mult sau mai puțin bine, începând chiar cu Thomas.

ISBN 973-580-109-4

Lei 2744 + 56 T.L. = 2800